

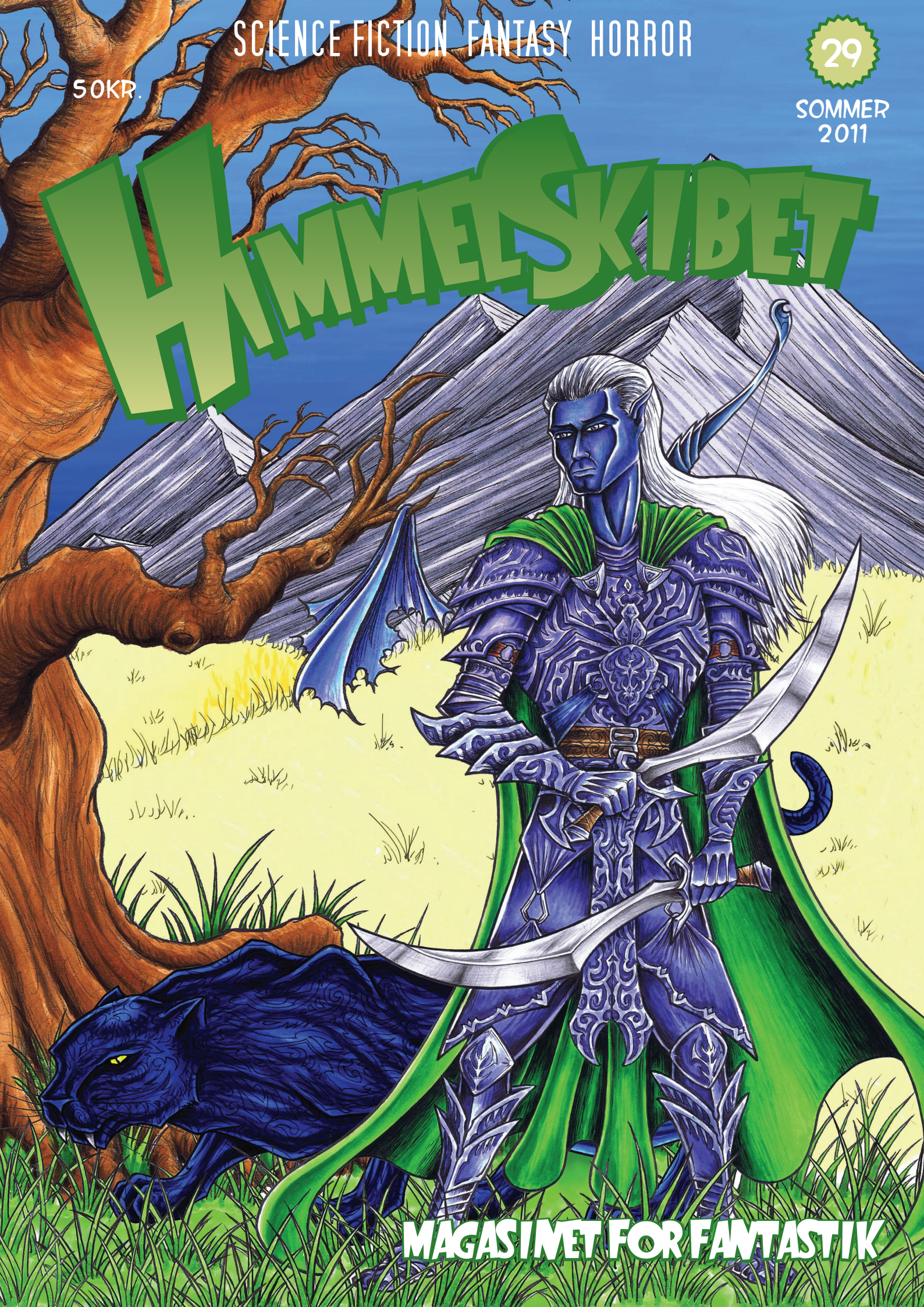
SCIENCE FICTION FANTASY HORROR

50KR.

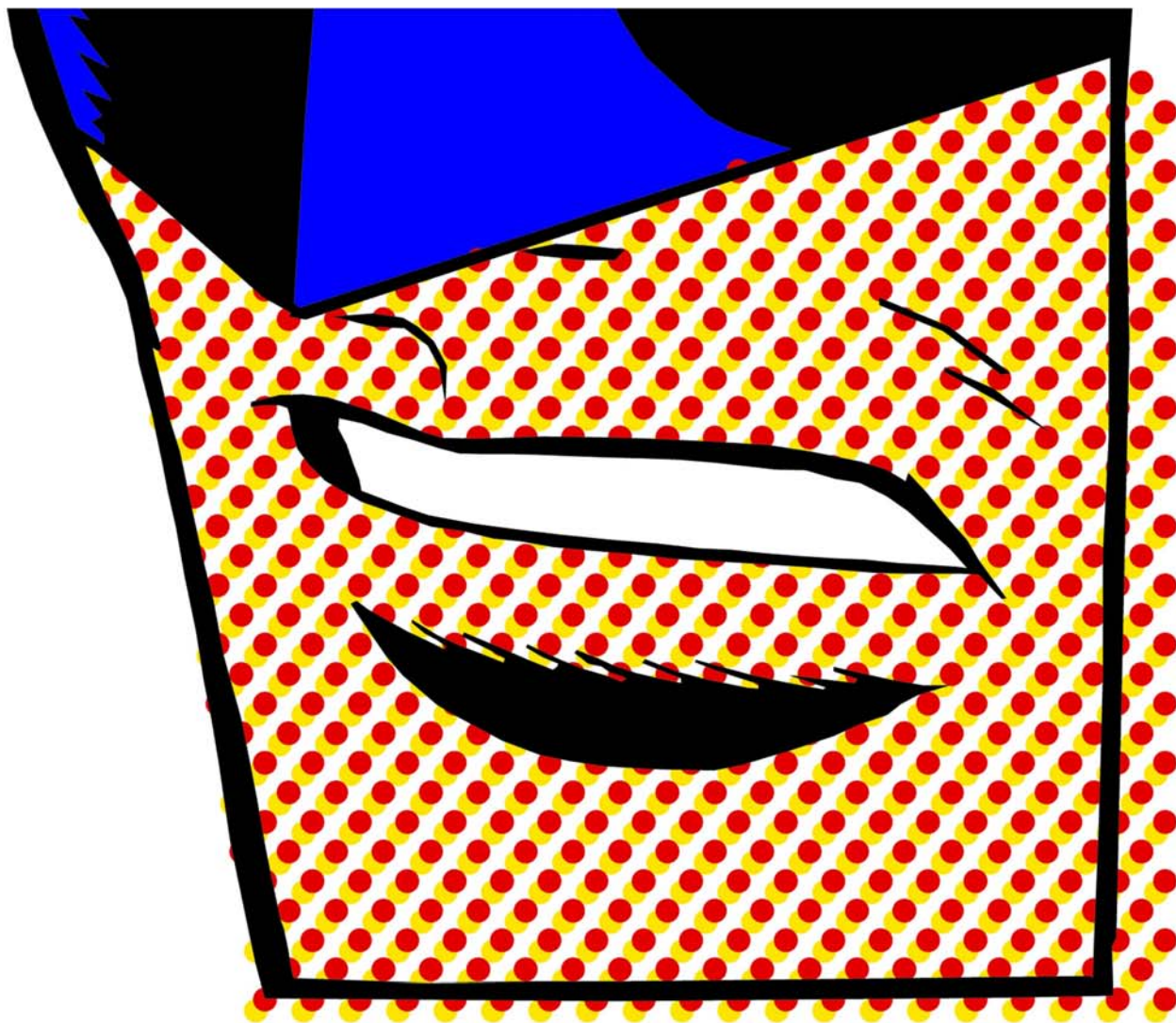
29

SOMMER
2011

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

FOUR COLOR COMICS
(Four Color) : A printing process in which all primary colors plus black are used. Also refers to the Four Color series published by Dell.

COMICS
SCIENCE FICTION MANGA
GAMES FANTASY
SURF THE SHOP

FANTASK SKT. PEDERSSTRÆDE 18 & 35 1453 KØBENHAVN K
GAMES: 33 93 85 38 COMICS/POSTORDRE: 33 11 85 38 FAX: 33 13 85 01
E-MAIL: FANTASK@FANTASK.DK WWW.FANTASK.DK

HIMMELSKIBET

MAGASINET FOR FANTASTIK

Nummer 29, Sommer 2011

HIMMELSKIBET beskæftiger sig med de fantastiske genrer. Bladet bringer artikler, noveller, kunst, anmeldelser, nyheder m.v., der på den ene eller anden måde har med fantastik at gøre. Se mere på www.himmelskibet.dk.

HIMMELSKIBET er et non-profit forehavende, der udelukkende bliver produceret af ulønnet arbejdskraft. Alle indlæg er © indlæggenes ophavs-mænd.

HIMMELSKIBET udgives af foreningen Fantastik. Læs om Fantastik på www.fantastik.dk.

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Æ. Mogensen
Tlf. 30 65 11 22
himmelskibet@fantastik.dk

Kontaktadresse

(Bl.a. ved adresseændring):
Thomas Winther
Haydnsvej 11, 1 th
2450 København SV
kasserer@fantastik.dk

Dette nummers redaktør:

Klaus Æ. Mogensen

HIMMELSKIBET udkommer ca. fire gange om året. Medlemmer af foreningen Fantastik modtager bladet gratis. Institutions-abonnement koster 200 kr. for fire numre. Medlemskab eller abonnement kan opnås ved at indbetale 200 kr. til konto i Amagerbanken 5230 0001514301. Husk at angive navn og adresse. Girokort til indbetaling kan rekvireres ved at sende en e-mail til forening@fantastik.dk.

Løssalgspris: 50 kr./stk.

Layout & montage:

Klaus Æ. Mogensen

Forsidegrafik: Michael Bernth

Korrektur: Niels Gjerløff

Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri
ISSN-NR: 1603-5836

Deadline for #30: 1/10 2011

Annoncepriser:

Omslag, bagside: 400 kr.
Omslag, inderside: 200 kr.
Helside inde i bladet: 150 kr.
Halvside inde i bladet: 100 kr.

INDHOLD

Forsideillustration: Drizzt, af Jasper Platz Rasmussen

Den fantastiske virkelighed.....4
Af Flemming R.P. Rasch

Det ubeskrivelige.....6
Novelle af Mikkel Starup

Eurocon 2011.....9
Rapport fra en con af Flemming R.P. Rasch

Messias' maske.....13
Novelle af Morten Carlsen

Sf-tegneserier: Valor.....18
Af Tue Sørensen

ANMELDELSER.....19

Teddy B. Jorgensen: Venner, Landsmænd.....38
Tegneserie af Henrik Pasgaard

Interview: Mikala Rosenkilde.....39
ved Janus Andersen

Interview: Michael Kamp.....41
ved Janus Andersen

Gene Colan 1926-2011.....43
Nekrolog af Tue Sørensen

Nekromantikeren – eller Udsigten.....45
Novelle af Mikkel Harris Carlsen

Nyt om fantastik.....47
Ved Klaus Æ. Mogensen

Nyt fantastik på dansk.....49
Ved Janus Andersen

Ismånens rædsler, 1. del.....52
Føljeton af Martin Schjønning

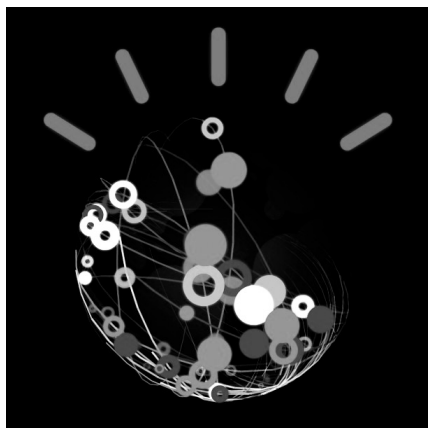
Dagens Auktion.....58
Vittighedstegning af Preben Pedersen og Thomas Winther

Kalender.....59

DEN FANTASTISKE VIRKELIGHED

Af Flemming R.P. Rasch

Denne gang kigger vi på quiz-computeren Watson og på opsendelsen af den sidste rumfærge, Atlantis

Denne gang handler det om noget de fleste vist hørte om i medierne da det gik for sig, men for dem som gerne vil have det uddybet lidt, er der måske noget de kan bruge her.

Watson

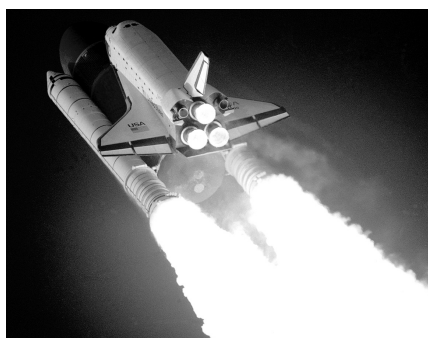
(nej, ham den anden)

Da jeg var en lille dreng, blev der opfundet et computerprogram ved navn Eliza, som kunne snakke folk efter munden og i hvert fald i kort tid kunne bilde et menneske ind at det kommunikerede med noget intelligent. En kunstigt intelligent maskine. Der var bare lige et par detaljer som skulle forbedres, så ville vi have maskiner vi kunne snakke rigtigt med. Sådan gik det jo ikke. Sagen er at det som ved et første blik virker som små detaljer, ofte viser sig at være meget mere komplicerede end alt det andet. Det er den lære man kan drage af forskningen i kunstig intelligens. I stedet for at prøve at lave et kunstigt menneske, laver man nu maskiner som kan efterligne og ofte overgå mennesker inden for noget ganske bestemt. Nogle af disse er ting vi stort set aldrig ser, andre dukker op på forsiderne i medierne. Vi så det med skakcomputere for 15-20 år siden. Nu er turen så kommet til quiz'er: IBM's Watson slog nogle af verdens bedste Jeopardy-spillere.

Watson forbindes normalt med Sherlock Holmes knap så kloge, men mindre sindsforvirrede assistent. Men også manden der gjorde IBM til et stort multinationalt selskab hed Watson, og

det er ham den fantastiske quiz-maskine er opkaldt efter. På trods af det, har den alligevel en del til fælles med Sherlock Holmes' Watson: Watson er nemlig ikke, som Sherlock Holmes, i stand til at gennemskue komplicerede årsagssammenhænge. Den gætter, men er så til gengæld rigtig god til at gætte.

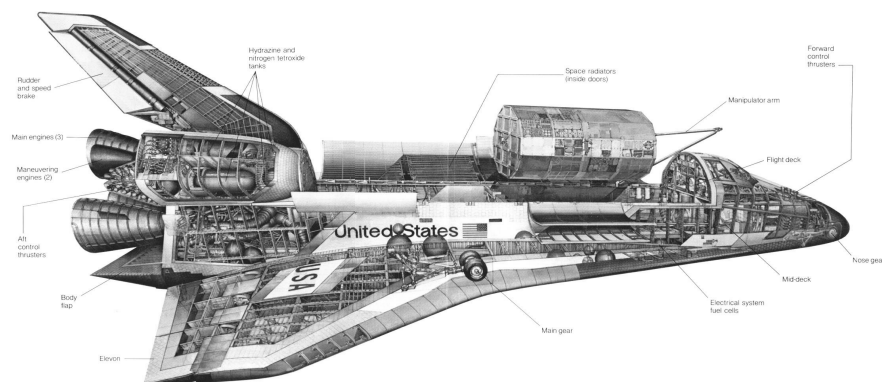
Jeopardy starter med en beskrivelse af en ting, en person, eller et begreb. Opgaven går da ud på hurtigst muligt at finde frem til det spørgsmål som kan besvares med det man starter med. For eksempel, "Denne by er hovedstad i Danmark" → "Hvad er København?" For et menneske vil man, straks man ser spørgsmålet, forstå at det gælder om at finde et lands hovedstad. For Watson er det blot nogle ord, som den skal prøve at få mening ud af. Men by, hovedstad, og Danmark ser måske ud til at være de vigtige ord her. Watson søger så i sin database og finder måske en lang liste af byer i Danmark, og en kort liste over hovedstæder i Danmark (der er f.eks. også de historiske). Husk her på at det ikke er muligt at lave lister over alle mulige svar og spørgsmål: Watson bliver måske nødt til bare at finde ud af at København ofte optræder sammen med ordet hovedstad, og Danmark ofte optræder sammen med København. Så rent statistisk mener Watson at der er størst chance for at den skal svare som ovenfor. Men den vil aldrig kunne være sikker. Hvis for eksempel man startede med "Denne by var hovedstad i Danmark" (og vi

lader som om der ikke var nogen før Roskilde) er det ikke til at vide om den vil ignorere det lille "var" og komme frem til samme løsning som før, selv om den korrekte er "Hvad er Roskilde?"

Alligevel klarede Watson sig ret godt. Det er ikke så lidt af en bedrift at have konstrueret en maskine der kan vinde i en konkurrence der er så meget baseret på sprog, en af de traditionelt sværeste ting at få maskiner til at forstå, men vi skal også passe på med ikke at spå en snarlig revolution inden for intelligente maskiner. Der er tale om sprog som er meget kraftigt afgrænset til en ganske speciel situation og det har krævet en hær af forskere og en maskine der fylder som en hel computerbutik. Men om måske ti år vil man kunne lave noget tilsvarende med en ganske lille maskine (og i søgemaskiner på nettet) og ti år efter det kan det være vi kan få en maskine det er muligt at snakke med om lidt af hvert.

Et komplekst computersystem som Watson arbejder ofte i flere lag eller trin. Som det allerførste skal Watson finde ud af hvad der egentlig bliver sagt. Bare det tager adskillige trin, for i første omgang er det blot tilfældige lyde eller bogstaver. Det skal laves til ord, og ordenes indbyrdes sammenhæng skal regnes ud ved hjælp af en grammatisk analyse, osv. Først da kan Watson begynde at søge i sine databaser, og ud fra det finde frem til nogle sandsynlige løsninger, og kunne beregne hvor sandsynlige de løsninger er. Denne proces er meget langsommelig, da Watson i modsætning til et menneske ikke umiddelbart har nogen ide om hvad løsningen kan være, og da der er grænser for hvor hurtigt elektronik kan arbejde, men her udnytter man at en sådan søgning med fordel kan deles op på flere forskellige CPU'er (regneenheder). En typisk almindelig computer har to CPU'er, men man kan i en almindelig computerbutik efterhånden købe processorchips med op til seks CPU'er og computere hvor der kan sidde

fire sådanne chips. Dvs. 24 CPU'er i en computer. Men Watson har 2880 CPU'er, dvs. er ca. 100 gange så stor som en rigtig stor, normal computer. Alt det bruger den til kun at være lidt hurtigere end et menneske til en meget klart afgrænset opgave. Spurgte man f.eks. Watson om hvad klokken var, ville den ikke kunne svare på et så simpelt spørgsmål, da den kun er konstrueret til at spille *Jeopardy*. Om man en gang i fremtiden vil forsøge at lave en maskine med en menneskelignende intelligens, der kan bruges lige så bredt som mennesker bruger deres, er da muligt, men der vil gå lang tid, og det bliver næppe nogen let opgave. Spørgsmålet er også hvorfor man skulle gøre det, når vi allerede har mennesker, og kan lave specialiserede maskiner til at hjælpe mennesker på de områder hvor de er knap så gode.

Farvel til en færge (nej, ikke Kalundborg-Århus)

Som barn så jeg Apollo-missionerne på tv. Jeg har for længst glemt om jeg så dem alle, hvad jeg tænkte om dem og andre detaljer, men ved bare at jeg i årene efter var meget interesseret i rumfart og fulgte Skylab-missionerne og rumfærgens lange vej fra tegnebordet til det ydre rum op gennem 1970'erne. Skylab brændte op over det indiske ocean i 1979, og den sidste rumfærge er på sin sidste mission mens jeg skriver dette. Skylab var en discount-mission lavet af det der blev til overs efter Apollo-missionerne, mens rumfærgen var et forsøg på at lave et nyt og bedre rumskib, som bl.a. fordi det blev ramt af spareknive, aldrig blev helt som man havde tænkt det. (Hverken faststofraketterne eller de løse kakler, der var medvirkende til at to af færgerne blev ødelagt, var med i det oprindelige design. Det kostede fjorten menneskeliv og i alt ca. fem års stop for opsendelserne). Nu er vi så tilbage ved at rumfart i det store hele er kommerciel, dvs.

opsendelse af kommunikations-satellitter der kan underholde os, ved hjælp af teknologi der er et udviklingstrin under Apollo.

Hvad så? Er rumfart en slags barnedrøm som viste sig at være en kort periode i menneskets historie, eller er tilbageslaget bare en sådan kort periode? Det ser i øjeblikket ud som om det er begyndelsen til enden for rumfart når Atlantis lander her om nogle dage (er landet når du læser dette), men jeg tror faktisk stadig på at rumfartens tid vil komme igen. Hvor staterne har haft en svindende interesse for rummet siden USA vandt kapløbet til Månen i 1969, har den private sektor haft en stigende interesse for det. En del af det er selvfølgelig udelukkende et spørgsmål om penge, dvs. hvordan kan vi tjene penge på det her, men i motivationen for mange (ikke alle) iværksættertyper ligger der ikke kun i et ønske om at blive rig(ere), men også om at udrette noget, at gøre verden til et bedre sted. Det glemmer man ofte, hvis man hører til dem som ønsker at staterne styrer det meste, ligesom dem som ikke kan lide staten glemmer at der også findes dem som næsten udelukkende tænker på penge og magt.

Men tilbage til rumfærgen. 'Færge' er faktisk en rimelig god betegnelse, da over 1/3 af de missioner rumfærgerne fløj var op til en rumstation og tilbage igen, i første omgang MIR, senere ISS. Dertil kommer en lang række missioner, hvor der blev flyttet ting op i kredsløb, og nogle stykker hvor man hentede ting ned igen fra kredsløb. Rigtig mange af missionerne var dog også direkte rumforskning, som blandt andet udnyttede at man

Rumfærgemissioner

antal type

37	ISS (International rumstation)
15	Spacelab missioner
12	Andre eksperimenter
6	TDRS (NASAs kommunikationssatellitter)
13	Andre kommunikationssatellitter
11	Militære missioner
10	MIR (sovjetisk rumstation)
6	Hubble rumteleskopet
4	Andre observatorier i jord-kredsløb
4	Indfange (forsknings-)satellitter
4	Spacehab (kommercielle eksperimenter)
3	Space radar (kortlægge Jorden)
3	Deep space missioner (opsatte rumfartøj)
3	Testflyvninger (i kredsløb)
2	Mislykkede missioner
2	Forulykkede missioner
135	(i alt)

kunne have et ganske stort laboratorium eller observatorium om bord på rumfærgen, og i nogle tilfælde kunne sende dette laboratorium et stykke væk fra rumfærgen og hente det ind igen, så det næsten svarede til at sende en satellit op og hente den ned igen.

Som et eksempel på hvad rumfærgemissionerne har haft af betydning for os alle sammen her på Jorden, er opsendelsen af den satellit (Earth Radiation Budget Satellite) hvis målinger var den direkte årsag til at man fik gjort noget ved udledning af de gasser som nedbryder ozonlaget. De fleste kender nok også til Hubble-teleskopet, det måske mest kendte teleskop i verdenshistorien, som blev sendt op af rumfærgen og ikke mindst blev vedligeholdt af rumfærgen, så det kunne holde mange gange

længere end et teleskop som blot blev sendt op med en normal løfteraket og derefter skulle passe sig selv. Hvis man havde bedre tid til research end jeg har, kunne man sikkert skrive en hel bog om de forskningsresultater der direkte eller indirekte skyldes rumfærgen. Selv om rumfærgen nu er borte, har vi heldigvis ISS, som rumfærgen var med til at bygge, til at føre eksperimenterne videre, og som jeg skrev i sidste *Den Fantastiske Virkelighed*, er nye rumfartøjer snart klar til at afløse rumfærgen. For at minde en tid der nu er slut, har jeg lavet nogle skemaer med oversigt over rumfærgerne og deres missioner. Da mange af missionerne havde flere opgaver, og jeg kun har taget en med for hver mission, kan der være afvigelser mellem mine tal og andre opgørelser.

Rumfærge

Enterprise
Columbia
Challenger
Discovery
Atlantis
Endeavour

Missioner

5 (i atmosfæren)
28
10
39
32
25

Kommentar

Test-fartøj.
Forulykket under reentry 2003.
Forulykket under opsendelse 1986.

Fløj sidste mission (2011, til ISS)
Bygget som erstatning for Challenger

DET UBESKRIVELIGE

af Mikkel Starup

Mikkel Starup, født 1966, er forfatter af både fag- og skønlitteratur, og har til dato udgivet fem bøger, der iblandt fantasiromanen *Arkleos* (2003), hvorom en anmelder skrev: "En spændende medrivende og uopslidelig historie ... Fantasy-elementet giver historien den elementære spænding, og det veloplagte, medrivende sprog fik fantasy-læseren til at læse den i én køre fra 22 til 01.30. Flot romandebut for alle elskere af genren."

Temaet igennem bøgerne er religion anskuet adogmatisk via menneskets lidenskaber, men som en reel praksis.

Siden debuten i 2001 har han skrevet artikler og holdt en del foredrag om så forskellige emner som klassisk musik, eventyr, film, gåder, religion, samfund, mystik, genetik, erotik og astrologi. Han udgiver den månedlige e-mailavis *Religio* til sine læsere og andre nysgerrige.

To bøger ligger klar til udgivelse; en overnaturlig krimi-gyser, *Guldborg*, og et digert værk om samfundets form igennem tiderne kaldet *Lovbogen*, der både byder på det ideelle samfund og på en dommedagsprofeti.

Illustration: Klaus Æ. Mogensen

Det var en af de solnedgange, der brændte sig ind på nethinden. Han var uden ord. Fra den ramte horisonten, langt ude over havet, glødede solen forførende, tillokkende rødt, og den skar sig ned i vandet, som var det benzin, der blev antændt.

På vej hjem over marken, prøvede han at holde på den næsten overjordiske stemning, den havde givet hans sind, men det viste sig ikke at være noget problem overhoved. En dis havde lagt sig over de afsvedne græstørve, og som fugten kyssede hans skægløse ansigt og den glatte isse, følte han det som om, han var på vej ind i en sky.

Stemningen blev, og den trak ind i ham med disens slørende, forvirrende tåger, der lagde sig og befrugtede hans syn, med glimt fra erindringer, han ikke længere huskede.

Han stavrede igennem de hvide luftlag i håbet om at finde noget han genkendte; den krogede gamle eg før stengærdet, eller måske mosens gyngende grund, der ville indikere, at han var kommet for langt væk fra vejen. Men ingenting viste sig.

Faktisk blev han en smule urolig. Han havde mistet orientering et sted han dagligt gik ture; fra sit lille stenhus og ned til stranden. Der var sjældent andre mennesker, da der var mindst fem kilometer til den nærmeste by, og selv dén var lille. Egnen var vel, hvad man kunne kalde udkanten af civilisationen, en ravnekrog der lå på en tange alt for fugtig til at blive beboet. Men menneskets vilje er som bekendt ukuelig, og allerede i stenalderen havde daner fundet metoder til at inddæmme og bygge højt. Meget af den farbare del af egnen lå derfor på adskillige lag af ral og større sten, og alle husene havde et solidt stenfundament, der afholdt dem fra at synke ned i mosens sorte, våde jord. Måske var hans navn Sten, en rest fra datidens livsnødvendige materiale. Han vidste blot, at hans familie havde boet i disse egne, så langt tilbage man kunne finde kilder. Nogle havde sågar

foreslået, at slægten havde sten som aner. De var alle robuste, fik sjældent særligt meget hår på hovedet og intet skæg. Deres muskler var seje og modstod slag og overarbejde, og deres sind var rolige, uforanderlige men også uigennemskuelige. Man kunne stille et spørgsmål, og svaret ville ikke usædvanligt være timer undervejs. De var ikke dumme, blot sindige; de var ikke uvillige, blot grundige.

Sten stoppede op og fandt fodfæste. Måske kunne han høre noget. Hvis det var strandfugle kunne han pejle sig i modsatte retning, og var det skovens fugle, skulle han gå mod nordøst for at komme hjem. Men inde i dissen hviskede kun en svag brise, idet den drev forbi hans øre som våd ånde. Han drejede hovedet for at opfange lyde i andre retninger, men der forblev drivende stille.

Der var ikke andet for end at fortsætte. På et eller andet tidspunkt måtte han støde ind i noget, om ikke andet så den anden side af tangen, hvis han altså skulle være så uheldig at gå uden om både stengærde, hus og skov. Tangen havde en bredde på omkring fem hundrede meter, og så ville strandkanten og det kolde vand fortælle ham, at det var tid til at vende om og gå tilbage.

Han kiggede frem, mens han gik, selvom udsynet kun strakte sig nogle få meter, men han ville ikke risikere pludselig at stå med vand til knæene. Af og til måtte han dog kigge ned på jorden, for det monotone syn, der hele tiden mødte hans blik, fik disse glimt af fjerne tanker og erindringer til at skyde sig ind i hans synsfelt.

Pludselig så Sten noget i disens hvide. Noget stod foran ham. Han stoppede op og kaldte. Det kunne være en mand. Figuren var høj og ranglet og fremstrakte den noget, der lignede en spids arm. Pulsens steg. Sten gispede efter vejret. Han havde fået et chok, og væsnet foran ham svarede ikke. Den stod blot stille, som ham selv.

Han kaldte igen, men da intet

skete, og da den stadig ikke bevægede sig, tog han mod til sig og gik et skridt hen imod den.

Det var et træ!

Barken var faldet af, grenene havde ingen blade og det var i det hele taget et lille ynkeligt stativ. Han gik hen til det. Hvor stod det henne!?

Han erindrede ikke at have set det før, hverken i nærheden af sit hus eller ved skoven.

Og hvordan var det, at toppen så ud? En enkelt gren havde på et tidspunkt strakt sig op mod himlen, men havde fortrudt og krummede sig nu sammen som et blomkålshoved; lidt uhyggeligt at se på; fjendtligt.

Han gik et skridt forbi det, men stoppede op igen. Han syntes til trods for det underlige, lidt sørgelige udseende, at han kendte det. Sten tænkte og tænkte indtil det slog ham, at det var egetræet ved hans hus. Det vil sige, det kunne det ikke være, for det var meget større og fyldigere, men formen var præcis den samme; grenenes positioner var identiske. Hvad var dette!?

Der var ingen tvivl, det var det samme træ i en forkrøblet og indtørret version. Nu blev Sten for alvor bange. Han gik forbi træet med hastige skridt og fortsatte, men inden længe stødte hans fødder ind i en bunke sten, fordi han havde gået for stærkt.

Hvad skulle de sten også der? Hvis træskelettet før var resterne af hans egetræ burde hans hus stå...! Hans hus. Det var da ikke...?

Han trådte lidt tilbage og kiggede på strukturen. Der burde dørbningen være og dér trædøren. Han bøjede sig ned og rodede i de trærester, der lå ved siden af stenene. Jo, det var hans dør ... men ... hvordan?

Han frøs, men hvad betød det? Hans

hus var væk og ... han frøs virkelig! Sten kiggede ned af sig selv. Hans tøj var ved at gå i opløsning. Han trådte fortvivlet tilbage.

– Hvad sker der!? råbte han ud i tågen.

Bukserne gled ned om fødderne og trøjen faldt bagover ned bag hans ryg. Han trådte et skridt tilbage, men faldt i tøjlet om hans ben, og forsøgte at rejse sig igen. Han bøjede armene, men det gjorde ondt at bevæge dem, og da han ville strække dem ud for at bære hans vægt, gav de efter. Hans arme kunne ikke bære ham oppe. Han gyngeede usikkert frem og tilbage, men så begyndte huden at ætse af. Smerten var uudholdelig, og han slap grebet i jorden og faldt om.

Han holdt den ene arm op foran sine øjne, og så nu hvordan senerne blev blottet og nogle steder knoglerne. Han ville skrike, men stemmebåndet var også væk, og snart faldt hans lemmer af en efter en. Som forkullet træ der smuldrer, forsvandt han som den jord han engang var blevet skabt af. Hvor der før havde ligget et menneske, var der nu ingenting!

Men i det øjeblik hans kød mistede sin tekstur og fylde, var det som om, et mørkerødt, sanseløst lys vågnede. Bag ørernes lytten lød en overjordisk summen, det taktile kunne mærke noget æterisk bag sin mistede berøring, dufte blev diffust fysiske, disen smagte sødt, saligt og

bag øjnene, der var smuldret som hårdkogte æggeblommer, ventede solens forunderlige stråler, der brændte det forgængelige bort og blotlagde det symbiotiske evige.

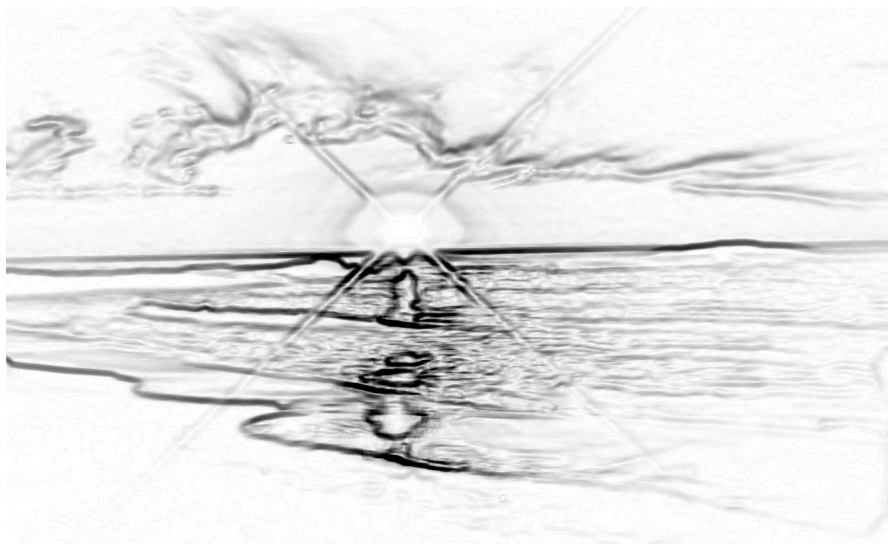
Over Stens jordiske rester drev tågen væk og efterlod landskabet, som det havde set ud i mange år; det lille stenhus, den smalle skovstribe og det karakteristiske egetræ, hvis stamme krummede sig sammen foroven som et blomkålshoved. Den kendte verden stod atter i sine velkendte folder, som et billede på stabilitet og uforanderlighed.

Kan man beskrive en solnedgang? Kan man videregive en følelse? Et sted nær vores egen verden, kun lidt dybere end havet, kun lidt højere end himlen, kan vores beskrivelser ikke længere nå. Vores ord er ikke tilstrækkelige, vores begreber dækker ikke og vores forståelse bliver ladet tilbage.

Åbner man sig op for denne verden, og slipper man jerngrebet som sanserne hele tiden holder om vores virkelighed, risikerer man at forsvinde i samme tempo som følelserne tager over, som sproget giver slip og som virkeligheden smelter bort.

Sten var forsvundet i sit håb om at bibeholde en forunderlig stemning, de indtagende indtryk fra en solnedgang. Han var blevet fanget af det ubeskrivelige, og de begreber der normalt bandt hans verden sammen, havde løsnet sig i hans betagelse, hans

fængsling af det sande og smukke, der ikke lader sig indfange. Han var blevet et offer for sin egen fortabelse, men hans sjæl levede nu for evigt i det ubeskrivelige, i solnedgangens land.

EUROCON 2011

Rapport fra en con Af Flemming R.P. Rasch

Eurocon er navnet på den årlige europæiske science fiction-festival, der går på skift mellem landene efter afstemning. I 2007 blev Eurocon for første gang afholdt i Danmark, og nu kom turen til Sverige, hvor Eurocon blev afholdt 17-19 juni i Stockholm på Studenterhuset ved den Tekniske Højskole. Vores udsendte rapporter var på stedet.

Fredag

Jeg ankom til Arlanda lufthavn et par timer før Eurocon 2011's døre blev åbnet. Tog Express-toget (det var virkelig ekspres!) ind til Stockholm og havde tid til at gå en tur i byen. Det var regnvejr, så jeg blev våd, men jeg nåede at se lidt af byen samt to svenske krigsskibe, et gammelt skib der lå på havets bund i over 300 år og et helt nyt stealth-skib. Jeg er langt fra at være verdensmester i navigation, så jeg nåede først frem til afslutningen på Jonathan Cowies foredrag om bioastronomi. Det var umuligt at forstå ret meget af det, når man ikke havde set starten, men jeg kom da i den rette nörd-stemning. Da jeg var blevet nogenlunde tør, gik jeg hen til hotellet for at checke ind og få noget tørt tøj på. Jeg nåede tilbage til åbningsceremonien, som ikke var specielt ophidsende, men det skal sådan en jo heller ikke være. Et barn faldt og slog sig (ikke alvorligt) og gav sig til at græde idet Ian McDonald blev præsenteret. Det jokede han (Ian) lidt med.

Næste punkt jeg havde udvalgt mig, var et af de næsten talløse paneler. Dette handlende om hvad der normalt går under betegnelsen infodump – nogen info som forfatteren skal aflevere for at læseren kan forstå resten af teksten. Her så jeg også den fantastiske trio i aktion for første gang: Ian McDonald, Elisabeth Bear og Charles Stross, som hver for sig er ganske gode på en scene, men sammen kunne levere nogle rigtig gode diskussioner. Ved denne lejlighed udmærket suppleret med Stross' unge lærling Hannu Rajaniemi. Der var mange bud på hvad forfatteren skulle gøre for ikke at kede læseren med sin info, som for eksempel have en underholdende sexscene foregå samtidig med at belæringen gik for sig. Men somme tider kan forklaringer være interessante i sig selv, mente blandt andre Elisabeth Bear, som for eksempel i Melvilles berømte roman Moby Dick, hvor man får en masse spændende ting at vide

John-Henri Holmberg

om hvalfangst. Efter dette muntre indslag, gik det videre med en diskussion af modernisme og sf. Her oplevede jeg for første gang den svenske æresgæst John-Henri Holmberg. Stig W. Jørgensen, som var en af de to danskere jeg stødte på om fredagen, var også med i panellet. Modernisme skulle her forstås som en betegnelse for hvordan en række forfattere, som Thomas Disch, Joanna Russ og Samuel Delany, skrev science fiction i 1960'erne og 1970'erne. De var påvirket af anden litteratur end sf, og formåede blandt andet at skrive historier med flere lag af betydning. I 1980'erne blev modernismen i sf mere eller mindre opgivet, og forfatterne skrev enten pasticher over gamle historier eller noget helt langt ude fantasifuldt, mente Holmberg. Helt så pessimistisk så Stig det ikke, science fiction udvikler sig stadig, men det betyder også at man ikke kan gå tilbage til at skrive som i 60erne.

Det var egentlig meningen at jeg ville have hørt interviewet med Elisabeth Bear, men man skal jo også have noget mad, så jeg gik med Stig og Klaus Æ. Mogensen ud for at hente noget at spise. Det blev til sandwiches fra 7-11, som ikke smagte specielt godt, men formåede at gøre os nogenlunde mætte. Skyldet ned med noget af det udmærkede og ikke særligt dyre øl fra Eurocon-baren. Fik smag for Samuel Adams Boston Ale.

Dernæst kom dagens højdepunkt: Ian McDonalds æres-

Ian McDonald

gæst-tale om hvad der er godt ved sf. Han startede med at fortælle hvad der er galt. Kort fortalt at ingen gider læse sf mere. Dem som før læste sf, læser nu fantasy og horror. Men hans pointe var den omvendte: Genrens popularitet stiger og falder, og sf skal nok komme op igen. Det fik mig til at tænke på Eurocon i 2007, hvor jeg sammen med vistnok Sven Kreiner (som jeg ikke kendte på det tidspunkt) hørte Zoran Zivkovic afsløre den store hemmelighed: at sf er en død genre, som hørte det 20ende århundrede til. Det slog mig som ganske sandt på det tidspunkt, men siden har jeg fundet ud af at der faktisk stadig skrives rigtig god science fiction, og at selv om meget af det kan virke som gentagelser af fortidens bøger, så bliver der faktisk også tænkt helt nyt af forfatterne. Og hvem ved – måske har McDonald ret, og genren vil om nogle år igen blive populær og tiltrække flere rigtig gode forfattere, som ikke bare skriver de samme romaner om og om igen. Science fiction er en genre som beskriver forandringer i samfundet (sagde Ian), og måske har der bare ikke været de helt store forandringer at skrive om de sidste 20 år: Vi er alle kommet på nettet, men det blev behandlet af cyberpunk allerede i 80'erne.

Næste programpunkt jeg hørte, var om at blive publiceret som forfatter. Paneldeltagerne havde hver deres forskellige historie. Ikke specielt meget nyt for mig der – det er en kombination af held og stædighed der

gør det. Jeg gik dernæst ind for at høre om fransk sf. Men kombinationen af en mumlende oplægsholder med kraftig fransk accent og en dør ud til baren der ikke kunne lukkes, gjorde at jeg stort set intet kunne forstå, så jeg gik i stedet ind i et mindre, men meget fyldt lokale, hvor blandt andre Stig og Charles Stross talte om det intelligente hus. Det var ikke voldsomt interessant, men sjovt. Man ville nok få mere ud af at læse Thomas Dischs novelle "Come to Venus Melancholy" om en mand og hans hus. Den er sjov, tragisk og tankevækkende på én gang. Men det kan være de havde nævnt den før jeg kom, så jeg blandede mig ikke i diskussionen. Generelt synes jeg stadig ikke jeg har sat mig nok ind i science fiction-genren til at jeg vil begynde at blande mig i enhver paneldiskussion, men det kommer jo nok, efterhånden som jeg får sat mig mere ind i tingene. En af ulemperne ved først at være blevet rigtig fan tyve år efter jeg læste meget science fiction, så jeg faktisk har glemte mange af de bøger jeg har læst og ikke kender meget til de diskussioner som kritikere og fans havde mens jeg bare sad derhjemme og læste.

Der foregik ikke mere den dag, og der var ingen tilbage jeg kendte, så jeg gik tilbage til hotellet for at få sovet. Mit hotel var det officielle hotel Elite Arcadia, som lå under en km væk. Et ombygget kollegium, fik jeg at vide, men det var rigtig godt. Alt var som det skulle være.

Lørdag

Det lykkedes mig at nå frem til lørdagens første programpunkter. Der var også en gåtur gennem Stockholm man kunne melde sig til, men jeg synes jeg havde fået gået nok om fredagen. Så i stedet hørte jeg om svenske amatørforfattere. Det var på svensk og i lokalet med døren der ikke kunne lukkes, men jeg fangede da alligevel det meste af det de sagde. Heller ingen store guldkorn her, ifølge mine noter, men meget interessant at høre

hvordan de gør det i et andet land. Jeg skyndte mig ud, inden det følgende programpunkt gik i gang, en workshop om middelalder-dans. I stedet hørte jeg en diskussion om forskning i fantasy. Det var et af de desværre mange programpunkter hvor der var sket en eller anden fejlkomunikation mellem programlægger og moderator, så det kom ikke til at handle om hvad der sker af interessante ting med fantasy-teori lige nu, men om hvordan andre akademikere forholder sig til fantasy-forskere. Bedre og bedre, lader det til: det er de ældre generationer som ser ned på fantasy, så efterhånden som de forsvinder, bliver det nemmere at forske i fantasy.

På slaget tolv gik den svenske æresgæst John-Henry Holmberg i gang med sin tale. Han har været science fiction-fan siden 1960'erne, har skevet meget om sf og oversat mange bøger, men er mest kendt i den store verden fordi han kendte Stieg Larsson. Det var nærmest en omvendt tale af Ian McDonalds fra aftenen før. Holmberg mente at fandom som den er nu, er på vej ud og om nogle år ikke vil eksistere mere. Der kommer ingen (eller næsten ingen) nye mennesker til som primært interesserer sig for science fiction. Science fiction er ifølge Holmberg en genre med en speciel status. Den forholder sig til virkeligheden, dvs. en verden i forandring, i modsætning til for eksempel fantasy, og gør

Statue af Carl von Linné

det på en bedre måde end 'mainstream-litteratur'. Men meget lidt af det der skrives i dag, har de kvaliteter som fortidens sf havde. Det gav mig igen en del at tænke over: Jeg tror han har ret i at fandom som man kendte den i 1970erne og som til en vis grad stadig findes i nutiden, er på vej ud. Men jeg tror det vil gå langsomt. Lande med mange aktive fans vil formentlig blive ved med at lave arrangementet som Eurocon i rigtig mange år endnu. Men nye former for fan-aktiviteter vil formentlig tage over i løbet af det 21ende århundrede, indtil en con af den gamle type kun vil være en samling af gamle mennesker der mindes gamle dage. Med hensyn til genrens uddøen er jeg også mere på linje med McDonald. Jeg mener at science fiction er en genre som aldrig kan blive for gammel. Ligesom nutiden som stof aldrig vil dø ud, vil tanker om fremtiden heller ikke. Det drejer sig om at komme overens med at de historier der kan fortælles om fremtiden, nødvendigvis vil begynde at ligne nogle der er skrevet tidligere, så det er mere i form end i indhold at science fiction-genren vil udvikle sig som litteratur. Den fremtid som sf beskriver, vil også ændre sig, efterhånden som tanker om fremtiden og videnskaben og teknologiens muligheder udvikler sig. Men Holmberg har nogle gode pointer, både med hensyn til at den gamle type af fan efterhånden vil dø ud og at nutidens sf i lidt for høj grad er gentagelser af fortidens.

Jeg var desværre ankommet om fredagen med en del søvnunderskud, så jeg besluttede at

tage tilbage til hotellet og hvile lidt ud. Dermed gik jeg glip af panelet om årtiets bedste bøger, hvilket jeg fortryder nu. Det kunne have været sjovt at sammenligne med det som vores tilsvarende panel på Fantasticon var nået frem til og ikke mindst havde diskuteret over email inden. Men jeg fik mig da hvilet lidt og fik noget udmærket mad på Bullens Cafe, som lå ca. midt mellem hotellet og den tekniske højskole, hvor Eurocon foregik. Jeg nåede tilbage til panelet om at skrive i de fantastiske genrer. Det endte med at blive til et panel om at skrive skønlitterært i almindelighed. Der kom mange sjove små historier frem i løbet af panelet, som blandt andet bestod af den fantastiske trio minus Stross, men det forekommer mig at han sad blandt publikum og kom med kommentarer. Det gjorde han i hvert fald til en del af panelerne. Er ikke helt sikker på hvem der sagde det og hvornår, men en anden interessant bemærkning fra lørdag eftermiddag var opdelingen af aliens i to typer: 'mirror aliens', som ligner os og kan fortælle os noget om os selv, og 'wall aliens', som ingenting giver tilbage – og bare er underlige og uforståelige. Her blev Stanislaw Lems *Solaris* og Peter Watts *Blindsight* nævnt som eksempler på wall aliens. Det var bare en af de gange *Blindsight* blev nævnt på Eurocon 2011 – en fremragende roman efter min mening, så det var jeg glad for. Næste punkt i Nya Matsalen, det største lokale med en rigtig scene og meget velfungerende lyd, var at Johan Anglemark interviewede Ian McDonald. Det var en anelse forsin-

ket, da Ian jo var med i panelet før og var gået ud for at hente øl. Selve interviewet var af den klassiske type, med spørgsmål som dækkede tiden fra den lille Ians opvækst i Manchester og Nordirland, over hans mest roste bøger der foregår i hhv. Indien, Brasilien og Tyrkiet, til hans nyeste projekt, som er nogle børnebøger. Men ganske interessant og underholdende.

Efter McDonald begav jeg mig ned ad trappen til en slags festlokale hvortil enkelte programpunkter var henlagt. Hvis man skal sige en negativ ting om Eurocon 2011, er det nok at det ikke var et godt sted for gangbesværede, med de mange trapper og (så vidt jeg ved) ingen elevator. Men det er jeg jo heldigvis ikke, selv om jeg hader trapper, så jeg nåede frem i tide til ølsmagning, hvor to værter fortalte om hhv. øl i almindelighed og svenske mikrobryggerier i særdeleshed. Egentlig skulle Charles Stross have været ham der fortalte generelt om øl, men han havde lokket konen til at overtage, måske fordi han selv var på et programpunkt bagefter. Det klarede hun rigtig godt. Stross var dog alligevel med til de tre første øl. Bare en skam at de to sidste var de bedste, en porter og en stout, som er øltyper jeg en gang var meget glad for, men ikke drikker så ofte mere, men de her var rigtig gode. Hvad har det så med science fiction at gøre? Ingenting, men mange science fiction-fans holder meget af god øl. Her stødte jeg også på Fantastisk første formand Olav, der var ankommet lidt tidligere på dagen.

Der var lige tid til at skylle den sidste øl ned, før jeg skulle op ad trappen igen og høre Stross interviewe Rajaniemi – og omvendt! Det blev en ganske uformel og hyggelig samtale mellem de to, hvor vi fik en del at vide om hvordan det gik til at en fysiker fra Finland der havde fået job i England, pludselig blev et af de helt store nye navne i engelsksproget sf – det var blandt andet ved at komme med i en lokal skrivegruppe der

Panel om modernisme i science fiction

blandt andre havde Stross som medlem. Vi var en del danskere der hørte interviewet, blandt andre Jesper Rugård og Lars Ahn, og bagefter gik vi op på etagen over for at høre Rajaniemi læse op. Det blev noget helt andet end det han er kendt for (*The Quantum Thief*), men det er jo også svært at nå at læse en roman op på en halv time. Efter det gik vi i byen til en nærliggende italiensk restaurant, hvor vi mødte et par fans fra hhv. Norge og England. Vi gik så blandt andet glip af panelet om Eurocons fremtid, som Olav var på, men rent personligt har jeg ikke så meget lyst til at begynde at rode mig ind i europæisk fan-politik: Dansk fandom er rigelig til mig. Det at tage på con i udlandet er derimod noget jeg har tænkt mig at gentage.

Jeg sluttede dagen af med først at lytte lidt til panelet om vampyrer, som Stig var med i. Vampyrer kan tolkes som en undertrykt seksualitet, der kommer til meget voldeligt udtryk. Men efter seksualitet er blevet noget man åbent kan tale om, er dens undertrykte form ikke mere så farlig – heraf kommer nutidens 'vegetar-vampyrer'. Der blev efterlyst lidt nyt inden for vampyrlitteratur, måske en tilbagevendende til de gamle, farlige vampyrer. Med det i tankerne gik jeg ind for at se en film – en af de ganske få film som blev vist på Eurocon 2011. Jeg må erkende at når jeg skriver dette nogle uger efter Eurocon, kan jeg faktisk ikke huske særligt meget af *Lunopolis*, på nær at den handlede om noget med mystiske aliens på Månen og muligvis gjorde lidt grin med Scientology. Nu jeg tænker mig om, kan jeg huske noget med en underlig maskine som blev fundet dybt nede under jorden og en sjov *mad scientist*, men en stor film tror jeg ikke det var. Efter filmen smuttede jeg lige ned i kælderens for at se om der var nogen jeg kendte dernede til festen (med gratis vodka og noget underligt hjemmebrygget noget som jeg aldrig fandt ud af hvad var), men det var der ikke. Oppe i baren fandt jeg så Olav, som jeg drak en øl

sammen med, før jeg gik hjem til hotellet for at sove.

Søndag

Mange af deltagerne på en con kommer ret sent i seng på den næstsidste dag, og hvis de skal op og deltage i noget den sidste dag, kan det være hårdt. Jeg selv nåede næsten at få sovet ud, fik spist en masse morgenmad, pakket og checket ud fra hotellet og nåede frem lidt før middag, da den finske fan-æresgæst Jukka Halme skulle holde foredrag om finsk fandom. Han havde til gengæld ikke fået sovet meget, men klarede sig alligevel fint igennem, på trods af at han hele tiden spurgte hvad klokken var og mente han snart havde talt nok. Bortset fra at Finland har en i forhold til de fleste andre lande gigantisk årlig con, ser det ud til at de hvad sf-litteraturen angår, kæmper lidt for at få det til at blive til noget. Ligesom her.

Jeg blev siddende i den store sal for at høre en paneldiskussion om brugen af myter i fantastisk litteratur. Der blev sagt mange kloge ting, blandt andet havde Kari Sperring et længere indlæg om hvordan nutidige forestillinger bliver projiceret oven på myter i den meste fantasy-litteratur. Så var det blevet tid til selv at yde noget. Jeg var blevet sat på et panel om at arrangere con, sammen med blandt andre Jukka Halme. Det gik ganske fint, selv om der ikke kom så mange og hørte på. Jeg kunne nu godt have tænkt mig at der havde været tid til spørgsmål, siden meningen med panelet var at give råd til fremtidens arrangører. Noget af det vi kom frem til, var forskellen på store og små arrangementer. Også mellem lande er der forskel. En af de andre fortalte at man havde koblet sig på en stor litteraturfestival. Det tror jeg ikke vil kunne lade sig gøre i Danmark, med den indstilling der generelt er til science fiction og fantasy fra de etablerede litteraturfolk. Men måske man faktisk skulle prøve at spørge dem. Fordomme er jo somme tider bare fordomme.

Interviewet med John-Henri

Holmberg gik jeg så desværre glip af, men heldigvis ikke Elizabeth Bears tale. Som tidligere nævnt er hun rigtig god foran et publikum, og hendes budskab om at vi alle skal stå sammen i fandom var både ret underholdende og ret populært. Det var egentlig min plan at gå ud et sted og finde noget ordentligt mad derefter, men regnvejret fra om fredagen var kommet igen i en kraftigere version, så jeg lod mig nøje med lidt junkfood fra 7-11. Den sparede tid brugte jeg til at høre lidt mere vampyr-snak, denne gang en såkaldt gruppediskussion, dvs. som en paneldiskussion med en ordstyrer, men hvor alle må sige noget, om hvad der kommer efter vampyrerne. Der var en del bud, men jeg følte mig ikke overbevist om at nogen af dem havde ret.

Det sidste jeg havde tænkt mig at høre, var et af de meget få foredrag om videnskab, om mørkt stof, men jeg bestemte mig om og hørte i stedet en diskussion om køn i sf og fantasy, muligvis fordi det var sidste chance for at overvære et panel med Cheryl Morgan, som ofte har interessante ting at sige. Jeg fik desværre ikke taget noter, og kan ikke huske ret meget af det nu, men spændende var det. Så havde jeg lige en smule tid inden jeg skulle af sted til lufthavnen, men da de allerede var ved at pakke det hele sammen, tog jeg i stedet med Stig ud til lufthavnen, hvor han skulle nå et fly en time før mig. Det viste sig at være en god ide, for jeg fik både talt med Stig og tid til at spise en rigtig god burger derude i en amerikansk inspireret restaurant. Gaten var lige rundt om hjørnet derfra, så jeg kunne få mig en sidste Boston Ale inden afgang. Alt i alt tre rigtig gode dage i Stockholm. Stor ros til arrangørerne for den nær perfekte planlægning og afvikling. Som arrangør af Fantasticon ved jeg hvor meget arbejde der skal til. Apropos det, så husk at næste år er Fantasticon også på hele tre dage, så hvis du gik glip af Eurocon, kan du få lidt af den samme oplevelse der.

MESSIAS' MASKE

Af Morten Carlsen

kymret, før mit Kendskab til Uhyrlighederne er styrket. Det skal ikke lyde saadan, at jeg tror blindt på Mosens Fabler om Lygtemænd, Elverfolk og andet Godtfolk. Dagens Oplevelser er af en langt dybere og mere ondskabsfuld Karakter.

Sjakket var halvvejs igennem Arbejdsdagen, da Mosens Dynd afslørede Æggene. Hans Kvist stod nede i Tørvegraven og oksede med Spaden, som han altid gør, og jeg læssede Tørv op i Ælteren, saa sveden sprang fra min Pande. Kvist udstødte et Skrig nede fra Hullet, og de Arbejdere, der hørte ham frøs chokerede fast i den bløde Undergrund ved den skrækindjagende Lyd... Som en af de Første løb jeg hen til Randen af Tørvegraven og kiggede ned. Det første jeg saa var Kvist med modbydelige, væskende Saar i Ansigtet og paa Kroppen. Det lignede voldsomme Brandsaar. Dernæst saa jeg de tre store Æg, der vældede op af Dyndet paa en sirlig Række. Aldrig i mit Liv har jeg set noget lignende!

Der var ikke Tid til at observere de sælsomme Æg nærmere, da det var vigtigere at faa den skamferede Kvist trukket op af Hullet. En yngre Knejt, Olsen, hoppede ned, og løftede den afsindigt skrigende Kvist op paa sin Skulder, saa vi andre kunne faa fat og hive ham op. Der var en maaløs Tavshed blandt os alle ved Synet af den Mand, vi trak op i det bagende Sollys. Jeg husker at Lyden af Græshoppernes Hvislen lod til at blive højere og mere gennemtrængende i de hektiske Minutter. Han var i en Herrens Forfatning! Den eneste Behandling, hvis man kan kalde det det, vi umiddelbart kunne finde paa, var at overøse ham med koldt vand, og sende en fra Sjakket efter hjælp i Byen.

Efter at have faaet Kvist op kunne vi se, at hele hans Krop var dækket af en blygrå, klæbrig Hinde. Kødet på hans Krop fortsatte med at slaa frygtelige Revner, som om han var et Hus der blev bombet! Ingen af dem, der saa dette var næppe i Tvivl om at han ville dø lige der for vore

Fødder... Det var ikke kun Blod, der skød ud fra hans plagede Legeme. Væsken kan vel nok bedst beskrives, som en Blanding af Blod ... og ja, plumret Mosevand. En modbydelig Stank skyllede op i vore Ansigter. I det samme skreg den unge Olsen nede fra Tørvegraven. Jeg var den første der var henne ved Kanten og skue ned i Hullet. Det unge Menneske havde øjensynligt været saa dumdristigt, at komme de forbandede Æg for nær! En afskyelig Vækst var skudt ud fra en af de slimede Pupper, og havde snoet sig om Olsens ene Ben. Væksten minde om en knudret Gren – Forskellen var blot den at der her ikke var tale om Træ, men om Væv og Sener, der snoede sig ind og ud af den knortede Gevækst. Olsen kæmpede forgæves for at komme fri. Jeg raabte til en af Mændene, at han skulle komme med en Spade. Dækket af Angstens Sved begav jeg mig ned i Tørvegraven bevæbnet med Spaden, men holdt mig paa behørig Afstand af de modbydelige Pupper. Gentagne gange slog jeg Spaden ned i den abnorme Vederstyggelighed af en Fangarm, for at faa den til at slippe sit Tag i Olsen. Der gik hul paa Fangarmen, og de fossende Strømme, der straaledede ud mindede til forveksling om Mosens sorte Vand. Tingesten havde angrebet den unge Mand med en unaturlig Kraft. Jeg befandt mig tæt paa og kunne se hvordan den seje, filtrede Arm langsomt trak Kødet løs fra den ulyksalige Knejts Skinneben. Jeg slog og slog med Spaden, og det lykkedes mig endelig at hugge Armen næsten helt over hvorefter jeg kunne trække Drengen fri. Jeg kunne ikke ændre ved at han var kommet alvorligt til Skade. Kvist døde ulykkeligvis kort tid efter, og Olsen fik vi fragtet ud af Mosen i et Stykke groft Lærred. Jeg tvivler paa at de kan redde hans Ben... Jeg ved ikke hvilke Uhyrligheder det var, vi stødte paa i Mosen i dag. Maaske har jeg heller ikke Lyst til at vide det. Maa Gud fri os fra det Onde!

Vestkjær Mose

Fjerde April 1941

Gode Gud, jeg ryster som et Espeløv, mens jeg skriver disse Ord! Blæsten slaar mod Ruden ude fra Hedens tørre Landskab. De kraftige Vindstød faar Kar men til at knage. Sjældent har jeg haft saa stort et Besvær med at tyde min egen Skrift... Der skete noget mærkeligt i Mosen i Dag. Jeg har ikke nogen rationel Forklaring paa det. Dog er jeg heller ikke en Mand, der er for stolt eller trodsig til at vedstaa sig, at der findes Ting som ikke lader sig forklare ud fra rationelle Præmisser. Det eneste jeg med Sikkerhed kan sige er at Mændene var skræmte, som jeg aldrig før har set magen til. Der er dunkelt i Stuen. Jeg skriver dette i Skæret fra Rummets eneste Belysning, en gammel Olielampe. Min Hustru sover i Kammeret inde ved siden af. Jeg har endnu ikke fortalt hende den gruopvækkende Historie thi jeg vil ikke gøre hende urolig eller be-

Vestkjær Mose
Femtende April 1941

Den sidste Tid har jeg bedt flere Bønner end nogensinde før i mit Liv! Siden Opdagelsen af Æggene i Mosens Dynd, og ikke mindst Kvists Død og den unge Olsen, der maatte lade sit ene Ben til den modbydelige Ting der skød frem fra Kokonens Indre, lige siden den Dag har en Tro paa at der gærer en Ondskab i Vestkjær Mose redet min Bevidsthed, som en Mare. Dag og Nat. Det er ikke Tanken at disse Dagbogsskriblerier nogensinde skal aabenbares for Offentligheden, men skulle der ske mig noget thi jeg mærker dagligt Trangen til at løse dette Mysterium, saa kan disse Sider eventuelt tjene som et Vidnesbyrd for Eftertiden om hvad der i Virkeligheden hændte.

Da jeg selv og resten af det oprørte Sjak vendte tilbage til Mosen Dagen efter Ulykken og de uhyggelige Hændelser, var Æggene i Tørvegravens mudrede Dynd forsvundet! Forsvundet ud i den blaa Luft, som om de aldrig havde været der. Vi havde svært ved at forestille os at nogle ville stjæle saadanne slimede Pupper, der saa sandt som det er sagt ogsaa havde en endog temmelig anseelig Størrelse. Til hvilket absurd Formaal skulle nogen dog anvende saadanne Tingester? En anden Udredning der blev drøftet blandt Mændene var den, at Æggene, der jo havde befundet sig hengemt i den fugtige Muld, maaske var undergaaet en Form for Opløsningsproces da de blev gravet ud og Solens Straaler ramte dem. Ingen kunne vide noget med Sikkerhed. Det forblev et Mysterium, og Arbejdet med Tørvene fortsatte i Aprils lune Vejr.

Det er umuligt for mig bare at lade disse Hændelser passere som om intet var hændt. Jeg ved at jeg risikerer at havne ude paa dybt Vand – saagar ude hvor jeg ikke kan bunde... Uanset den menneskelige og sjælelige Pris, saa maa disse Ægs Oprindelse afsløres. Skal jeg sammenligne Æggenes Form og Størrelse med noget, saa maa det blive et Di-

nosaurus-Æg. Men saa vidt jeg uuddannede Menneske ved, saa var Dinosaurussernes Æg omkranset af en Skal og ikke en blød Hinde, som Tilfældet var med de opgravede Pupper i Mosen. Deraf maa jeg konkludere at disse Tingester på ingen Maade kan være Jordiske. Ak, Gud, staa mig bi i min Søgen efter Sandheden!

Vestkjær Mose
Femte Februar 1942

Guderne skal vide, at jeg har været væk fra denne Dagbogs Sider i lang Tid. Den mellemliggende Periode har været yderst frugtbar og jeg kan her rapportere om fantastiske Nyheder! De Ting som jeg allernaadigst har faaet lov til at se omformer andre ydre Omstændigheder til rene Bagateller. Jeg taler om Omstændigheder, der under normale Forudsætninger ville have sendt mig i en dyb Tilstand af Tungsind og Melankoli. Saasom at min Kone siden jeg sidst skrev Ord på disse Sider, har forladt mig. Mariannes Grund var at jeg efter hendes Mening var blevet en anden end den Mand hun i sin Tid gavede sig med. Min passionerede Søgen efter de forsvundne Pupper maa vel formodes at være den direkte Aarsag.

Gaardens Dyr og Afgrøderne skaffer mig fortsat Brød paa Bordet, men al min Fritid har siden April Maaned været optaget af disse sælsomme Kokoner, der uforvarende dukkede frem fra Mosens sorte Muld. Og ved al den Magi og de nye Riger, der skal herske over Universet tilkendegiver jeg hermed at mine stridsomme Anstrengelser har baaret Frugt!

Saa vel mine fysiske som psykiske Egenskaber har undergaaet en mærkbar Forvandling. Jeg er blevet et Bindeled imellem det kendte og det ukendte, en dør der i sidste Ende vil byde Dem med de mange Øjne velkommen! Denne Skygge har langsomt overtaget saavel mine vaagne som drømmende Timer. I Drømmene indlemmes jeg i det kommandes straalende Visioner! De

voldsomme Anfald af Hovedpine, som har plaget mig den senere Tid er det hele værd. Disse forkastede Væsener, dette kosmiske ukendte, hidkaldte mig med en begyndende Hvisken fra den aabenbarende Drømmefabrik.

Det var Drømmenes Budbringere, der ledte mig paa Sporet af det Æg der nu er i min Besiddelse. Jeg vaagnede en Morgen uden den mindste Tvivl i Kroppen om, at der eksisterede flere Æg end dem som jeg selv og Tørvesjakket havde set i Mosen i April 1941. Den Viden maatte jo være blevet saaet i mig af noget, ikke sandt?

Jeg erindrede Brudstykker fra det Sceneri, jeg grangiveligt maatte have drømt Natten forinden, der indeholdt genkendelige Vandhuller fra Vestkjær Mose og Lyden af Vinden i Sivene, der flettede sig tørt sammen med de skræppende Fugle. Hele Sommeren og Sensommeren 1941 brugte jeg paa at udgrave dybe Volde omkring to af de største Vandhuller i Vestkjær Mose. Arbejdet havde nær taget Livet af mig. Euforisk var min Lykke, da jeg med Hakken stødte paa en gulligspættet Membran i Slutningen af September 1941. Det var et af disse Æg. Min Ambition var fuldført!

Svedende af Ekstase og Udmattelse fragtede jeg Kokonen, som jeg havde tildækket med et stykke Lærred, hjem til Gaarden paa en gammel Ladvogn. Ægget opbevarede jeg i Laden, sørgede for at holde det fugtigt og omgivet af Muld fra Mosen, og naturligvis tildækket saa ingen skulle faa Kendskab til mit Fund.

Jeg nævnte tidligere min Kones Utilfredshed med mit Projekt og den Person jeg var blevet. Det var for alvor startet nogle Maaneder inden jeg endeligt fandt Ægget. Hun plagede mit Sind med sine haarde Ord om at denne Besættelse var af en ugudeligt og usund Natur. Jeg ved nu med Sikkerhed at jeg er en Del af noget saa meget Større end det menneskelige Sind kan begribe. At mit Projekt har krævet Disciplin, Uforstyrrelighed og Isolation er ingen Hemmelighed. Aldrig

har mit Hjerte banket med en saadan Dedikation for noget! Derfor blev Mariannes Utilfredshed og følgende Brud naturligt ogsaa et Problem jeg maatte tage mig af. Angsten for at hun skulle røbe mit Forehavende for Gud og hvermand sneg sig ind paa mig, som et bespottende Vindpust.

Jeg overfaldt hende en sen Nattetime. Dybt i mit Hjertes Udørk vidste jeg godt, at jeg begik en frygtelig Ugerning, men det forhindrede mig ikke i at bringe hende som en Oftring til Ægget. Jeg spigrede hende fast med Bolte til en Planke ude i Laden, og iagttog de fremskydende Fangarmes Sugekopper flaa kødet af Kvindens Knogler til de var blotlagte og havde samme Farve som friskmalket Mælk. Det affillede Kranium skilte jeg fra Kroppen med et Segl fra Loen, og naglede det fast paa en af Hegnspælene ude ved Kreaturerne. Kraniet trone de som et Totemsymbol ud over de grønne Enge.

* * *

Magnus Boesen var den første. Jeg er den anden udvalgte. En selverklæret Messias. Og så alligevel ikke, for som jeg nævnte, er jeg nøje udvalgt. "Skuret" imellem sivene er mit tempel. Nogle vil kalde mig en grandios, fortabt særling, men det kunne ikke rage mig mindre, for ingen kender til mine kosmiske visioner og uomtvistelige genialitet. Kaldet er for længst trængt ind i mit sind, og de lavereståendes hvisken er en sump af forpestet dårlighed. Essensen af mig selv er det komplette faktum; at jeg kender min egen styrke. Fra tid til anden fælder mine svagheder mig for en kort bemærkning, men det sker for selv de bedste af os, har jeg ikke ret? De største genier i historien har fejlet i processen, før de nåede tinderne og høstede frugten af det de var bestemt til helt fra fødslen af. Det samme gælder for mig. Ingen bør nære den mindste tvivl herom. De døbte mig Anton i kirken i sin tid, mine forældre. I dag er

det navn blot et ord, der danser dovent omkring min skikkelse, som en blafrende natsværmer. Thi jeg er en selverklæret Messias.

For hvert skridt man tager lurer farerne, og jeg ved, det er et krav, at jeg er på konstant vagt, for selv en Messias kan rammes af spedalskhedens svøbende kløer og nederdrægtighed. Et velvalgt arsenal og årvågen kampberedt tilstand er alfa og omega. Spedalskheden ligger på spring bag enhver af verdens tallose masker. Menneskene lever intetanende i disse maskers skalkeskjul. De har ikke noget valg til trods for, at de giver sig ud for at være de stolte bærere af 'den frie vilje' og forkæmpere for individets ubetingede frigørelse. Det hele er en tønne uden indhold.

Religionen tog sin begyndelse for fem år siden, da jeg fandt dagbogen. En dag jeg hentede kartofler op fra kælderen, faldt den på det nærmeste ned i hænderne på mig fra et hulrum i den muldne jordvæg. Det var et kald. Det kosmiske spejl kaldte på den nye budbringer, og valget faldt på mig. På daværende tidspunkt vidste jeg intet om noget som helst; jeg var bare en knægt i den sidste rest af sine teenageår med kraterlignende ar efter akne i ansigtet og på ryggen. Erotisk kontakt med det modsatte køn er mig ukendt og eksotisk. Jeg skulle snart blive oplyst udover enhver menneskelig forstands kapacitet. Religionen blev grundlagt af mig ud fra optegnelserne i den gamle dagbog, og det nye herredømme jeg kunne fornemme lå og ventede på at springe i flor bag det kosmiske spejls uanede potentialer. Tiden efter jeg fandt dagbogen var én lang, ubrydelig åbenbaring!

Opbygningen af en så revolutionerende orden kræver uforstyrrelighed og isolation, som Boesen så rigtigt antydede, så visse forhindringer måtte skaffes af vejen først. Dette indebar blandt andet drabet på min egen far, som jeg stadig boede sammen med i det gamle, faldefærdige

hus, der ligeså længe jeg kunne huske var gået under navnet "Skuret".

Min mor døde af en blodprop i hjernen året inden jeg påbegyndte mit livsværk, og i tiden efter hendes død blev den gamle drikfældig og med stadig kortere mellemrum ganske modbydelig. Inden jeg opnåede min kraft og indsigt overnattede jeg ofte ude i mosen, der lå som et kredsende vildnis omkring "Skuret", sammen med nattens dyr for at undgå tævene, når han var på krigsstien i en af sine branderter.

De få mennesker, der indimellem kom i "Skuret", da jeg var barn (vi var alle tre enspændere af natur) sagde altid, at jeg var en speciel dreng. Mine forældre tænkte sikkert det samme, men de sagde det dog aldrig til mig. Ja, jeg var pertentlig og påpasselig; for eksempel ødelagde jeg aldrig mit legetøj eller malede med farveblyanter i mine forældres antikke, læderindbundne bøger. Også som barn var jeg tilhænger af detaljer og nøje planlægning. Det samme gjaldt mordet på min far. Der var egentlig ikke nogle onde hensigter bag selve den handling jeg måtte udføre. Det handlede slet og ret om nødvendigheden af den pågældende gerning. En anden faktor er naturligvis også, at herskerne bag det kosmiske spejl ikke kender til synder. Synden er et grundlag for deres berettigede eksistens, og netop derfor var den magt de havde sået i mit sind og i mit legeme, betydeligt medvirkende til at rense min samvittighed for hvad der end måtte skylle op af angerfuldt drivgods. Dagbogen var den portal, som guderne formidlede budskabet igennem – og jeg sugede til mig, som en dranker af whiskyflasken.

Det er godt fire år siden nu. Fire år siden jeg svingede lægteshammeren over den uvidende knold på den mand, der såede mit liv i min mors skød. Den eneste regelmæssige, menneskelige kontakt jeg har haft siden min far døde, er fru Jakobsen inde fra byen, der leverer friske forsyninger til mig en gang om

ugen. Hendes blik afslører desuden, at hun har ondt af mig, fordi jeg i det mikroskopiske snottul af en sladreby har fået prædikater som 'forældreløs', 'ensom', 'utilpasset' og 'underlig' hæftet på mig. Det er utåleligt. Så længe fru Jakobsen bare gider at slæbe sit matronekorpus herud en gang om ugen, så kan jeg jo være ligeglad, og det er jeg så! Hun genbruger den samme indkøbsseddel uge efter uge, og det passer mig glimrende. Det giver struktur. Hun har sikkert smidt den nussede seddel væk for længst, da den efterhånden må være lagret, som en fast bestanddel i hendes hjernes randområde. Summa summarum så får jeg en kort sludder med fru Jakobsen, når hun kommer med mine indkøbsvarer på den ramponerede damecykel, og jeg betaler hende for varerne. Sådan fungerer det. Man kan sige, at det er mit link til den overvurderede term, som folk kender som 'civilisation'.

Den lune sommeraften står stadig knivskarpt for mit indre blik. Min fotografiske hukommelse fornægter sig ikke. Far sad som han plejede i havestolen, hvor benene var plettede af rust, ude bag "Skuret" med køletasken fuld af øl ved hans side. Hans solbrune, kraftige næver var sværtede af olie, fordi han havde makket med en traktormotor det meste af dagen. Han mumlede for sig selv, som altid, når han var ved at have en skid på. En behagelig aftenbrise sendte kuldegysninger igennem sivene, der kransede den lille sø, der lå som en forstad til mosen. Søens overflade krusedes svagt. Den synkende sol fremførte en blodrød oase på himlen. Jeg stod på den faldefærdige veranda et stykke bag min far. Et ovalt svedskjold dekorerede ryggen på hans snavsede t-shirt. De brede skuldre hævede og sænkede sig tungt i takt med vejtrækningen. Han havde ikke ænset min tilstedeværelse. Som en kat på rov smøg jeg mig ned ad verandatrappen og hen langs gelænderet indtil jeg stod lige bag ham.

"Har du tænkt på hvad der sker, når hjertet stopper med at slå, far?" spurgte jeg stille. Den gamle brummede, og begyndte at vendte sig i stolen. Jeg svingede lægtehammeren mod hans baghoved. Den plantede sig, som et nådesløst stempel, skråt bag hans venstre øre. Det mørke, fedtede hår bølgede ved slaget. Havestolen tippede, da han lydløst væltede forover, landede på den solsvedne jord og jeg iagttog hans krop blive gennemrystet af mærkværdige kramper. Mest af alt lignede han en gigantisk muteret fisk med et forbavset, mat blik og en mund, der åbnede og lukkede sig rytmisk. Nogle perlebloddråber funkede imellem de buskede øjenbryn og på hans næse. Resolut gik jeg hen og plantede min ene fod på siden af hans ansigt, greb fat om hammerens skaft og tvang den kraftfuldt rundt. Lyden af kraniet, der flækkede yderligere var hul og brusten. Med besvær trak jeg lægtehammeren fri, hævede den over mit hoved og trak den igen ned igennem den støvede luft med dæmonisk kraft. Denne gang landede den med et smæld i tindingen, og min far lå endelig fuldkommen stille.

En af fordelene ved at bo lige ved siden af en mose, er de muligheder man grangiveligt har for at skaffe sig af med ting for tid og evighed. Uden at efterlade det mindste spor. Den klump kød, der engang havde været min far, røg i et af de bundløse mosehuller. Jeg var et stoisk vidne, da vandet lukkede sig om hans udbulende ansigt, som lægtehammeren havde slået ud af enhver genkendelig proportion. Mosen er tavs. Den røber aldrig sine hemmeligheder. Den er min væbner.

De fandt ham aldrig. Min fars forsvinden er forblevet et mysterium for de uvidende. Jeg var yderst troværdig, da politiet troppede op, og forhørte mig om min fars gøren og laden. Naturligvis var jeg kløgtig nok til selv at melde ham savnet, og virke påtaget oprevet. Det var nok til at holde mig selv udenfor enhver mistanke. Jeg var bare den, der

blev iagttaget med medfølgende blikke. Man kommer langt med spil for galleriet og krokodilletårer. Det som de fleste vil anse, som en syndig handling og en billet lige lukt i Helvedes flammer, ser jeg selv som en udfrielse. For mig selv, naturligvis, men også udfrielse af et gement og afstumpet individ. Eksekveret af en venligsindet bøddel. Der er lagt låg på den historie. Den rådne bevisbyrde ligger på bunden af Vestkjær Mose, og sandheden er henlagt i en aflåst del af min hjerne.

Lad mig vende tilbage til den dag, der ændrede mit liv. Den dag, hvor kimen til religionen blev lagt. Jeg snakker naturligvis om fundet af dagbogen i kælderen under "Skuret". Læsning har aldrig været en af mine højt-prioriterede beskæftigelser, men det viste sig, at det skulle ændre sig med dagbogen. Når sandheden skal frem, så begyndte jeg velsagtens at læse i den af ren og skær nysgerrighed. Der er altid noget indre morsomt og ydre forbudt over, at kaste gluggerne på et personligt dokument, og hvad kan være mere personligt end en dagbog?

Dagbogen blev stoppet ind under min skjorte, og baljen med kartofler båret op til min mor. Jeg ønskede ikke, at hverken min mor eller far skulle opdage, at jeg var i besiddelse af dagbogen. Frygten for at de tog den fra mig var nærliggende. Efter at have anbragt baljen på det nedslidte plankegulv i køkkenet susede jeg ind i mit spartansk indrettede værelse, og skubbede dagbogen, der var svøbt i et brunt læderetui, ind under min seng. Læderetuiet var laset, og det langvarige ophold i de klamme kældervægge havde gjort det fugtigt og skjoldet. Det var en af de dage, hvor jeg glædede mig til at komme i seng, og studere mit nye fund i sengelampens skær.

Det kan være en yderst overvældende oplevelse, når ens uvidenhed krakelerer og man opdager hvilke kræfter, der lurar bag denne verdens eroderede

plateauer. Min egen personlige indsigt begyndte den aften, hvor jeg første gang faldt over de bastunge passager i dagbogen. Dagbogen var forfattet af den tidligere nævnte Magnus Boesen, en lokal bonde, i årene 1938-1942. De ældede, fugtskadede sider emmede af noget evigtgyldigt, der bare ventede på at blive eksekveret i sin totale, mægtige form. Magnus Boesen var den første. Den første udvalgte til at rive et hul i den skrøbelige hinde, og åbne den portal, der gjorde genfødslen af Guderne mulig. På det tidspunkt var jeg stadig præget af ignorance, men som jeg påpegede indledningsvis skulle det vise sig, at jeg var den anden udvalgte. De kræfter, der var i spil omkring denne dagbogs indhold, var for voldsomme til at der kunne være tale om et rent tilfældigt fund. Enhver lille facet var en brik i noget universelt større!

Dagbogen tog i lange passager form af en slags skattekort og opgravningsdiagram over de områder af mosen, hvor han havde søgt efter æggene. Det lykkedes ham efter en lang og udmarvende eftersøgning, at finde et af æggene i den bløde mosejord. Boesen noterer på et tidspunkt i dagbogen, at han nu blot skulle vente på yderligere instruktioner fra 'dem med de mange Øjne'. Han var ikke psykisk stærk nok til at forvalte sit kald fornuftigt. Sindssygen tog magten fra ham... Dagbogen ebber ud i delirisk fabuleringen og fragmentariske formularer, der tilsyneladende forsøger at kortlægge mytologien bag de eksilerede Guders genkomst, i form af komplekse matematiske formler. I sin tid besluttede jeg mig for at undersøge denne Magnus Boesens, min forgængers, skæbne. I en gammel, gulnet avisnotits fra 1943, som jeg støvede op på en af bibliotekets arkiverede mikrofilm, kunne jeg læse mig frem til at Boesen døde 'afsindig' idet han tog sig selv af dage ved at kaste sig i et af Vestkjær Moses vandhuller i foråret 1943.

En yderst interessant om-

stændighed, som jeg opdagede i mine intense studier på gamle mikrofilm, og alt hvad jeg kunne støve op på lokalhistorisk arkiv, var at Boesens gård rent faktisk lå på den grund, hvor "Skuret" i dag ligger! Gården blev bombet under krigens sidste år, og efterfølgende revet ned. En lokal særling ved navn Heino Didriksen skulle ifølge de gamle kilder have opført "Skuret" på grunden nær mosen omkring 1950. Disse oplysninger forklarede dagbogens placering i den gamle kældervæg, og det gav mig desuden en ukuelig optimisme i mine videre bestræbelser på at fuldføre mit kald.

En ulmende, vedholdende flamme i mit indre opildnede mig i min tro på, at den kokon, som Boesen i '41 fragtede hjem til gården, måske stadig befandt sig i området omkring "Skuret". Hengemt som en organisk juvel i de dybe jordlag. Med mørket som min sammensvorne påbegyndte jeg mine utrættelige udgravninger nat efter nat, og stoppede først når det blege daggry langsomt glødede over træernes tunge silhuetter.

Det skete den 21. maj 19--, nogle meter fra "Skurets" østvendte gavl. I cirka tre meters dybde stødte min spade på en bizart eftergivende overflade. Forsigtigt skrabede jeg jorden bort, og faldt gispende tilbage mod den ene af siderne i det dybe hul. Kølrig jord dryssede ned i min hovedbund. En gullig og brunspættet membran pulserede, som et åndedræt for mine fødder. Alt sliddet havde båret frugt! Til trods for at mine øjne brændte af træthed og udmattelse, blev jeg på et splitsekund bestrøet med en rå, overjordisk energi. Jeg havde det som om, jeg kunne rotere samtlige solsystemets planeter ved tankens kraft alene. Puppens overflade udspilede til bristepunktet, og trak sig derefter sammen igen. Det skete gentagne gange, præcis som om dette æg trak vejret. Et smil gled over mine sprukne læber, da jeg igennem den let transparente membran pludselig skimtede et stort, hindebelagt og

pupilløst øje, hvis uformelige gråhvide iris stirrede gennemboerende på mig.

Gudernes første forsøg fejlede, men det skal ikke ske igen. Ikke denne gang. Spejlet vil snart splintres og verdensaltets almægtighed skal generobre den tabte Jord, som en syndflod.

Fuldmånen kaster sit skær ned ad kældertrappen, hvor jeg står på den hærdede jord med dyreslyngen i den ene hånd. Ofrenes knogler rasler fra dens snore. Den kalder med en vissen latter. Alteret ved væggen har jeg surret sammen af tømmer hentet i mosen. Det vand der trænger ud fra plankernes årer farver træet sort. Der er anbragt to hvide vokslys på hver side af spejlet, der står som alterets sakrale artefakt. Bivoksen bølgere ned ad lysene; stivner i den løbende bevægelse til fossiler. Spejlfladen er nu næsten komplet fyldt ud af mørke. Mit eget spejlbillede svinder langsomt ind. Jeg slår dyreslyngen hårdere og hurtigere mod mit ben. Lugten hernede strammes som et reb, sekund for sekund. Dyrisk og guddommelig. Den frie hånd lader jeg synke ned i oliekrukken ved min fod. Massen lukker sig tungt om min hånd. Den ceremonielle salvning af mit hoved og ansigt udfører jeg omhyggeligt. Mit syn sløres af salvens kraftige dampe, men jeg tvinger mit blik ned, afsøger mulmet, og standser ved plateauet foran alteret, hvor den gulbrune puppes hinde vibrerer balstyrisk. En sidste gang lader jeg dyreslyngen gjalde, og jeg ser kokonen revne. Udfrielsens tunge brøl fylder det indelukkede rum. Dyreslyngen falder til jorden, og med begge hænder krænger jeg min maske af hud bort fra mit sande jeks ansigt. Konturerne af den salvede spedalske stirrer tilbage på mig i spejlet. Pestens fjæs er mit eget!

Lyden af glas, der knuses... Det er nu kun usynlig luft, der adskiller det nye fra det gamle. Thi det nye tilhører helt og holdent 'dem med de mange Øjne'.

SF-TEGNE SERIER: VALOR

Af Tue Sørensen

Velkommen til en ny klumme om udvalgte science fiction tegneserier! Jeg vil i hvert nummer fremover fokusere på en af mine yndlings-science fiction-tegneserier, typisk en amerikansk tegneserie, og ofte en såkaldt kosmisk superhelteserie.

Vi starter hos DC Comics.

En af de ledende figurer i *Legion of Super-Heroes* (dk.: *Rummets Helte*) er Mon-El, som har stort set de samme kræfter som Superboy/Superman (han mister dem dog med jævne mellemrum). I en periode brugte han superheltenavnet Valor, og havde sin egen serie, som fra 1992-1994 varede 23 numre. Det er en særdeles underholdende serie, fuld af humor og science fiction, skrevet af Robert Loren Fleming (kendt fra *Ambush Bug*), Mark Waid og Kurt Busiek. Tegningerne er af Mark Bright (#1-4), Jeffrey Moore (#5-8, 10-13), Paris Cullins (#9) og Colleen Doran (#14-23 - hun er kendt for sin egen episke indie sci fi/fantasy-serie *A Distant Soil*, og disse 10 numre af *Valor* er faktisk hendes længste sammenhængende periode på en superhelte-serie).

I denne serie er Valor havnet på Jorden i nutiden (Rummets Helte opererer jo ellers tusind år ude i fremtiden), og da han er psykisk mærket af et tidligere eventyr, har han svært ved at kontrollere sig selv og sine kræfter, hvilket er til fare for alle omkring ham. Lex Luthors søn fra en parallel verden (don't ask!) finder derfor på at sende ham væk fra Jorden ved at lade Valor selv bygge et rumskib ud af diverse dele som Luthor har liggende, og den plan virker. Efter en kamp med Supergirl tager Valor i #2 så på eventyr i rummet i bedste *Star Trek* og *Star Wars* stil. Han bliver i #3 straks angrebet af rumpirater som vil kapre hans seje rumskib, og han kæmper mod Lobo i #4. Derefter besøger han et maximum security rumfængsel (bliver naturligvis straks indsat) og bliver senere involveret med en jødisk (!) rumheltegruppe ved navn The Blasters.

Et af de mest mindeværdige enkeltnumre er #8, hvor Valor opdager at der er to livstegn på en måne i nærheden og tager dertil for at redde dem. De to

personer på månen er hhv. en ung kvinde og det sidste levende eksemplar af et sjovt dyr der hedder et 'salt cretin'. Kvinden er en slags krybskytte/dusørjæger som er kommet til månen for at fange det Søren Spætte-lignende dyr, hvilket hun narrer Valor til at hjælpe sig med. Nårh ja, og månens sol er lige ved at gå nova...

Resten af serien indeholder lignende morsomme oplevelser, omend det bliver mere og mere alvorligt, med intriger, tidsløkker og kompleks kontinuitet. Valor forsøger bl.a. at imponere diverse unge kvinder, og han vender tilbage til sin planet, Daxam, som plages af en dødelig pest. I fremtiden, hos Rummets Helte, er alt elektronisk vidnesbyrd om Valors eksistens forsvundet, og de andre helte begynder gradvist at glemme ham (det var en del af DCs store cross-over begivenhed *Zero Hour*, som nulstillede visse dele af DCs kontinuitet). Men Valor rejser bl.a. rundt i tiden og sætter sig markante spor i historien, hvilket fører til at han bliver et levende tidsparadoks med en særlig skæbne og et særligt ansvar; faktisk kommer hele Rummets Heltes eksistens til at afhænge af Valor...

Slutningen bliver ret kompliceret, og man skal nok være fan af storstilet superhelte-kontinuitet for at værdsætte det. Men jeg vil påstå at især de første 10 numre af serien er yderst underholdende for enhver fan af sci-fi-tegneserier.

ANMELDELSER

I dette nummer:

Film:

- *Opstandelsen*
- *Blood Creek*
- *Devil's Playground*
- *Summer Time Machine Blues*
- *Hell's Ground*
- *Dracula in Pakistan*
- *Harry Potter og Dødsregalierne, del 2*
- *Melancholia*
- *Alien vs. Ninja*
- *Reykjavik Whale Watching Massacre*
- *Lady Snowblood: Blizzard From the Netherworld*
- *Lady Snowblood II: Love Song of Vengeance*
- *Patrick*
- *Never Let Me Go*
- *X-Men: First Class*

Bøger:

- *Kold Hud*
- *Virkeligheden er ikke virkelig*
- *Camp 41*
- *Erik Jernhånd – Et rablende riddereventyr*
- *Evighedens dal*
- *Lycidas*

Tegneserier:

- *Revolution of the Mask*
- *The Brutal Blade of Bruno the Bandit #1*
- *Ruiner*
- *Comic Party 1-3*

www.fantastik.dk/anmeldelser

himmelskibet.dk/anmelderblog

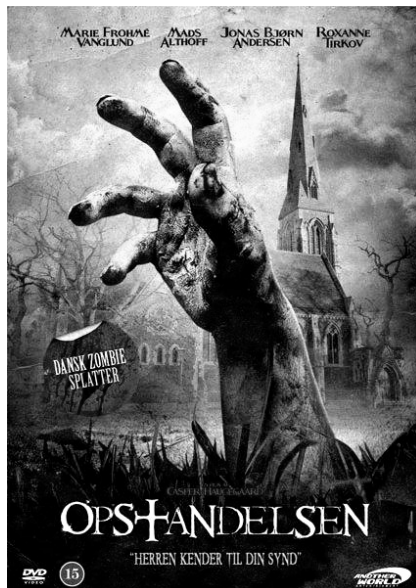
Opstandelsen

Film, Danmark, 2010, 50 min.

Instr.: Casper Haugegaard

Medv.: Marie Frohmé Vanglund, Mads Althoff, Jonas Bjørn-Andersen m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment

Det er sgu underligt at se sådan en film på dansk. Ja, jeg indrømmer det – jeg er så vandt til at se amerikanske film, at jeg når jeg hører andre end Ove Sprogøe tale dansk i en genre-film, ja, så tænker jeg amatør-produktion. Og det er egentlig ikke fair.

Historien handler om en familie, der er til begravelse. En søn er død, og ingen af de tre søskende ved helt hvem de skal give skylden – udover selvfølgelig hinanden. De må da lære at stå sammen da de døde vender tilbage fra kirkegårdens muld – for er broderens død virkelig hvad det syner?

Opstandelsen er en fed film. Den har et uendeligt lille setting – en kirke – men det bruger den ganske udmærket til at beskrive den trykkede stemning, der altid indfinder sig når de levende døde stiger op fra graven. (Levende døde, ikke zombier. Zombier hører Haiti til!).

Skuespillerne er gengangere fra instruktørens tidligere film, specielt hovedpersonen husker vi fra filmen *Kældermenneske* – der også er at finde på *Opstandelsen*-dvd'en. Bonus!

Filmen er dansk produceret, og er så vidt jeg ved også lavet af amatører. Dette er dog ikke en dårlig ting. Effekterne er fine, og de levende døde er ikke overalt, men altid kun lige bag en dør eller over en kælderlem. Det giver en dejlig trykket stemning i den lille danske kirke (der dog virker til at have gigantiske kældre, da de løber rundt i dens lange gange hele tiden).

Skuespillet vakler, og dialogen kan virke en kende forceret en gang imellem. Ud over dette, er det dog en stærk historie, der ikke bare falder i den klassiske fælde, med at droppe historien. Den er der, og bliver langsomt stykket sammen inden det store opgør. Og med en så grundlæggende sikker (om end ikke for genren synderligt original) historie, så kan det ikke gå helt galt.

Filmen er helt klart anbefalsværdig, præcis som kældermenneske. Og man kan ikke andet end at glæde sig til det næste filmholdet kaster sig over.

Bjarke Schjødt Larsen

Blood Creek

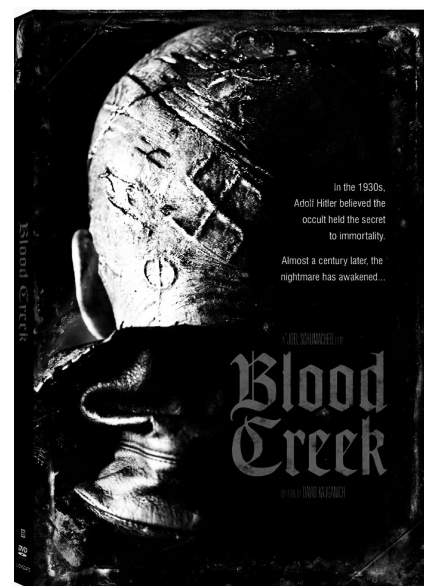
Film, USA, 2009, 90 min.

Instr.: Joel Schumacher

Medv.: Henry Cavill, Dominic Purcell, Emma Booth m.fl.

På DVD fra Nordisk Film

Onde nazister, en forladt gård, en skummel familie, et slægts-

drama. Behøver man mere for at nyde en film? Nej, men skal man forkæle sig selv kan man da lige smide levende døde og besatte heste oveni hatten.

Historien starter i Amerika under anden verdenskrig. Vi følger her en tysk familie, der af nazistpartiet får pålagt at beværte en ung forsker udi det okkulte. Da man ikke lige sådan siger nej tak til Føreren, og der er en klækkelig betaling for venligheden, slår familien straks til. Hurtigt viser det sig dog, at forskeren ikke kun er der for at læse bøger. Han er snarere interesseret i deres lade. Eller mere konkret, en af de sten familien har brugt til at bygge laden af.

Og Så springer vi frem til nutiden. Evan er en ung ambulancefører, der elsker børn, plejer sin aldrende far, og ligger under et gevaldigt pres, da denne giver ham skylden for broderens forsvinden. Dette plotelement er dog ligegyldigt, da Victor hurtigt er tilbage og beder Evan følge efter ham ud i den mose han forsvandt.

Efter en længere tur når de så til en mørk og uhyggelig gård, der ligner den vi var på i starten af filmen. Her begynder bror Victor uhæmmet at slå familien, der ikke er blevet meget ældre end under krigen, ihjel. Dette lykkes ikke, og fordi Evan er så god og skal redde alle, kommer de til at slippe noget fri, der aldrig skulle være sluppet fri: Den levende døde nazist. (Jeg er personligt imod at betegne levende døde som zombier, om end zombienazist er et fedt ord. Eller nazombiest – man kunne sagtens være kreativ).

Det lyder egentlig ikke synderligt originalt. Det er det heller ikke, plottet. Klassisk gys: vi er fanget på en afgrænset lokalitet, og der er noget overnaturligt efter os. Uha, uha. Venter man på et fedt og nyskabende horrorplot skal man gå langt uden om den her film. Kan man se bort fra den mangel, og til gengæld bare gerne vil underholdes og overraskes over spændende påfund – så skal man helt klart se den! Seriøst, hvem har ikke altid

drømt om at se heste blive besatte? Jeg har ikke, men efter at have set filmen ville jeg ønske jeg havde. Fandeme en kreativ brug af setting.

Skuespillet svinger gevaldigt, enkelte skuespillere er gode og fungerer, andre fungerer ikke. I enkelte tilfælde er det bare tydeligt at skuespillerne ikke helt har været klar over hvem deres karakter egentlig er. En skam, da det når det sker river en helt ud af illusionen. Og illusionen er sgu' vigtig, når man har at gøre med en film, der lever højt på ideer mere end plot.

Jeg fandt filmen stærkt underholdende. Flere af ideerne var kreative og på sin vis også inspirerende – hvorfor har jeg aldrig tænkt på besatte heste? Plottet har jeg nu hvor jeg tænker over det ikke helt styr på. Tror jeg heller ikke filmen havde. Skuespillet er en blanding af godt og dårligt. Alligevel var jeg underholdt af filmens opfindsomhed og legesyge. Det er ikke nok til at gøre at det er en film man husker, eller bare må eje – men flere af ideerne bliver hængende, og man kunne godt overveje hvad et godt plot kunne få ud af dem.

Bjarke Schjødt Larsen

Devil's Playground

Film, UK, 2010, 93 min.

Instr.: Mark McQueen

Medv.: Danny Dyer, MyAnna Buring, Craig Fairbrass, m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment

Så er det tid til en ny britisk zombie-film. *Devil's Playground* er en blanding af især *Resident Evil* og *28 Days Later*, men med et mindre budget. En skrumpeløs corporation der benytter lejesoldater til at få sin vilje igennem, står overfor at skulle lancere et nyt 'energitilskud' på markedet. De skal bare lige teste det på mennesker først, så 30.000 frivillige får det nye stof sprøjtet ind i blodet. Det viser sig snart at alle 30.000 undtagen én bliver til frådende, smitsomme zombier

som kun tænker på at bide andre mennesker, som så også straks bliver til zombier. Civilisationen i Storbritannien kolliderer på få timer. Lederen af den onde corporation, Peter White, er selv en af de første der bliver bidt, eftersom sikkerhedsforanstaltninger naturligvis ikke er noget han har sørget for... I det hele taget er dette firmas handlinger vildt utroværdige, og man sidder i begyndelsen og frygter at filmen bliver virkelig dårlig. Den bliver dog mere spændende efterhånden som man kommer ind i den.

En af Whites lejesoldater, Cole (Craig Fairbrass), er efter sit forrige hit kommet på andre tanker, og springer nu ud som helt og beskytter for en lille gruppe, inkl. den immune kvinde blandt de 30.000 frivillige forsøgspersoner. Cole er selv blevet bidt, men har fået fat i tre sprøjter med antistof, som kan holde smitten i ave i 6 timer pr. shot. Han har altså 18 timer til at få de andre i sikkerhed i en verden fuld af zombier. Og disse zombier løber stærkt!

Filmens eneste stærke og (lidt) unikke karaktertræk er måden, zombierne bevæger sig på. De bevæger sig dels som atleter, og dels som rovdyr. De laver store spring og hopper hen over alle mulige forhindringer, dels som veltrænede sportsfolk og dels som vilde aber. Det er en ganske vellykket bevægelsesteknik, som ikke kræver nogle effekter som sådan; bare nogle

skuespillere i god kondition!

Derudover handler historien om en tidligere politimand (Dany Dyer), som kom til at skyde en 14-årig knægt, og nu angår af hele sit hjerte, mens han forsøger at lappe på sit forhold til Angie (MyAnna Buring), som er den immune kvinde hvis blod kan skabe et serum der kan kurere zombie-smitten. Sammen med et par andre, de har på slæb, forsøger de at nå frem til en helikopter der kan få dem over den engelske kanal. Det bliver meget følelsesladet, men det er kun delvist overbevisende. I sidste ende hæver filmen sig ikke over det middelmådige.

Karakter: 5 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Summer Time Machine Blues

Film, Japan, 2005, 107 min.

Instr.: Katsuyuki Motohiro

Medv.: Yoshiaki Yoza, Juri Ueno, Riki Honda, m.fl.

En af mine britiske Facebook-venner anbefalede mig denne meget nørdede japanske live action-tidsrejsefilm, som faktisk er baseret på et teaterstykke. En gruppe venner i 18-års-alderen har en sci-fi klub, komplet med rodet klublokale. De lever en sorgløs men klodset teenage-tilværelse, da der en dag pludselig materialiserer sig en tidsmaski-

ne i deres klublokale (den virker tydeligt inspireret af maskinen i 2002-filmatiseringen af Wells' *Time Machine*). Det viser sig at en ung fyr fra samme sci-fi klub 25 år ude i fremtiden er rejst tilbage til 2005 for at opleve klubbens spæde start. Men tidsmaskinen materialiserede sig også bare i hans tid, og han ved ikke hvor den egentlig kom fra. Gutterne fra sci-fi klubben vil selvfølgelig straks prøve maskinen og debatterer først hvad de skal gøre med den. Den har en fortids- og fremtidsgrænse på 99 år, men de beslutter at starte med at tage tilbage til dagen i forvejen og hente fjernkontrollen til deres air-condition-anlæg! Det er nemlig hedebløge, og fjernkontrollen gik i stykker tidligere samme dag, da de spildte cola på den. Så en lille gruppe tager tilbage til dagen før, hvor de selvfølgelig ikke kan modstå fristelsen til at spionere på deres dobbeltgængere (altså dem selv). Rejsen til igår (og tilbage til 'i morgen') illustreres ved at lave en horisontal split-screen, hvor tidsmaskinen så går fra den øverste halvdel af skærmen til den nederste når den rejser tilbage, og fra den nederste til den øverste del af skærmen når den rejser frem. Det fungerer fint! Men plottet begynder hurtigt at blive meget rodet. To af hovedpersonerne tager tilbage til nutiden, men så må de tilbage til gårdsdagen igen for at hente de andre, men så kan de ikke finde dem, og det hele bliver meget forvirrende – især da de jo hurtigt begynder at bekymre sig for om de nu kommer til at ændre på tidslinjen! Det element som får filmen til alligevel at fungere ret godt, er at tidslinjen faktisk ikke kan ændres. Forvirringen skyldes delvist at effekterne af tidsrejserne indfinder sig før rejserne finder sted, dvs. tidslinjen er frosset og deterministisk (eller med Holger Bech Nielsens nok mere tekniske term: selvkonsistent!), og tingene kan kun ske på én måde. Men da vores hovedpersoner det meste af tiden ikke er klar over dette, forsøger de febrilsk at undgå at skabe tidsparadokser.

En morsom ting er at nøjagtig samme præmis blev brugt i den geniale spanske tidsrejsefilm *Tiemecrimes* fra 2007, og jeg spørger mig selv om den spanske instruktør mon fik sin idé fra den japanske film? De er tæt på hinanden i tid, og det virker næsten som mere end et tilfælde. In any case, *Summer Time Machine Blues* er en morsom og meget japansk tidsrejsekomedie (med en del lidt for overspillet komik, især i den lidt tegnefilmsagtige måde, figurerne taler på), som klart kan anbefales. Flere af plotelementerne er inspireret af *Tilbage til Fremtiden*, men på en ganske subtil måde.

Denne film er indtil videre kun udkommet på japansk DVD, men heldigvis med engelske undertekster. Filmen kan bl.a. anskaffes på www.yesasia.com.

Karakter: 8 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Hell's Ground (Zibahkhana)

Film, Pakistan 2007, 75 min.

Instruktion: Omar Khan

Dracula in Pakistan / The Living Corpse (Zinda Laash)

Film, Pakistan 1967, 103 min.

Instruktion: Khwaja Sarfraz

Mens den indiske filmindustri har fejret triumfer på verdensplan, står det anderledes skralt til i nabolandet Pakistan. Det forsøger Another World Entertainment at råde bod på med udgivelsen af landets første splatterfilm, *Hell's Ground*, og som bonus får man også den over 40 år gamle *Dracula in Pakistan*.

Desværre er filmenes nationalitet også det mest interessante, der er at sige om dem, og det er heller aldrig et godt tegn, når ekstrapaterialet fanger mere end hovedfeaturen.

Hell's Ground rummer for eksempel en danskproduceret minidokumentar, der beskriver

instruktøren Omar Khans problemer med at få sin film vist i sit hjemlands biografer.

Omar Khan dukker også op på kommentarsporet til *Dracula in Pakistan* sammen med sin medforfatter til *Hell's Ground*, Peter Tombs, og han optræder desuden som ekspert i yderligere en dokumentar om indiske horrorfilm.

Netop Khans forkærlighed for horrorgenren skinner tydeligt igennem i *Hell's Ground*, hvis handling er som kopieret fra en amerikansk 70'er gyser. Fem unge skulker fra skole for at tage til en koncert, men kører forkert undervejs og havner så langt ude på landet, at det får omgivelserne i *Motorsavsmassakren* til at virke urbane.

Pludselig er de omringet af kødædende zombier, som er blevet skabt af forurenede drikkevand, men den del bruger filmen aldrig rigtig til noget. I stedet flygter de unge videre blot for at have i kløerne på en morderisk familie, hvis mest skræmmende medlem er en burkaklædt galning med en kæmpe morgenstjerne som våben.

Det i sig selv er et syn for guder, men denne figur bliver introduceret så sent i filmen, at det føles som det rene spild. Der spares hverken på det kunstige blod, løsrevne kropsdele eller gustne makeup-effekter, men de integreres aldrig rigtig i handlingen og virker mest til at være til stede, fordi Omar Khan har

set, at det er sådan, man gør i andre film.

Til gengæld fortjener han plusser for brugen af tegneseriepaneler og gammel pakistansk musik til at skabe en kitschet Grindhouse-stemning, uden at det dog opvejer den usammenhængende historie eller den manglende spænding.

Hell's Ground fungerer faktisk bedst som kulturelt dokument og giver et alternativt indblik i det pakistanske samfund. De unge går for eksempel alle vestligt klædt, og deres dialog veksler hele tiden mellem urdu og engelsk. Og så rummer filmen denne interessante karakteristik af Pakistan: Halvdelen af befolkningen går til modeshows, mens den anden halvdel lever i middelalderen.

Dracula in Pakistan er, som titlen antyder, Bram Stokers klassiker omplantet til pakistanske forhold og er nogenlunde tro over for handlingen, hvis man ellers kan abstrahere fra danse- og sangscenerne! Med andre ord er filmen mest at betragte som et kuriosum, men dele af den er faktisk ganske stemningsfulde og indeholder mere uhygge end det meste af *Hell's Ground*.

De to film udgør dog et fint match – ikke mindst fordi *Dracula*, skuespilleren Rehan, har en cameo i *Hell's Ground*.

Karakter: 5 ud af 10.

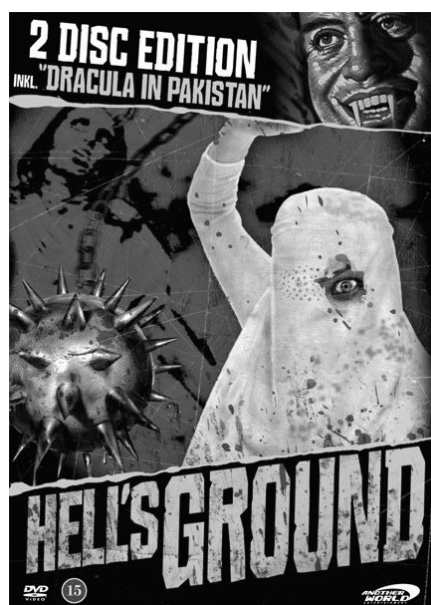
Lars Ahn Pedersen

get velfungerende pr-maskine og de medier som har spillet med på det?

Måden *Harry Potter*-serien er bygget op på er sådan set ret enkel: Skriv en serie bøger om en drengs oplevelser i en skole og hvordan han vokser op, men erstat ligegyldig viden og lektier med magi og halvkedelige lærere med excentriske troldmænd og -kvinder. Find på en skurk som er en meget personlig fjende til vores dreng, ved at han har dræbt begge dennes forældre, og lad skurken have en god grund til at blive ved med at plage ham. Giv helten to venner, en dreng og en pige. Så er det bare at fylde med halløj på skolen og talløse forsøg fra skurken på at få ram på helten.

Når *Harry Potter* var værst, blev ovennævnte recept fyldt ud med næsten pinagtig dårlig slapstick, hvor børne-heltene måtte redde dagen fordi de voksne opførte sig som rene idioter, eller der blev brugt uforholdsmæssigt meget tid på ret uinteressante sidehistorier. Når *Harry Potter* var bedst, føltes magien som andet end bare kostskole med et lag magisk graffiti, og personerne trådte ud af deres kliche-båse og føltes virkelige. I den anden film i serien, *Hemmelighedernes Kammer*, er der for eksempel et interessant magisk monster i form af en basilisk, man får gjort skurken til andet end bare end ond fjende, og selv en større omgang slapstick i form af en udelig lærer kan man tilgive, fordi de har fået Kenneth Branagh til at spille ham. Det er så en generel meget positiv ting man kan sige om *Potter*-filmene – de mange førsteklases skuespillere i de gennemgående voksen-roller, herunder specielt Michael Gambon (Dumbledore), Alan Rickman (Snape), Ralph Fiennes (Voldemort) og Helena Bonham Carter (Bellatrix).

Fantasy viser os en forsimplet udgave af verden, som er lettere at forstå end vores komplekse moderne verden. En psykopatisk morder, der myrdede en lille drengs forældre, bliver til en superskurk, som er ude på at om-

Harry Potter og Dødsregalierne, del 2

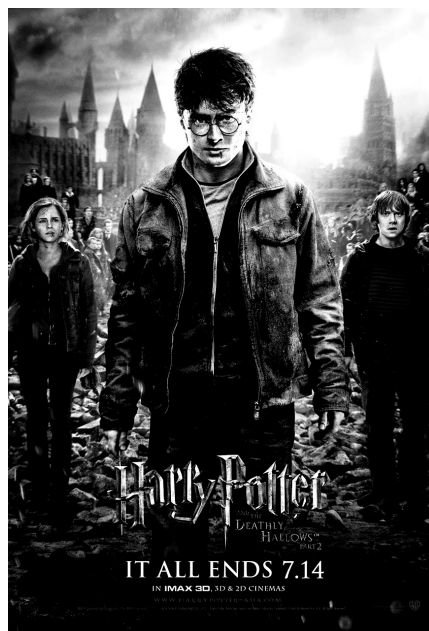
Film efter J.K. Rowlings roman.

Inst. David Yates.

Medv.: Daniel Radcliffe, Emma Watson, Rupert Grint m.fl.

Warner 2011, 130 min.

Så fik vi omsider slutningen på serien om den lille troldmand med brillerne, med det borgerlige navn Harry. Der er ingen tvivl om at det har været en af de mest succesfulde filmserier nogensinde, baseret på en af de mest succesfulde romanserier nogensinde, men er det hele bare varm luft udsendt af en me-

styrte hele samfundet og derfor myrdede forældrene. I virkelighedens verden ville det blot være et tilfældigt møde mellem morderen og de to ofre. Et emotionelt bånd mellem drengen og morderen bliver til et magisk bånd, der påvirker dem gensidigt. I virkelighedens verden ville kun offeret blive ramt emotionelt, mens en psykopat (som ikke kan føle empati) hurtigt ville have glemt det der skete. Den gode fantasy er så ikke bare en flugt fra en uforståelig virkelighed, men prøver at bruge den transformerende virkelighed til noget. Tolkien prøvede for eksempel at sige noget interessant om mennesker og magt i sin ring-trilogi. Hos Rowling er det unge Potters forhold til Døden (i skikkelse af Voldemort), der for mig er det interessante omdrejningspunkt. Desværre er det blandet op med alt muligt andet, så helhedsindtrykket er en underlig blanding af lavkomik og patos. Af og til fungerer det, andre gange ikke. For eksempel er der Voldemorts tilhængere, der blandt andet har raceteorier til fælles med nazister, men det virker bare ikke at vise hvor forkerte raceteorier er, når mennesker uden magiske evner fremstilles som lettere demente gennem hele serien.

Den syvende film, første del af filmatiseringen af den syvende og sidste bog, huskede jeg som en meget langstrakt affære,

hvor de tre hovedpersoner var på flugt efter begivenhederne i den sjette bog/film, men ellers tilbragte det meste af tiden med ikke at kunne finde ud af de spor de havde fået til at få ram på skurken, at skændes indbyrdes og i øvrigt bare trække tiden ud, indtil plottet kunne gå videre i den næste film. Med ved gen-syn kan jeg se at det kun er sidste halvdel af den der virker langtrukket, og det nok er fordi denne del af filmen stort set kun bæres oppe af de tre (nu voksne) børneskuespilleres skuespil, hvilket de nok magter, men ikke til topkarakter.

Under alle omstændigheder havde jeg håbet på lidt mere fart på handlingen, da jeg gik i biografen for at se den sidste Harry Potter-film. På det punkt blev jeg ikke skuffet. Her tages der for alvor fat på at fortælle historien om Harry Potter og Voldemort, frem for at lade personerne fjolle omkring med alle mulige sidehistorier. På dette tidspunkt i historien har Voldemort, udover at være en ret mægtig troldmand og være udødelig, fået fat i noget som giver ham endnu mere magt. Så der er faktisk for en gangs skyld lagt op til at Harry Potter ikke bare kan slippe godt fra endnu et møde med Voldemort ved hjælp af held og sin mystiske forbindelse til ham, og der er efterhånden heller ingen venlige, voksne troldmænd som kan hjælpe ham. Samtidig når de godes kamp mod de onde til et klimaks, i form af et større slag om troldmandsskolen, med mange døde til følge.

Dødsregalierne del 2 er en meget mørk og dystert film, selv i forhold til de andre Potter-film af Peter Yates (nr. fem og frem). Men jeg synes at trådene fra de foregående film bindes fint sammen, og konflikten mellem den unge, knap nok udlærte troldmand Harry Potter og den udødelige, almægtige Voldemort ender på en måde der er troværdig både plotmæssigt og karaktermæssigt. Til gengæld virker mange af de andre personer ret statistagtige her. Jeg tror man

med fordel kunne have ladet den syvende film få lidt mere af handlingen, og så til gengæld have brugt lidt mere tid på personerne i den ottende film. Eller bare forlænget den sidste film, som faktisk er den korteste i hele serien. Men alt i alt en ganske seværdig film, som man dog ikke bør se uden at have læst bøgerne eller set de foregående film, som minimum i hvert fald de to foregående, da de tre sidste film plotmæssigt hænger temmelig meget sammen.

Flemming R.P. Rasch

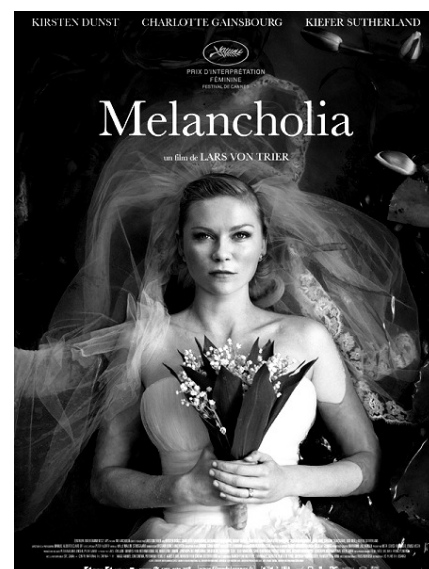
Melancholia

Film, Zentropa 2011, 136 min.

Inst.: Lars von Trier.

Medv.: Kirsten Dunst, Charlotte Gainsbourg, Kiefer Sutherland m.fl.

Lars von Triers seneste film er bygget op på samme måde som den foregående: Først en kort sekvens i slowmotion der lægger grunden til det følgende, dernæst en sekvens hvor vi er i en ekstrem, men dog velkendt verden, og dernæst en sekvens hvor det fantastiske element introduceres gradvist. I *Antichrist* var det en ikke så håndgribelig overnaturlig ondskab der udgjorde det fantastiske, her er det noget straks mere materielt, nemlig en planet der er på kollisionskurs med Jorden. Det gør *Melancholia* til en science fiction-film, og det er det også på en måde, men

så alligevel ikke helt.

I første sekvens får vi en meget flot og helt ordløs fremstilling af verdens undergang. Dernæst hopper vi til et bryllup. Claires søster Justine skal giftes med Michael, og brylluppet holdes på det gods, hvor det meste af filmen foregår, som er ejet af Claires mand John. Som et forvarsel om hvad der siden sker, opstår der store problemer, da den absurd lange stretch-limosine skal nå frem ad den snoede vej til godset med bruden og gommen.

Siden erfarer vi at det ikke er nogen lykkelig familie vi har med at gøre. De to søstres forældre, spillet af John Hurt og Charlotte Rampling, er hhv. meget excentrisk og i stand til at fornærme alle hun kommer i nærheden af. Justine er derimod plaget af svære depressioner, eller melankoli, som det også kan kaldes. Denne del af filmen fungerer perfekt, ikke mindst på grund af Justine – Kirsten Dunst, men også opsætningen og instruktionen med en lang række interessante personer, virker rigtig godt.

Man kan spekulere over hvor meget af von Trier der er i Justine. I hvert fald er hun også genial til det hun gør og plaget af depressioner, sådan som von Trier kan lide at fremstille sig selv. Men under alle omstændigheder kan jeg ikke mindes en film hvor depression er fremstillet så realistisk og uden den sædvanlige film-melodrama. Det centrale i denne del af filmen er at Justine prøver så godt hun kan at leve op til omverdens forventninger om at hun skal være lykkelig, men det fejler selvfølgelig. En der er ramt af depression har valget mellem at lade andre mærke lidt af det helvede de befinder sig i, eller at lade som om alt er i orden. Men hvis omgivelserne fornemmer at den depressive blot lader som om hun er lykkelig, og forlanger at hun faktisk bliver lykkelig, stilles hun overfor en umulig opgave: Man kan nemlig ikke få en depression til at gå væk med ren viljestyrke eller en fest, sådan

som man kan gøre det med et forbigående dårligt humør.

Men som sagt, von Trier falder ikke til melodrama her, eller i hvert fald ikke i generende høj grad, så selv om der er en del ekstreme personer i første del af filmen, virker de troværdige. Desværre kan det samme ikke siges om science fiction-elementet i den sidste del af filmen: Von Triers astrofysik kunne have fungeret med nogle få ændringer, men for mig ødelagde det en del af filmen, at den ikke gør. Meningen er at man skal se hvordan personerne, primært de to søstre, reagerer på verdens undergang. Claire, der er et normalt menneske som er glad for at leve, bliver meget bange, mens Justine, der til at starte med er faldet ned i en dyb depression efter bryllupsfesten, faktisk lever lidt op, da der omsider er en ydre begivenhed som er i stand til at trænge igennem til hende. Imens render Claires mand John, spillet af Kiefer Sutherland, rundt og spiller amatør-astronom sammen med sønnen. Det er godt spillet af de skuespillere der er med i denne del, men jeg synes det er lidt for forudsigeligt hvad der skal ske, ikke kun med verden, men også med personerne.

Enden på filmen kommer også, og den holder og er rigtig smuk. Selv om jeg er utilfreds med astrofysikken, vil jeg sige at de billeder von Trier viser os af verdens undergang gør at jeg næsten glemte mine forbehold. Det gælder i øvrigt hele filmen. Trier er suveræn med billeder, selv om ordene af og til bliver lidt forvrøvlede. Skal man så se filmen som science fiction-fan? Nej, det er ikke stor science fiction. Men det er en rigtig flot film, og den første ca. halvdel af den er en fremragende film. Så gå ind og se den (eller se den på tv) for billederne og skuespillet og lad den indre nørd holde fri

Efterfølgende har jeg opdaget af von Trier faktisk havde konsulenter på til at sørge for at astrofysikken kunne holde. (Detaljer kan læses på videnskab.dk). Har man valget mel-

lem at komme med lange forklaringer (infodumps, som de kaldes) eller vise hvad der sker med billeder og handling, er det sidste klart at foretrække. Men desværre får vi stort set intet af førstnævnte, mens von Tiers tager sig en del kunstneriske friheder med det hans konsulenter nåede frem til, som gør at man heller ikke kan gætte sig til hvad der foregår. Det går bare ikke at lave science fiction på den måde: Det der sker, som ligger ud over hvad publikum kender fra virkeligheden, må på en eller anden måde gøres sandsynligt og rimeligt, ellers tvinger man folk til at opfatte det der skulle forestille at være tænkt virkelighed, som en ren fantasi. Det kunne så lige så godt have været et kæmpeuhyre som slugte Jorden. Så det er dobbelt ærgerligt at filmen ikke holder som sf, når von Trier faktisk gjorde en hel del mere ud af den del af filmen, end man sædvanligvis ser med filmfolk.

Flemming R.P. Rasch

Alien vs. Ninja

Film, Japan, 2010, 81 min.

Instr.: Seiji Chiba

Medv.: m.fl. Masanori Mimoto, Shūji Kashiwabara, Donpei Tsuchihira m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment

Efter et par *Alien vs. Predator*-film og *Alien vs. Zombies – The Dark Lurking*, skulle man mene, verden havde set nok af tarvelige produktioner efter skabelonen "Alien vs. ikoniske skabninger". Nu er turen imidlertid kommet til ninjaer, og stik mod al fornuft indvilgede undertegnede fjols i at anmelde filmen. Kald det morbid nysgerrighed, momentan sindssyge eller måske et spinkelt håb om en i det mindste mildt underholdende 1½ time på sofaen.

Allerede åbningsscenen, hvor en gruppe elendige CGI-ninjaer kommer springende ned fra et tag fulgt af en eksplosion, lover dog desværre skidt, ikke mindst da der ikke er tale om en anime-

ret film. På vej tilbage fra missionen bemærker ninjaerne et rødt skær bevæge sig over himmelen, og snart efter hjemkomsten bliver de sendt ud i skoven for at undersøge dette. Der viser sig at være tale om en meteorlignende sten, som er revnet ved landingen i skovbunden, og det står hurtigt klart, at den har medbragt en udenjordisk uhyrlighed.

En efter én bliver ninjaerne slagtet, når den effektive dræber stik imod deres forventning slår til nedefra. Ninjaerne er dog kompetente krigere, der ved, man skal imødegå en sådan situation ved at stille sig i en cirkel, ryg mod ryg, selv om der nu ellers er rigeligt med træer at søge tilflugt i...

På dette tidspunkt, hvor flokken er reduceret til omtrent hovedpersonerne, beslutter filmens alien på belejlig vis at være sportslig. Den kommer op til overfladen (i skikkelse af en mand i fjollet gummidrags), så de kan få nogle stød ind og sårer den.

Det er også tiltrængt! Skabningen kan nemlig både forlænge sin hale og bruge den i kamp, rulle sig sammen og lave *Sonic the Hedgehog*-lignende spins og regenerere. Som om det ikke var nok, kan den fra huller i sit hoved udskille små, lyserøde, salamanderlignende ting, der kravler ind i næsen på ninjaerne. De stakkels individer forvandles så til ninjazombier, som af lidet åbenlyse årsager vælter diverse ukvemsord på engelsk af sig.

"Fuck you, fuck you, fuck you," messer de i kor, mens de hæver deres sværd til kamp. Filmningen og skuespillernes udtryk tyder på, at den pågældende scene skulle forurolige sit publikum, men den eneste rysten, den afstedkom hos undertegnede, foregik med hovedet.

Mere tilsigtet humoristisk er det, da monstret i kampens hede får øjnene op for den kvindelig ninja Rins ynder, og en meget seksuelt ladet slåskamp følger med væsenets hale som åbenlys fallosreference. Bare så ingen behøver frygte for Rins dyd, de-

monstrerer hun ved at smække hænderne sammen, at hendes handsker bærer påskriften "Den stærkeste". Der er med andre ord ingen velgørende alien-rape at komme efter for hentai-folket. Trods al sin vold og splat er filmen gennemsyret af en meget naiv tone. Karaktererne er klart definerede – den modige Yamata, den søde og seje ninjapige Rin, selvfede Jinnai og den kujonagtige klodsmajor Nezumi, hvis tilsyneladende unyttige gadgets måske alligevel kan ende med at komme til deres ret. Læg dertil replikker som "hvordan var missionen? Fik du brug for din specialitet?", og du har et mislykket sammenkog af plottet fra den første *Predator* og ånden fra et

afsnit *Naruto* – konceptuelt, forstås, ikke kvalitetsmæssigt!

Som det var tilfældet med *Alien vs. Zombies – The Dark Lurking* står også denne omgang juks håbløst tilbage for sine forbilleder. Ret skal dog være ret, og koreografien i kampscenerne er skam ganske hæderlig og underholdende, indtil den – som desværre oftest – bliver spoleret af en uheldig blanding af slow-motion og CGI-effekter. Disse er naturligvis tænkt til at øge sejhedsfaktoren, men virker snarere hæmmende. Et par af actionscenerne rundes af med en ganske sjov krølle, og Rin er da også fin at se på i sit stramme tøj. Og ... tja.

Lad os bare sige, at jeg har

fattet tendensen og lært lektionen: En af redaktionens andre anmeldere får hermed lov at tage fremtidige Alien vs.-kugler for mig! Forhåbentlig bliver de hårdt prøvede aliens' næste modstander et svigtende publikum, så vi kan slippe for flere af disse møghybrider.

Karakter: 2 stjerner ud af 10.

Ruben Greis

Reykjavik Whale Watching Massacre

Film, Island, 2009, 87 min.

Instr.: Júlíus Kemp

Medv.: Gunnar Hansen, Pihla Vittala, Nae Yuuki m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment

Kunne det ikke være sjovt med en islandsk hyldest til *The Texas Chain Saw Massacre*, bare til havs og med såkaldte 'fishbillies' (fiske-industriens svar på bonderøve, hvilket vel så må hedde ... fiskerrøve?) i stedet for originalens foruroligende hillbillies – og så bare kalde filmen *Reykjavik Whale Watching Massacre*?

Det synes en større mængde filmpublikummer og -anmeldere rundt omkring tilsyneladende ikke. I hvert fald flyder det ikke umiddelbart med pæne ord i kølvandet på dette islandske nik til Tobe Hoopers klassiker og genren i øvrigt.

Som i de fleste lignende film er plottet meget enkelt og blot en undskyldning for at bringe karaktererne i en kattepine, der kan tage livet af dem én efter én. Denne gang er der tale om en broget forsamling turister af forskellige typer og nationaliteter, hvilket betyder en sproglig blanding af islandsk, japansk, en smule fransk og – hovedsagelig – engelsk. Disse stikker til søs i islandske farvande på en såkaldt 'hvalsafari', altså med henblik på at se de store dyr i deres naturlige omgivelser.

Traditionen tro er flere af karaktererne både usympatiske og dumme, og det varer ikke længe, før en af turisternes uansvarlige adfærd får tilført kaptajnen en

alvorlig, fangstspydrelateret skade. Kaptajnens assistent, som er i færd med at voldtægtsforsøg i sin kahyt, da ulykken sker, går i panik og drejer nøglen, før han stikker af i redningsbåden og overlader turisterne til deres skæbne.

Døden venter dog ikke i form af havet, men derimod en familie af afdankede hvalfangere, der samler turisterne op. Lediggang er som bekendt roden til alt ondt, og efter der blev nedlagt forbud mod hvalfangst, er de engang så stolte fangere blevet nogle bitre og forskruede sata-ner, der i stedet er forfaldet til menneskeligt bytte. Med andre ord er der altså ikke frygtelig meget nyt under plotsolen.

Som bekendt medvirker selveste Gunnar Hansen (nej, ikke den afdøde, danske sportskommentator, men navnkundige Leatherface fra *The Texas Chain Saw Massacre*), der selv er fra Reykjavik. Han giver den dog ikke som blodtørstig hvalfanger, men noget så fredeligt som kaptajn Pétur, der leder hvalsafarien og må lade filmens første blod. Det ville nok også være en tand for déjà vu at placere ham i endnu en mentalt forstyrret morderfamilie.

Filmens roller er i det store hele karikaturer. Rygtet vil vide, at nogle af dem er tænkt til at afspejle virkelige personer, instruktøren har et anstrengt forhold til, hvilket meget godt kan forklare, hvorfor flere af dem fremstår lidet sympatiske. De har hver især nogle underholdende momenter, f.eks. den japanske turist, der forarger alle ved at undskylde for sin "very ugly, stupid wife", fordi hun bliver søsyg og kommer til at kaste op på en af de andres sko. Eller da han senere fyrer sin assistent, fordi hun ikke kan finde te på båden. Der er en herlig ironi over det, da denne ubehøvlede repræsentant for én af verdens førende hvalfangerindustrier selv havner på harpunen.

Selv om konceptet med en gruppe mennesker, der strander afsides blandt morderiske psykopater, er voldsomt slidt, for-

mår *Reykjavik Whale Watching Massacre* alligevel at underholde med sådanne små skævheder og pudsig krøller. Det er f.eks. svært ikke at se det sjove i, når fiskemutter med et truende spyd i hånden og en tydelig reference til den berygtede voldtægtsscene i *Deliverance*, forsøger at true en stakkels turist til at synge som en hval.

Det er også en kærkommen afveksling fra mange af genrens øvrige film, at der ikke er tale om en flok teenagere i hovedrollerne, men derimod voksne, i nogle tilfælde endda ældre, mennesker. Et andet positivt træk er, hvordan filmen trods sit forudsigelige skelet til tider alligevel formår at trodse forventninger-

ne. Dét understreger, hvor vigtigt filmens sorthumoristiske islæt er, for det er her og ikke på horrorelementet, den scorer sine afgørende point.

Dette bringer mig tilbage til den negative feedback, filmen har oplevet. Den blev i hjemlandet først markedsført som "Islands første splatterfilm" og efterfølgende som en 'tryllir', et islandsk udtryk for en krydsning mellem horror og thriller. Selv om humoren er underspillet, er den afgjort en så vigtig faktor, at 'komedie' eller 'sorthumoristisk' nok burde have figureret et eller andet sted. Brugeranmeldelserne på IMDb, hvor filmens gennemsnit ligger under middel, overser da også for de flestes

vedkommende det humoristiske islæt og fokuserer på at brokke sig over en skuffende horrorfilm, der ikke lever op til sit forbillende. En påpeger ligefrem, at man næsten skulle tro, at det var en komedie. Ding, ding, ding! Det er det ... også! Og hvorom komediedelen ikke er dominerende (og for mange derfor åbenbart ikke til at få øje på!) udgør den altså en vis del af dét friske pust, der alligevel gør den værd at se blandt så uendeligt mange, lignende fortællinger.

Július Kemp har begået en underholdende og skæv lille sag, der hverken skriver filmhistorie eller fornyer genren. Ikke desto mindre føler jeg mig stadig godt underholdt efter det andet genemsyn. Derfor søsætter jeg gerne en anbefaling midt i det rørte vande af sure opstød. Det har filmen vist brug for.

Karakter: 7 stjerner ud af 10.

Ruben Greis

Lady Snowblood: Blizzard From the Netherworld

Film, Japan, 1973, 97 min.

Instr.: Toshiya Fujita

Medv.: Meiko Kaji, Toshio Kurosawa, Masaaki Daimon m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment

Yuki bliver født i et fængsel, hvor hendes mor kort efter dør på barselslejet. Moderen Sayo har dog inden da fået jordemoderen til at sværge, at datteren vil blive opdraget til hævn. Inden Yuki kom til verden, blev hendes far og storebror nemlig brutalt myrdet og moderen selv voldttaget af fire skurke. Yukis mor endte i fængsel efter drabet på den ene, men der er endnu tre regnskaber, der mangler at blive gjort op, og fra en ung alder overlades pige til en munk, som skånselsløst træner hende til formålet. Yuki udvikler sig til den smukke og dødbringende frk. Blodsne, der udgyder ondskabens blod, hvor hun kommer frem.

Og det bliver skam udgydt i rigelige mængder. Når nogen stikkes eller hugges ned, står der røde fontæner fra dem, så det er en ren fornøjelse for blodhundene blandt publikum. Da filmen er fra 1973, taler vi selvfølgelig det vidunderligt misfarvede filmblod fra de gamle dage, hvilket er et kærkomment syn blandt al den horrible CGI-splat i ørigets moderne filmvold.

Historien er også fri for de absurde indslag og barnligheder, der hører mange af den kants nyere produktioner til. Instruktøren bag *Lady Snowblood* gjorde sig muligvis ingen illusioner om at skabe stor kunst, men turde tage sin fortælling alvorligt, og det er der kommet en voldsom, melankolsk og medrivende hævnerfortælling ud af, som stadig holder den dag i dag. Dette til trods, er den i 2001 genindspillet i en nærfuturistisk version med titlen *The Princess Blade*, men hvorvidt dette bør give anledning til bange anelser, skal jeg ikke kunne sige.

Ifølge omslaget er dette filmen, som inspirerede Quentin Tarantino til *Kill Bill*. Hvorimod *Kill Bill* snarere er en pastiche over genren i det hele taget, er det da også åbenlyst, at Tarantino har set og elsket *Lady Snowblood* og har taget rigeligt til sig fra denne, både til- og indholdsmæssigt: hævntemaet, blodet, den kapitelinddelte fortælling, den visuelle stilisering, musikken ... ja, sågar et hævnof-

fer, hvis datter Yuki efterlader til selv at søge hævn, bare for at nævne nogle let genkendelige elementer.

Lady Snowblood: Blizzard of the Netherworld er måske knap så lirt eller legesyg som Tarantinos senere modsvar og helt blottet for bagklogskabens overflødighedshorn af selvbevidsthed og glimt i øjet. Filmen leveres til gengæld med en oprigtig og uforfinet råhed, det er svært ikke at lade sig rive med af.

Fortællingen skærer ind til benet og leveres befriende ukompliceret, selv om den samtidig formår at fylde tilstrækkelige nuancer i sit persongalleri og historien. Et af de individer, der i sin tid var med til at forbyrde sig mod Sayo, er ad åre blevet en alkoholiseret taber med faretruende spillegæld, og hans trofaste og kærlige datter sælger uden faderens vidende sin krop for at kunne tage sig af ham; et sideplot, der viser flere sider af mennesket og illustrerer, hvordan Yukis hævn ikke kan undgå at have følgeskader.

Historiens manga-rødder mærkes i til tider unødigt forklarende tekster og voiceovers, f.eks. om, hvordan vreden vokse og virkede i Yuki, eller som da den døende Sayo fortæller sine cellekammerater, hvorfor hun var nødt til at bringe et barn til verden, der kunne overleve hende og fuldbyrde hævnen. Dette er dog også medvirkende til, at man som publikum roligt kan læne sig tilbage og nyde voldsunderholdningen uden risiko for at glippe vigtige detaljer.

Udgivelsen, der efterhånden har et par år på bagen, kan de fleste steder købes ret billigt, eksempelvis ligger prisen i skrivende stund på sølle 29,95 hos Fona på Strøget i København. Kan du på nogen måde lide samurai- og hævnerfilm, har du sikkert allerede anskaffet dig denne blodige genreklassiker. Men hvis du stadig mangler den, er dette en oplagt mulighed for at få styr på dine prioriteringer ... absolut anbefalet!

Karakter: 7½ stjerner af 10.

Ruben Greis

Lady Snowblood II: Love Song of Vengeance

Film, Japan, 1974, 89 min.

Instr.: Toshiya Fujita

Medv.: Meiko Kaji, Kazuko Yoshiyuki, Juzo Itami m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment

Frøken Blodsne er tilbage, og denne gang er det ... upersonligt.

Året er 1905, og krigen mellem Rusland og Japan er faldet ud til sidstnævntes fordel. Yuki har siden den første films blodige hævn togt været på en konstant flugt fra lovens sværdbevæbnede arm. Da hun endelig fanges, dømmes hun til døden, men Seishiru Kikui fra det hemmelige politi benåder hende til gengæld for hendes tjeneste. I skikkelse af en bly tjenestepige skal hun infiltrere den intellektuelle socialist Ransui Tokunagas hjem og finde et dokument, der truer nationalistregeringen. Som Yuki lærer sit mål bedre at kende, og tingenes virkelige sammenhæng går op for hende, gør hun dog fælles front med en flok revolutionære fattiglemmer imod sine arbejdsgivere.

Det mærkes allerede fra starten, at *Love Song of Vengeance* er knap så ødsel med blodsudgydelserne som forgænger. Efter nogle påfaldende nærige nedsablinger, begynder bekymringen så småt at melde sig: Er opfølgeren gået hen og blevet for pæn? Heldigvis er filmen ikke helt tørlagt, men de røde fontæner er dog nogen tid om at melde deres ankomst, og faktisk skal vi hen til filmens sidste akt, før der skrues ordentligt op for trykket. Jeg skal ikke kunne svara på, om hensigten er at give klimakset større effekt, eller om man bare har villet slå en anden, mere sober tone an. Jeg ved bare, at det føles forkert at se Yuki hugge flokkevis af modstanderne ned uden kaskader af blod til alle sider.

Trods undertitlen, *Love Song of Vengeance*, er der heller hverken den store kærlighed eller

hævn at komme efter. Hvor den første film fokuserede på den ensomme hunulv Yukis opgør med sin blodige arv, må hun denne gang dele rampelyset med sine allierede. Uden at være indviklet, har historien med sin politik, idealisme og konspiration et større perspektiv end etterens blodhævn, og Yuki er i denne henseende reduceret fra den drivende kraft til blot endnu et plot-element.

Hun infiltrerer, spionerer, diskuterer, mægler sågar – og al den tid undgår jeg ikke at savne, at hun faktisk også hævner sig lidt, som hun blev skabt til, og som titlen giver indtryk af. Hun ryddede ganske vist bulen godt og grundigt sidst, og spørgsmå-

rette underholdningsværdi. Ret skal være ret, og toeren er da i en vis udstrækning en ganske underholdende film, men den havde nok haft bedst af at træde ud af franchisens skygge og være sin egen på titlen også. Som en *Lady Snowblood*-fortsættelse undgår den hverken at blive holdt op imod den første eller at skuffe en smule.

Karakter: 6 stjerner ud af 10.

Ruben Greis

Patrick

Film, Australien, 1978, 112 min.

Instr.: Richard Franklin

Medv.: Robert Thompson, Susan Penhaligon, m.fl.

På DVD fra Another World Entertainment

I de tre år siden drabet på sin mor og dennes elsker har Patrick befundet sig i en tilstand af tilsyneladende hjernedød. Da sygeplejersken Kathy bliver ansat som grøntsagens nye 'gartner', som hospitalets øvrige ansatte morbidt betegner stillingen, erfarer hun imidlertid, at patienten er i stand til mere end sin sporadiske spytterefleks. Det lykkes hende at kommunikere med ham – ét spyt for ja, to for nej – men hendes overordnede hverken tror på hendes opdagelse eller billiger hendes fascination.

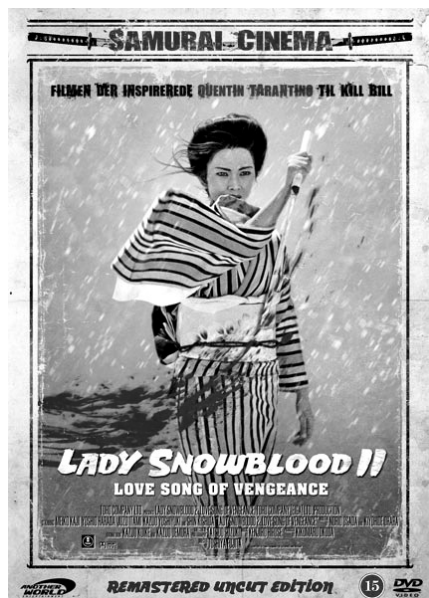
Patrick opretholder facaden som en hjælpeløs grøntsag over for alle andre end Kathy, for han har nemlig også en særlig og måske knap så uskyldig interesse i hende. Ubehagelige hændelser rammer de to mænd (eksmanden og en læge) Kathy er splittet imellem, og hvem der ellers måtte komme imellem hende og Patrick. Han har slået ihjel før, og selv om der tilsyneladende kun er en tom skal tilbage af den, han engang var, er han i stand til at gøre det igen.

Det kan godt være, kompatienten ikke kan løfte en finger, men han er i stand til at rykke rundt på så meget andet...

Med sine knap to timer tager *Patrick* sig tid til at opbygge både et interessant og levende

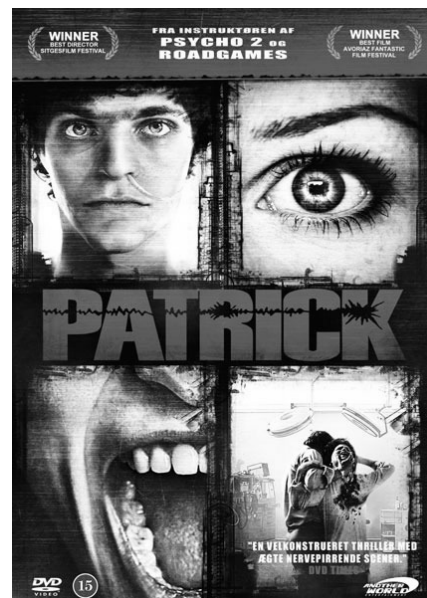
persongalleri og en solid stemning, det er svært ikke at blive fanget af. Den monobrynede, stift stirrende titelperson tilbringer hele filmen ubevægelig i sin seng, mens alle andre fortsætter deres rigtige liv omkring han. Alligevel formår han fra start til slut at være begivenhedernes centrum og fremstå intens og ildevarslen. Han er udefineret og uberegnelig, men måske også en tragisk påmindelse om den objektivisering menneskeliv udsættes for under lignende omstændigheder.

Det oplagte spørgsmål om liv og død, herunder hvor længe man skal forlænge det ene eller forhale det andet, kommer naturligvis også op at vende et par

let er, hvad og hvem, der skulle være genstand for hævn den gang. Alternativet bliver, at netop denne karakter medvirker mere af navn end egentlig gavn. Historien lugter derfor af, at man ville følge op på etterens succes og skrev titelpersonen ind i et manuskript, der ikke oprindeligt var tiltænkt hende. Yuki ude af sit rette element i både sin funktion og selve fortællingen og mangler den intensitet, hun havde i den første film.

Indholds- og temamæssigt er *Love Song of Vengeance* måske mere moden end sin forgænger. *Blizzard From the Netherworld* var til gengæld mere stileret visuelt og fortællemæssigt med en større grad af nærhed og di-

gange i løbet af filmen. Hvornår er et liv endegyldigt slut? Og hvorfor bruger man ublu summer på at holde liv i håbløse grøntsager, selv uden pårørende?

"Dying may occur slowly, but the moment of death is like a blink of an eye," påpeger overlægen, dr. Roget, hvis personlige interesse i at eksperimentere med patienten dog synes noget mindre etisk end hans officielle holdning.

Hospitalets oldfrue, Cassidy, er noget mere kontant i sin udlægning, da hun kalder Patrick for "a daily reminder that medicine can prolongue death much more effectively than it can prolongue life!" Hun hælder ab-

solut til, at apparatet, der holder manden i live, burde slukkes, og hun er tilbøjelig til at tage sagen i egen hånd, om det skal være.

Mellem disse kyniske, divergerende meninger, betragter den unge, humanistiske Kathy patienten som et menneske og nærer endda et naivt håb for hans fremgang. I denne henseende udgør hun tillige en god modvægt til den manipulerende og morderiske Patrick.

En tredje vurdering, som i mindre grad vedrører etik og i højere grad bidrager til filmens krybende stemning, kommer fra den ene af Kathys to kærlighedsinteresser, Dr. Wright. Han indvier hende i, hvordan lammelsen af nogle sanser får andre sanser til at kompensere. Dette rejser overvejselsen, at en sjette sans kan kompensere for Patricks fem øvrige i form af psykokinetik – evnen til at manipulere ting ved tankens kraft.

På sådan vis bidrager filmens funderinger om liv, død, etik og brug af sanserne til en mystik, der underbygges yderligere af summen, knitren og udslag fra de elektriske apparater omkring patienten. Den præcise årsag til Patricks koma forbliver også et mysterium, hvis forklaring vi ikke kommer tættere på, end det var noget med en ulykke.

Som tidligere nævnt, bruger filmen god tid på opbygning og kører rigtig godt langt hen ad vejen. Desværre fungerer klimakset ikke helt så tilfredsstillende, og den endelige konfrontation mellem Kathy og Patrick udvikler sig noget uklart og taber lidt af den kraft, filmen eller så omhyggeligt har opbygget. Afslutningen er måske også lige konventionel nok.

Patrick er dog et velskrevet, velspillet og atmosfæremættet gys. Visse dele af det moderne horrorpublikum vil måske finde tempoet for sløvt og savne den hurtige klipning og de høje lyde, der kendetegner mange af genrens moderne indspark. Hører du derimod til de, der værdsætter et snigende gys i kraft af filmens stemning og koncept, er det ganske sandsynligt, du vil sy-

nes om *Patrick*. Filmen, ikke patienten!

Ekstramaterialet består i et kommentarspor med instruktøren, trailers for både selve filmen og en række andre *Another World* Entertainment-udgivelser og en 4-siders booklet. Som en ekstra bonus medfølger filmens *Psycho*-inspirerede soundtrack på en separat skive.

Karakter: 6½ stjerner af 10.

Ruben Greis

Never Let Me Go

Film. Fox/Warner m.fl.

Instrueret af Mark Romanek

Manus Alex Garland, baseret på roman af Kazuo Ishiguro

Medv.: Carey Mulligan, Andrew Garfield, Keira Knightley, m.fl.

De første 30 minutter af denne film er det svært at se, at dette er science fiction, når man lige ser bort fra den korte forskrift som gør opmærksom på, at kloningsteknikken blev udviklet i 1950'erne, og i 1967 var det almindeligt at folk blev 100 år gamle. Med det i mente er dette hård science fiction af den mere tænksomme og meget neddæmpede slags. Vi befinder os altså i et alternativt univers, der er en lille smule skævt i forhold til det, man kender. Det er her værd at bemærke, at romanforlægget er skrevet af samme forfatter som skrev den fremragende *The*

Remains of the Day, en dyster, underspillet bog (og film!), der præcist beskrev en uforløst kærlighedshistorie mellem en meget engelsk butler og en stuepige og samtidig fik flettet en masse ind om britisk selvforståelse og opløbet og efterspillet til 2. verdenskrig. Og ja, forfatteren har japanske aner, men har boet i England siden han var 6 år gammel. Handlingen i denne film udspiller sig i 3 kapitler og følger primært 3 hovedpersoner – 2 af hunkøn og en af hankøn. Første del foregår på en meget typisk engelsk kostskole i det alternative 1978, hvor vores 12-13-årige fortæller og heltinde Kathy H iagttager livet på kostskolen med en spirende fornemmelse af, at der er noget galt – de må ikke forlade skolen, de opfordres ikke til udvikling, men alligevel til en slags kunstnerisk udfoldelse og alle tendenser til sygdom og skader bliver overvåget med gruopvækkende nidkærlighed. Det er næsten en parafrase på skolesekvenserne fra *The Wall*. Kathy H er interesseret i outsider-drengen Tommy og betror sig til veninden Ruth, hvilket får Ruth til at se det spændende i ham. En dag får klassen en ny lærer, der fortæller dem formålet med deres eksistens, men de stakkels poder er så indoktrinerede, at det ikke rigtig siver ind. Spring til næste kapitel i filmen, der foregår en 8-10 år senere i nogle overvågede hyttesamfund – et klassisk engelsk landsbygårdmiljø, hvor elever fra de forskellige specielle kostskoler bor. Ruth og Tommy er blevet kærestes, medens Kathy stadig er den ansvarlige, der overvåger begivenhedernes gang. De er dog nu bevidst om formålet med deres liv, men det er en slags resigneret viden, der ikke umiddelbart giver trang til oprør, og så alligevel...

Jeg vil stoppe beskrivelsen her med at understrege, at selv om den basale historie har fællestræk med CGI-actionbraget *The Island*, så er dette den diametralt modsatte måde at beskrive problemstillingerne på og en meget bedre måde til at få

voksne eller sågar 'ældre' mennesker til at se science fiction. Her beskrives konflikterne med langsomme, indesluttende følelsesudbrud, og grundfønmelsen er rent ud sagt depressiv. Stilmæssigt er vi mere i retning af film som *Gattaca*, *Code 46* eller *Children of Men*, men de futuristiske elementer er endnu mere sparsomme. Ikke, at jeg personligt er modstander af god action og futurisme i science fiction, men jeg synes, at dette emne fungerer bedre her. Den adstadige afsløring af den forstyrrede dystopiske verden vi befinder os i er fint beskrevet og gør til og med brug af et eufemistisk nysprog. Alt i alt virker det hele mere brutalt fordi den ærkeengelske landidyl er så genkendelig. Skuespillet er forventeligt gedigent hele vejen igennem. Der vil uvægerligt være nogle, der synes, at denne film er gabende kedsommelig og andre, der synes, at dette er en velkonstrueret melankolsk tåreper-ser med stof til eftertanke. Et af de gode citater fra filmen: "Man er nødt til at vide hvem man er og hvad man er. Det er den eneste måde, hvorpå man kan føre en anstændig tilværelse." Mao., i filmens kontekst, er man menneske eller ressource?

Niels Gjerløff

X-Men: First Class

Film, USA, 2011, 132 min.

Instr.: Matthew Vaughn

Medv.: James McAvoy, Michael Fassbender, Kevin Bacon, January Jones m.fl.

X-Men: First Class har den bedste type plot, jeg kan forestille mig: enkelt og baseret på en storslået idé. Ideen er at Cuba-krisen i 1962 i virkeligheden var nogle onde mutanters forsøg på at starte 3. verdenskrig og overtage verden som en ny hersker-race. I filmen ser man hvad der skete bag scenerne; hvad offentligheden aldrig fik at vide. Jeg har altid haft et blødt punkt for undergenren 'secret history', og i denne film er det smukt fortalt.

Filmene er en prequel til de tre andre *X-Men*-film, og det er ganske enkelt den bedste af filmene hidtil, og en af de 3-4 bedste superheltefilm nogensinde. Vi er tilbage i 1960'erne, hvor vi følger Charles Xaviers tid på universitetet, og hvordan han involveres i et CIA-projekt som leder til dannelsen af X-Men for at imødekomme truslen fra Sebastian Shaw og de andre onde mutanter fra Hellfire Club (Helledeshundredes Loge, som den hed i de danske *Projekt X*-hæfter). Filmens handling er en del anderledes end tegneseriernes, hvor Hellfire Club først dukker op i 1980'erne, men den er anderledes på den gode måde, hvor der er tænkt over tingene. Sebastian Shaw spilles fantastisk af Kevin Bacon, som i filmens første scene under 2. verdenskrig arbejder for nazisterne. Han opdager at den unge Erik Lensherrs magnetiske kræfter manifesteres hovedsageligt gennem vrede, hvilket bliver begyndelsen på Magnetos vej mod sin skurkerolle. Da Shaw dræbte Eriks mor, bruger Erik sit liv som ung mand på at opspore Shaw så han kan slå ham ihjel. Under denne søgen møder han Charles Xavier, som rekrutterer Erik til X-mændene og faktisk klarer at få sat skik på både hans kræfter og hans temperament. Så længe det varer.

En gruppe unge mutanter rekrutteres ligeledes til gruppen,

og X-Men er født! De angribes næsten øjeblikkelig af Shaw og hans kumpaner (herunder dæmonen Azazel, som kan teleportere og tydeligvis er Nightcrawlers far), som slår en af dem ihjel. Shaw

forsøger her at konvertere nogle af X'erne til Hellfire Club. Klimakset i filmens sidste del er supergodt lavet - det er både følelsesmæssigt stærkt og spækket med gode effekter. Shaw og hans slæng er sejlet mod Cuba i deres avancerede atom-ubåd, men interceptes af X'erne som kommer flyvende i deres Blackbird. Magneto bruger sine kræfter til at hæve ubåden og crashe den på en caribisk ø, hvor de så har deres showdown. Magneto konfronterer Shaw, men da han har overvundet ham, er Magneto selv reelt blevet skurken. Og de mange russiske og amerikanske krigsskibe i farvandet beslutter at gøre op med alle de farlige mutanter (gode som onde) ved at sende en massiv missil-sværme mod øen. Magneto fanger missilerne med sine kræfter, og så er spørgsmålet om han sender dem tilbage og dræber alle soldaterne, eller... Det der dernæst sker er skæbnesvangert for Charles Xavier og for hans og Magnetos fremtidige forhold. Det hænger fantastisk godt sammen, og er både dramatisk og rørende på alle de rigtige måder. En stjerne-god superheltefilm!

Man bør også lige nævne Emma Frost, eminent realiseret af January Jones. Hun passer vildt godt til rollen og fortjener stor ros. Mit eneste kritikpunkt er at hun ikke har det hvide korset på som hun har i tegneserien da hun bliver introduceret - det ville have passet endnu bedre ind i 1960'erne end i 1980'erne. Men det går nok endda!

Karakter: 9 stjerner ud af 10.

Tue Sørensen

Kold Hud

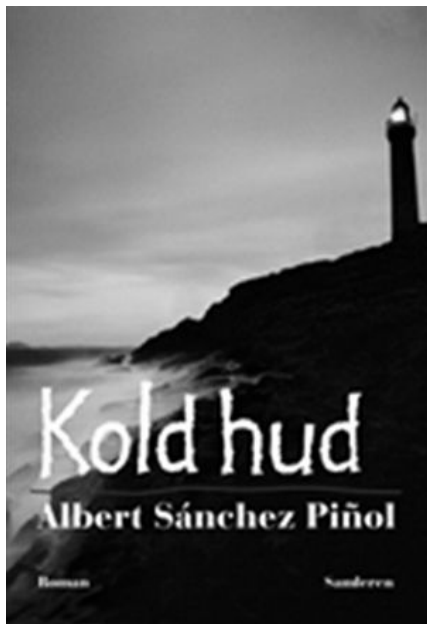
Roman af Albert Sánchez Piñol

Org. titel: La Pell Freda

Oversætter: Ane-Grethe Østergaard

Samleren 2008, 238 sider

På en lille ø ved Antarktis er en lille station placeret, hvortil der er knyttet en atmosfærisk officer. Det eneste andet der er på øen, er et fyrtårn og den mand der skal passe dette. Et job sådan et sted er perfekt for folk der gerne vil gemme sig. Dette gør sig gældende for hovedpersonen, en ung mand der er raget uklar med myndighederne efter han har taget del i den irske selvstændighedskamp.

Da han ankommer til øen, er den tidligere atmosfæriske officer forsvundet, og manden der passer fyrtårnet, Batis Caffó, lader til at være blevet lettere sindssyg. Den unge mand får derfor ikke nogen forklaring på forgængerens skæbne. Da det transportskib, der har sejlet ham til øen er taget af sted igen, og det bliver nat, kommer der dog en mulig forklaring. I løbet af natten hører han støj udefra, og pludselig bliver huset angrebet af fiskelignende humanoide væsner. Heldigvis er der et par rifler i huset, så det lykkedes ham at slå angrebet tilbage. Oplevelsen giver en mulig forklaring på hvad der er sket med forgængerens, men den gør også den unge

mand vred, for hvorfor advarede Batis ham ikke om denne trussel? Bedre bliver humøret ikke da Batis nægter ham at flytte ind i det noget bedre befæstede fyrtårn. Efter et par dage giver Batis sig dog, dette er dog mest for at få del i den ammunition som den unge mand råder over.

Hver nat bliver fyrtårnet angrebet af væsnerne, og uanset hvor mange af dem, der bliver skudt, angriber de igen dagen efter. Og de to mænds nerver bliver tyndere og tyndere.

Batis holder et af væsnerne fanget, et hunkønsvæsen som omtales som 'maskotten'. Væsnet er ikke spæret inde, og viser ingen tegn på at ville flygte, heller ikke selvom Batis nogle gange behandler hende meget hårdt, og udnytter hende seksuelt. Den atmosfæriske officer indleder også et seksuelt forhold til maskotten, og langsomt begynder han at opfange en form for intelligens hos hende og hendes art, der viser at de ikke blot er instinktdrevne dyr. Han kan dog ikke blive klog på om hvilke former for følelser væsnerne indeholder. Han forsøger sig med at skabe fred med væsnerne, noget Batis dog ikke er meget for.

Til sidst er det også et spørgsmål om hvor meget hans sind har taget skade af det store pres han har været ude for, og det har sikkert ikke hjulpet at den eneste bog han har haft at læse er Sir James Frazers bog *The Golden Bough* om magi og mytologi.

Bogen starter intenst med de mange angreb og mange konflikter imellem de to mænd. Samtidig bliver nysgerrigheden vakt for hvad disse væsner er, og hvorfor de gang på gang angriber mændene, samt hvorfor maskotten ikke stikker af. Bogen lægger ikke op til at komme med svar på disse spørgsmål, men man følger den unge atmosfæriske officers forsøg på at forstå den situation han er havnet i. Det er noget Lovecraft-agtigt over rammen og væsnerne i bogen, dog er der mere karakterbeskrivelse end i en typisk Lovecraft fortælling.

Thomas Winther

Virkeligheden er ikke virkelig

Fortællinger af Anders Jørgen Mogensen

Forlaget Ostenfeld 2011, 126 sider

En dag hvor Anna sidder i skolen, går det op for hende at hun er lavet af vand og at alle hende kammerater er tørstige og vil drikke hende.

En dreng leger i skoven. Han leger at han er en ræv og går så meget op i legen at han æder en død grævling.

En anden dreng har plantet et træ sammen med sin far. Da faderen dør, får drengens længsel efter faderen træet til at vokse. Ud af træet laves en kælk så han stadig kan lege med sin far.

Dette er kort de tre første fortællinger i denne samling, af hvad forfatteren selv betegner som surreelle og fantastiske fortællinger. Det surreelle slår igen i flere af fortællingerne, bl.a. i fortællingen hvor en fugl først hakker ansigtet af en mand, og derefter rykker hovedet af ham. Fuglen gylper et nyt hoved op og sætter ansigtet på det nye hoved. I en anden historie kommer en dreng til at gøre skade på sin lillebror. Drengen bliver senere slugt af en politibetjent, og igennem en samtale

med betjentens hjerte lærer drengen at tilgive sig selv.

Andre historier handler om døden eller rettere det der kommer efter. Der er drengen der får besøg af en pige der flyver ind igennem hans vindue. Kort forinden lå hun syg i en lejlighed længere nede i bygningen. Der er også historien om en dreng der hver nat går en tur med sin døde lillebror og fortæller hvor meget han savner ham.

Betegnelserne fantastiske og surreelle passer godt på denne samling af underfundige og mærkelige historier.

Thomas Winther

Camp 41

1. del - Reservatet

2. del - Heksehammeren

Roman af Patrick Leis

Facet 2011, 256+186 sider

Vi befinder os i Patrick Leis' *Necrodemica*-univers hvor Danmark er blevet inficeret af zombier. *Camp 41* finder sted et stykke tid efter smitten har bredt sig, men inden alt håb er ude. I forhold til *Necrodemica*-universets tidslinje, betyder det et sted imellem de noveller man kunne læse i samlingen *Necropolis*.

Camp 41 er en sikker zone, opbygget og bevogtet af militæret for at have et sted hvor de overlevende civile kan søge tilflugt. Lejeren har dog kun plads til en begrænset mængde mennesker, og da bogen starter er den grænse nået, og nye flygtningestrømme betyder at folk må dele den trange plads, og det begrænsede antal senge endnu mere. For folk der i forvejen er pressede, og har oplevet traumerne ved at se dem de kender først blive dræbt, delvist ædt, for derefter at rejse sig som zombier, er oplevelsen af den manglede plads kun med til at give en mere anspændt stemning. Stemningen bliver ikke bedre da fødevarelagerne begynder at blive tømt.

Vi følger forskellige folk i lejren, bl.a. kommandanten der forsøger at holde styr på det

hele, holde modet oppe, og ellers holde stand indtil hjælpen kommer. Dette bliver dog sværere og sværere da de militære kolonner der kommer oftere har flere flygtningen med, end de medbringer forsyninger.

En person er bedre stillet end de andre hvad angår forsyninger. Den unge mand Jason har fundet en hemmelig tunnel ud fra lejren, en tunnel der stammer fra dengang hvor lejren var en fangelejr under krigen imod IO (bøgerne om denne krig har vi endnu til gode). Han tager fra tid til anden på togt uden for lejren og henter varer hjem som han så sælger i en lille kiosk. Dette vækker naturligvis misundelse efterhånden som ressourcerne bliver knappe.

Efterhånden som folk bliver mere desperate, forsvinder tolerancen helt, og skrevne som uskrevne regler forsvinder, hvorefter det bliver den stærke der vinder. Der er forskellige grupperinger af unge i campen. Disse har det med at angribe hinanden og stjæle trofæer, for at få tiden til at gå. Disse grupper bliver dog mere og mere til bander, og de små tyverier bliver til deciderede røverier og overfald. En af de vi følger er Lomis som er lederen af en af disse bander, men da den nye dagsorden går op for hende for sent, går det hårdt ud over hendes gruppe.

På et tidspunkt ankommer søgøjner børnene Yazmin og Etzel til lejren under mystiske om-

stændigheder. Drengen Etzel er stum, men kommunikerer via sin søster. Kort efter deres ankomst begynder en epidemi i lejren, en epidemi som Yazmin hjælper med til at bekæmpe via sin viden om naturmedicin. Det er dog ikke alle der ser lige pænt på hendes hjælp, og efterhånden som en fundamentalistisk prædikant får omvendt folk til en midaldrelig kristendoms tro (religion blev forbudt under IO krisen), bliver taknemligheden for Yazmins hjælp vendt til anklager og had.

Bogens omdrejningspunkt er hvordan forskellige mennesker reagerer i en tiltagende katastrofe, og hvordan folk i stedet for at stå sammen om at løse problemerne vender sig imod hinanden. Selvom truslen egentligt er de levende døde på den anden side af hegnet, så er den største trussel den desperation som følger personerne inden for hegnet. På samme måde som f.eks. *The Walking Dead*, så er *Camp 41* en fortælling hvor zombierne spiller en lille rolle, men det er de udefrakommende farer, som folk med forskelligt held skal forsøge at forholde sig til, samtidig med at de skal få et liv til at fungere med de andre overlevende.

Allerede fra starten har man en god idé om hvordan dette ender, men det gør det ikke mindre spændende at følge begivenhedernes gang for at se hvordan historien kommer derhen. Det er også hurtigt tydeligt at blot fordi en person er en af dem vi følger, så betyder det ikke at de er freddet hverken fra zombierne eller fra den voksende trussel fra de andre mennesker.

Hvis man skal holde sig til *Necrodemica*-tidslinjen som den er trykt i bogen, så mangler der nu kun et bind for at afrunde zombie-delen, men der mangler stadig 2 bind om IO-krisen, den krise som startede med *Psykonauten*, og med de mange referencer der efterhånden er ved at have været til den fortælling, glæder jeg mig lige så meget til dem, som det sidste af zombie-bindene.

Thomas Winther

**Erik Jernhånd – Et
rablende riddereventyr**
**Roman af Kristoffer J.
Andersen**
Gyldendal 2011, 184 sider

Erik Jernhånd er en ægte ridder, der lever op til alle de dyder en rider skal. Han er galant, ærlig, modig og en ægte helt. Spørger man ham selv, så lever han fuldt op til de beskrivelser der findes i bøgerne om hans store idol Prins Constantin. Erik er desværre også arrogant og har ikke den store respekt for bønderne i sit land. Han får et problem da han bliver frataget titlen som arving til tronen, som nu kommer til at gå til hans bror der er administrator og langt fra en helt.

Erik samler en lille gruppe eventyrere omkring sig og drager ud for at finde en prinsesse han kan redde, så han kan bevise sit værd og igen få et kongerige. Det er faktisk så heldigt at der i et andet kongerige er udskrivet en konkurrence hvori man kan vinde prinsessen og det halve kongerige. De viser sig at konkurrencen mere minder om en talentkonkurrence, men da prinsessen undervejs bliver bortført af det frygtelige monster Demo-kraken, får Erik mulighed for at vise sig som en helt.

Bogen er historien om en

prins der gerne vil være den klassiske helt, men desværre for ham begiver han sig rundt i en verden der ikke længere er gearret til helte. Dragerne gider ikke forsøge at æde ham, prinsesserne sidder ikke blot i et tårn og venter på deres prins, og trolde er blot handelsmænd der faldbyder deres varer, eller de er brobyggere der egentligt blot vil have lidt broafgift for at have råd til at vedligeholde broen. De tre bukke bruse er derimod modbydelige væsner, men da de er udødelige, kan Erik heller ikke gøre noget ved dem.

Bogen vender underholdende om på det klassiske riddereventyr og fortæller historien om en ung mand der må prøve at finde sin plads i et samfund der er under forandring og ikke helt lever op til de forventninger han havde. Heldigvis får han god hjælp af sine venner, selvom det ikke altid ved første øjekast ser ud til at være en hjælp.

Thomas Winther

Evighedens dal

Et rollespil om pingviner
Juhana Pettersson og Claus Raasted
Rollespilsakademiet 2011
140 sider, 150kr.

Evighedens dal er et finsk rollespil om pingviner og deres kamp for at overleve den barske natur på Antarktis. Det frosne kontinent er en mytisk verden, hvor pingviner og de vilde antipingviner kæmper en konstant kamp for overlevelse mod naturen og mod rovdyr.

Langs kysterne til Overflødhedens Ocean ligger kolonier af pingviner, og blandt pingvinerne er der helte, som lægger familielivet bag sig for at blive forsvare og krigere, der beskytter samfundet, de har lagt bag sig. I pingvinernes verden kan man ikke både have en familie og være en helt. Det tillader det barske klima og de mange rovdyr ikke.

Inde ved Skuffelsernes gletsjer lever de udstødte pingvi-

ner, som gletsjerens har taget til sig og forvandlet til de rå antipingviner. Blandt disse er der anti-heltene, som lægger vildskaben bag sig for en bedre morgendag.

Evighedens dal er ikke et klassisk fantasy-rollespil, men i stedet et eventyrligt rollespil, der bruger westernfilmene som genre. Spillet handler ikke om kampen mellem det gode og det onde, men i stedet vægter det de mange gråzoner, som også findes i westerns, hvor revolvermændene er ensomme omstrejfer og et nødvendigt onde. Her er det i stedet pingviner med spyd og knive, som strejfer omkring og beskytter samfundet mod rovdyr, antipingviner og andre, mindre hæderlige pingviner. *Evighedens dal* er et stemningsfyldt rollespil. Med navne og landskaber skabes et fascinerende vista, som rummer sin helt egen stil, og det akkompagneres af stemningsfyldte illustrationer. Reglerne er simple og traditionelle. Der bruges sekssidede terninger, og systemet er holdt til et minimum for at sigte på de korte kampagner eller enkeltstående historier, som man kan spille på enkelt aften. Spillets regler er hurtige og effektive, og de tager ikke mange øjeblikke at lære.

Kapitlet for spilledere henvender sig mest af alt til nye rollespillere. Erfarne rollespillere kan let gå til *Evighedens dal* og finde underholdning i spillet, og

nye og nysgerrige rollespillere kan kaste sig over *Evighedens dal* guidet af regelbogens simple, men effektive vejledninger. Der følger dertil to scenarier og mange forslag til nye historier.

Anmeldereksemplar leveret af Rollespilsakademiet.

Morten Greis Petersen

Lycidas

Første bind i en romanserie af
Christoph Marzi
Heyne-verlag 2004, 860 sider
Sprog: Tysk

Denne anmeldelse kommer vist til at handle lige så meget om forfatteren Christoph Marzi, som bogen der er første bind i hans mest succesfulde fantasyserie. Det er fordi, jeg ikke regner med, at i kender ham, og det synes jeg, at i alle sammen burde.

"Verden er grådig, og nogle gange sluger den små børn med hud og hår. Det erfarede Emily Laing, før hendes tid var kommet" (min egen oversættelse).

Sådan indledes *Lycidas* om pigen Emily Laing, der er rødhåret, har et glasøje og bor på et børnehjem i London. Der sker dog mærkelige ting i Brostene-nes By. Børn forsvinder. For eksempel ser Emily spædbarnet Mara blive bortført fra børnehjemmet. Kort efter flygter Emily fra børnehjemmet med

hjælp fra den talende rotte Lord Brewster. Den bringer hende sammen med en alkymist ved navn Wittgenstein, der tager hende til sig og introducerer hende for byen under byen. Den Urgamle Metropol, som den kaldes, består af alle de lag af byen, der i tidens løb er blevet bygget ovenpå.

De uforklarlige begivenheder har selvfølgelig sine rødder nede i denne klaustrofobiske verden, hvor tiden går helt anderledes, og legenderne lever i bedste velgående. Der er mange dagsordener og mægtige magter på spil.

Dermed er grundlaget ligesom lagt, og så kører den, indtil vi når det første af flere store twist.

Hvordan hænger det hele sammen?

Lad være med at spørge! Husk bare at tilfældigheder findes ikke og lad dig føre gennem et kompliceret spil, hvor *Lycidas* (ja ham den faldne engel), hans elskede Lilith, den frygtelig Nyx, Anubis af Islington og mange andre er på færre.

Ej, nu var det også for at låne lidt af romanens eget sprogbrug, men det er et stort plot, som ikke er nemt at koge ned. Nogle af de vigtige spørgsmål er helt klart, hvem der gjorde hvad og har hvilke motiver for at gøre det. Samt hvem der egentlig er til at stole på.

Marzi (født 1970) er nok det største nyere navn i tysk fantasy. Jeg synes han står for en rigtig god blanding mellem mere mainstream-forfattere som Cornelia Funke og gennemførte genrefolk som Markus Heitz og Wolfgang Hohlbein.

Hvis jeg helt kort skal prøve at karakterisere hans forfatter-skab, så skriver han urbanfantasyhistorier om at finde sin plads i en verden, hvor legende og nutid flettes uløseligt sammen. Det gør han i det mest fantastiske poetisk-eventyrlige sprog, jeg nogensinde har haft fornøjelsen af at læse.

Det skal altså ikke være nogen hemmelighed, at jeg er meget stor fan af Christoph Marzi, men selvom et særligt træ

i helvedet spiller en afgørende rolle i *Lycidas*, vokser tingene selvfølgelig ikke bare ind i himmelen.

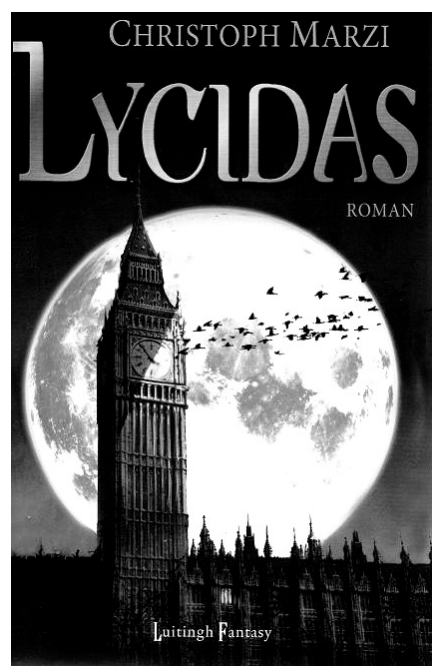
Som det så ofte er med historier, der er drevet af personernes til tider mere og til tider mindre modsatrettede dagsordener, skal man ikke altid gruble alt for dybt over motiverne hos karaktererne, og de ting der pludselig vender situationen på hovedet. Tænk *Pirates*.

Der er heller ingen tvivl om, at bogen står på skuldrene af en hel del klassikere indenfor fantastikken. Det er dog helt bevidst og på mange måder det allerbedste ved den. Marzi er selv en ægte fan, der læser tonsvis af bøger, hører masser af musik og ser gamle film. Det originale er Marzis særlige tone, og den måde de velkendte ideer bruges.

Mere kritisk er de helt tydelige paralleller til Neil Gaimans *Neverwhere*. Jeg læste først Gaimans bog flere år efter *Lycidas*. Dengang kunne det derfor slet ikke være gået mig på. Jeg kan imidlertid godt forestille mig, at man visse steder hos Marzi kan komme i fnysehumør, hvis man har *Neverwhere* på rygmarven. Man må dog ikke lade det for-dærve bogen for sig. Jeg vil gerne understrege, at Marzi har sin helt egen måde at behandle tingene på, som stadig gør historien om Den Urgamle Metropol helt og aldeles unik.

Lycidas er første bind i Emily Laing-trilogien. De to andre bøger, *Lillith* og *Lumen*, trækker på samme persongalleri, men tager os blandt andet også til Prag og Paris. Derudover dykker Christoph Marzi igen ned i Den Urgamle Metropol med *Somnia* – første bind i en ny trilogi der handler om Wittgensteins datter Scarlett på den anden side af Atlanten i New York.

Marzi er en af mine yndlingsforfattere, og det har været lidt trist ikke rigtig at kunne dele ham med nogen, fordi hans bøger kun fandtes på tysk. Efterhånden begynder de dog også at udkomme på engelsk, og jeg kan kun anbefale at læse ham! Jeg har dog ingen erfaring med,

hvor godt hans særlige sprog fungerer, når det oversættes. Så hvis i kan, synes jeg da i skal læse ham på originalsproget.

Andreas Markert

Revolution of the Mask

Tegneserie, 32 sider, sort/hvid
Lewis Lovhaug (tekst), Leonardo Hector Freitas (tegninger)
Brainscan Studios 2008-2009
(USA)

Revolution of the Mask er en del af revolutionen inden for downloadbare e-tegneserier på PDF-format, der gør det nemt og billigt at få fat på ret obskure titler fra udlandet – som sædvanligt er rettighederne det største problem, hvilket f.eks. skaber irriterende huller i de tilgængelige tegneserier på fx rpgnow.com.

Men nok om dét:

Tegneserien finder sted i en fremtid hvor alle er blevet gjort anonyme og ensrettede af et lige så anonymt regeringsorgan kaldet 'the Alligarchy'. Idéen er at hvis der ikke er nogen religioner, racer, klasser etc., og ingen kan eller må være bedre end andre, er der heller ingen konflikter – men så er der heller ingen indvidder.

Som modsvar er der så opstået en modstandsbevægelse der klæder sig ud som superhelte, fordi superhelten er det stærke-

ste symbol på individet de kan komme i tanke om.

I løbet af de første par numre evakuerer superhelten en regeringsfunktionær (denne sekvens minder måske lovligt meget om *The Matrix*) – resten af pladsen er brugt på at fortælle baggrundshistorie, og introducere alle karaktererne.

Ikke desto mindre skinner grundidéen med tegneserien ret tydeligt igennem – nemlig at udforske hvad konceptet 'superhelt' i bund og grund går ud på, medens den dystopiske fremtid tydeligvis er tænkt som kontrast. Det gør det, indtil videre, svært at forestille sig f.eks. superskurke (individets bagside?) indgå i universet. Det gør det særligt spændende at se hvor historien fører hen

Lewis Lovhaug er erklæret kristen, Bee Gees-fan og feminist, hvoraf det sidste stikker ret tydeligt igennem, eftersom det er de kvindelige karakterer der er de mest aktive i serien, både med hensyn til at gå i aktion som helte, og i det parforhold der er under udvikling (med en korsidder-superhelt – hvad ellers?).

Lovhaug er til gengæld erklæret modstander af anti-helte, som de blev skabt i 90'erne, og af genrens selv-kannibalistiske dekonstruktion (læs: Garth Ennis), så forhåbentlig kan vi vente os en frugtbar søgen-tilbage-til-rødderne, der bekræfter genren og dens særtræk. Det store spørgsmål er blot om han også vil kunne bringe noget nyt til bordet.

Det første nummer er kompetent men anonymt tegnet, hvorimod det andet nummer er lidt af en skuffelse, hvilket gør det sværere at tage historien alvorligt. For et stykke tid siden skrev Lewis Lovhaug på sin blog at der var fundet en ny kunstner, så lad os håbe at det bliver til noget.

Men ved I hvad? I virkeligheden har Lovhaug langt større talent som amatør-filmmager (særligt kostumer og billige SFX) end som tegneserieskaber.

Han begyndte at bedrive tegneseriekritik på sin blog for nog-

le år siden, hvorefter han så gik over til et video-format, hvor han optræder i et kostume

'Linkara'

som nørd-helten 'Linkara', der ofte møder eller kæmper mod karakterer fra de tegneserier han kritiserer. I løbet af det sidste år er der endda blevet opbygget et stort galleri af originale karakterer til serien, såsom den (surprise!) vanvittige 'Dr. Insano', der debuterede i showet, men faktisk er stjerne på helt en anden hjemmeside!

Det er bedste af det hele, er at der er ved at blive opbygget et helt lille fiktivt univers bestående af karakterer der optræder på den amerikanske internet-kanal Channel Awesome, der er bygget op omkring et fast koncept (karakterer der enten er kritikere eller anmelder), samtidig med at hver især stadig er baseret på egen side/blog, med stor frihed til at udfolde sig. Det er en kreativ måde at gå imod "hver man sin blog"-tendensen på. Det er den slags der har gjort USA til hvad det er, folk!

GOD BLESS AMERICA!

... æh...

Tegneserien kan findes her: brainscancomics.com

Du kan følge anmeldershowet på atopfourthwall.blogspot.com, eller thatguywiththeglasses.com

'Dr. Insano' kan findes på spoonyxperiment.com

Rasmus Wichmann

The Brutal Blade of Bruno the Bandit #1

Avisstribes af Ian McDonald
(forfatter + tegner)
AIM Comics 2010 (Canada)
74 sider, sort-hvid

Bruno er én af de sjældne stribes der konsekvent har formået at kombinere fortsatte historier, konstant udvikling af karaktererne OG en 'punchline' for hver fire billeder.

Det er ærefrygtindgydende godt arbejde, og jeg vil ikke tøve med at kalde den for det nye årtusinds *Doonesbury* – bare som en web-tegneserie.

Og nu bliver den endelig udgivet (der har dog tidligere været udsendt ret dyre samlebind fra forlaget Plan Nine), med covers tegnet af den halv-legendariske Ernie Chan (Marvels *The Savage Sword of Conan*!) og med masser af bonusillustrationer af nye tegnere. Det gør også tegneserien til en god introduktion til web-tegneserier og det canadiske marked.

Bruno begyndte som en parodi på Conan, sat i en middelalderlig verden der ikke desto mindre er fyldt med moderne opfindelser. Den følger den flotte, men uduelige skurk Bruno og hans håndlanger, dragen Fiona, der er langt kløgtigere end sin chef, men som har en tendens til at tage impulsive, skæbnesvangre beslutninger. Efterhånden blev universet dog så udbygget at parodi-elementet gled i baggrunden, alt imedens den i lange perioder har fungeret som politisk satire, der nok var på sit højeste under Irak-krigen.

Persongalleriet er ret så kolossalt, men universets mest ikoniske elementer inkluderer som sagt en tilfældig brug af moderne teknologi, vampyrer der lever af berømmelse (*fame vampires*), som der efterhånden er blevet bygget en hel mytologi op omkring – og endelig blev der et stykke inde i historierne fastslået et princip om at universet

konstant skal være i bevægelse.

Bruno begyndte som en simpel forbryder, men uden at afsløre for meget, så er han ikke blot blevet gift undervejs, men var også konge i flere år indtil hans egen ufattelige inkompetence fik ham styrtet igen. McDonald satte efterfølgende en stopper for bekymringerne om en tilbagevenden til status quo ved efterfølgende at lade ham styre et forbryderimperium fra fængslet.

Den bedste historie, som undertegnede lærte at kende serien igennem, da den blev trykt i den ligeledes glimrende tegneserie *Knights of the Dinner Table*, er "Dice", der handler om at rigets konge får hele befolkningen gjort afhængige af rollespil, så de ikke bruger tiden på at slå hinanden ihjel.

Desværre er tegneserien endt i en lidt retningsløs sidehistorie, der tydeligvis kun var til for at 'stalle' hovedplottet, medens McDonald fandt ud af hvad hans episke 'Robert Jordan' af et plot skulle ende med. Det er trist, men det er til at leve med, når der er så mange års gode historier at læse.

Det er uden tvivl princippet om konstant bevægelser der gør tegneserien så god som den er, men det er sværere at forklare hvad der er interessant ved Bruno som karakter. Han er stupid og skurkagtig, og på bunden har han ikke et hjerte af guld. Måske er det dét at han ikke er en superskurk, men bare vil være rig. Måske er det i virkeligheden bare tilfredsstillende at se det gå galt for ham igen og igen. Det er nok mest den glimrende dynamik i mellem de mange karakterer der gør det – og historierne har også et vist præg af uskyld, da ingen i dette univers er hverken farlige eller kompetente.

Under alle omstændigheder kan jeg næsten ikke lægge nok tryk på at Bruno er et must for alle der elsker humoristiske striber.

Læs de gamle striber på: Brunothebandit.com.

Findes som blad eller PDF på Aimcomics.blogspot.com

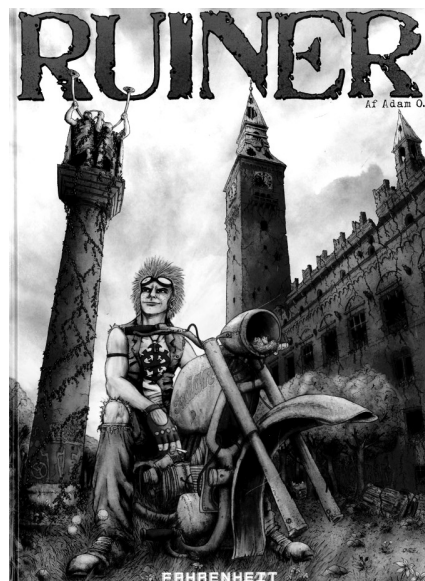
Rasmus Wichmann

Ruiner

Tegneseriealbum af Adam O.

Fahrenheit, 2011

48 sider, 129,50 kr.

En ung, punket fyr vandrer rundt i de overgroede ruiner af København i en nær fremtid. Samtidig fortæller hovedpersonen i tekstkasser historien om hvordan det endte så galt efter et tiår med stigende terroristforskrækkelse, overvågning og politisk højredrejning. Det er kort fortalt hvad Adam O.'s debutalbum *Ruiner* handler om.

Det bærende i albummet er de stemningsfulde og flot farvelagte tegninger af København, der er forfaldet og ved at blive overtaget af naturen. Velkendte steder i byen er forvandlet af planternes og dyrenes indtog til et på én gang trist og smukt sted. Der er nogle visuelle vittigheder, som fx en stork som har bygget rede i Storkespringvandet, men ellers er der ikke meget sjov over historien, som er en dyster historie om hvor galt det kan gå hvis vi sælger ud af vores og vores medborgeres frihed for at opnå tryghed. Som Benjamin Franklin sagde: "De som vil bytte frihed for sikkerhed fortjener ingen af delene." Sådan går det også i denne fremtidsvision: I takt med den ene yderliggående 'tryghedspakke' efter den anden bliver indført, bliver sikkerheden stadigt forværret indtil "Game Over" indtræffer i 2022. Lige præcis hvad dette er, vil jeg ikke

afsløre, blot sige at det er den mindst troværdige del af denne fremtidsfortælling. Forfatteren har tilsyneladende haft travlt med at få verden til at gå under til at ville beskrive et lang-sommere, mere sandsynligt undergangsscenario.

Adam O. benytter sig af en fortælleteknik, som tegneserie-mediet er særligt godt egnet til, nemlig at fortælle parallelle historier i tekst og billede. Derved undgår han at undergangsfortællingen bliver en lang og kedelig eksposition, især fordi tekst og billede ofte spiller sammen og komplementerer hinanden.

Ruiner er næppe et album der kommer til at stå som en milepæl i historien over danske tegneserier, men det er en ganske flot debut, og fortællingen kan ses som et diskussionsindlæg i tidens undertiden skingre politiske debat om udlændinge, terror, sikkerhed og ensidig 'yt-ringsfrihed'.

Klaus Æ. Mogensen

Comic Party 1-3

Tegneseriehæfter

Alpha Entertainment 2010-11

162 sider pr. nummer

50 kr. pr. nummer

Comic Party er et nyt dansk seriehæfte med hovedsageligt fortsatte tegneserier. Indholdet er en blanding af vestlige og japanske tegneserier, og et unikt træk er at de vestlige serier skal læses fra venstre fra højre, mens de japanske, i den anden ende af bladet, skal læses fra højre mod venstre, sådan som vi kender det fra mange manga-bøger. Det betyder også at hvert nummer har to forsider, en tegnet i vestlig stil og en tegnet i manga-stil, begge med billeder af bladets maskot, en blå-grønhåret pige med hvid bluse, gult tørklæde og kasket. De fleste serier er sort-hvide, men enkelte er flot trykt i farver.

De vestlige (hovedsageligt amerikanske) tegneserier udgør omkring to tredjedele af bladet, men da flere af dem er i mere eller mindre manga-inspireret stil,

er der nok at hente for manga-fans. To af de fortsatte serier er gamle kendinge for mig og vil være det for mange internationalt orienterede tegneseriefans: Stan Sakais *Usagi Yojimbo* og Kaja & Phil Foglios *Girl Genius*.

Usagi Yojimbo foregår i Shogun-tidens Japan, og titelfiguren er en omvandrende ronin (herreløs samurai), som i løbet af sine eventyr kommer til at kæmpe mod dæmoner, landevejsrøvere og intrigerende herremænd. Seriens personer er antropomorfe dyr, fx er Usagi en kanin (usagi er det japanske ord for kanin). På trods af dette 'furry'-look er historierne mere seriøse og stemningsfulde end de er humoristiske. Man kan også lære en del om skik og brug i middelalderens Japan. De tidlige historier, som er med i de tre anmeldte numre, er afsluttede 'noveller', men senere får serien et mere episk forløb og regnes (med rette, hvis man spørger mig) som en af de bedre amerikanske indie-serier.

Girl Genius vil være kendt af de fleste der læser tegneserier på nettet. Phil Foglio har en længere tegneseriekarriere bag sig, fra spalten *What's Up* i gamle numre af rollespilsbladet *Dragon Magazine* over serier som *MythAdventures*, *Buck Godot* og

XXXenophile, men *Girl Genius* (der er blevet belønnet med bl.a. en Hugo-pris) er hans hovedværk, lavet sammen med hustruen Kaja. Serien er udpræget steampunk og foregår i et alternativt Europa regeret af 'gnister', som er folk med en næsten magisk evne til at lave teknologiske vidundere, især af den dampdrevne variant. Hovedpersonen Agatha finder ud af at hun er sådan en 'gnist' og bliver blandet ind i et større spil om magt og intriger mens hun prøver at overleve længe nok til at finde ud af de hemmeligheder, som er blevet holdt skjult for hende hele hendes liv. Serien byder på en blanding af humor og spænding i et detaljeret univers med mange krinkelkroge.

En tredje fortsat serie er Ursula Vernons *Digger*. Titelpersonen er en vombat, der under gravning af en tunnel på magisk vis bliver transporteret til et andet sted i verden hvor han støder på sære personer og farlige situationer. Serien er tegnet i en markant sort-hvid stil, der minder om (og måske er) scraperboard-teknik. Ud fra de tre episoder, der til nu er bragt, er det svært at bedømme hvordan historien videre vil udvikle sig.

Den vestlige ende har også to korte, humoristiske serier i far-

ve. *Faux Pas* er en serie i avis-stribeformat om nogle dyr på en gård, mens *Lou* er helsidesvitser om en tweenager der bor sammen med sin unge mor. Begge er mildt morsomme og et okay fyld mellem de fortsatte serier.

I første nummer er der to korte (og ikke særlig gode) manga-inspirerede historier i den vestlige del, men fra andet nummer bliver de afløst af *Comic Party*s eneste danske bidrag, den fortsatte serie *Wasp & Lockbell* af Maria Simone Bückert. Serien foregår i et let steampunket univers og handler om den noget klodsede kvindelig skattejæger Asta alias Wasp, der får hjælp af den talende og tænkende computer Lockbell. Serien er tegnet i en noget skitseagtig manga-stil og er fuld af manga-attituder i historien. *Wasp & Lockbell* har potentiale til at blive en ganske hæderlig humoristisk eventyrserie, men virker endnu noget amatøragtig.

Den japanske ende har tre serier. Først er den ekstremt fjolledede og noget rodede *Prinsessen*

fra Oedo City af Kurado Akira om en elskovssyg samurai-prinsesse i nutidens Japan. Jeg må nok erkende at jeg ikke er i målgruppen for denne serie, men det kan være at teenagepiger vil finde den meget munter. Kylie Fujizawas *Lost Heaven* handler om teenagedrengen Tetuya, som bor sammen med sin -årige adoptivsøster Alice og en yngre mand, Ryoto, som viser sig at være en dæmonjagende præst. Dæmonjageri er et yndet emne i manga, og til nu er der ikke noget der fremhæver denne serie ud over gennemsnittet. Fra nummer 2 er der også *Lost & Found* af Yamazaki Urita, en serie om et noget specielt hittegodskontor, som tager sig af en mystisk pige, som bliver forfulgt af nogle skumle typer. Universet er sen-1800-tals-agtigt med antydninger af fantastiske elementer. Umiddelbart virker denne serie bedre tegnet og fortalt end de to andre (skønt tegnestilen er en smule skitseagtig), og den ser også ud til at have et større potentiale.

Manga-serierne virker generelt ringere end de amerikanske serier, og man kan undre sig over at redaktørerne ikke har valgt nogle mere kendte serier, der endnu ikke er kommet på dansk, såsom *Fullmetal Alchemist*, *Chobits* eller *Nausicaä of the Valley of Wind* – men måske har disse været for dyre.

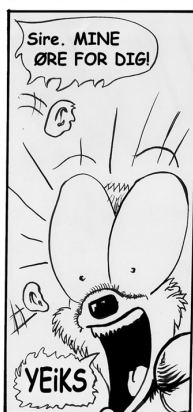
Serierne er generelt okay oversat, men er ikke fri for småfejl og enkelte uheldige oversættelser, som når "sour grapes" bliver oversat til "sure druer" isf. "sure rønnebær".

Ud over tegneserierne byder *Comic Party* også på anmeldelser, nyheder og korte artikler. Overordnet set byder bladet på en hel del, og prisen er ikke overvældende, mængden af indhold taget i betragtning. Man kan dog frygte at tiden er løbet fra denne type tegneseriehæfte, især fordi internettet byder på så meget mere (dog mest på engelsk).

Klaus Æ. Mogensen

TEDDY B JORGENSEN; VENNER LANDSMÆND.

Henrik Pasgaard 2011

INTERVIEW: Mikala Rosenkilde

ved Janus Andersen

På *FantastiskeForfattere.dk* bringes interviews med danske forfattere der gør sig inden for de fantastiske genrer. Udvalgte af disse interviews vil også blive trykt her i *Himmelskibet*.

Mikala Rosenkilde er en dansk forfatter, der tidligere har optrådt bl.a. i fanzines og antologier. *Legetøj* er hendes første bog og rummer 16 noveller inden for de fantastiske genrer.

Interview

Kan du starte med at præsentere dig selv? Hvem er Mikala Rosenkilde, og hvorfor begynde du at skrive?

Med fornøjelse. Jeg er 42 år og har skrevet fiktion siden 2007. Jeg har altid læst meget, men i mange år ledte jeg forgæves efter en helt særlig type bøger på bibliotekernes hylder og i boghandlerens vindue. Det smagte af fugl, når jeg læste *Jurassic Park* og andre bøger om mærkelige dyr og væsner, men det var stadig ikke helt det, jeg ledte efter. Så var det, jeg besluttede at skrive det selv.

Jeg skrev i øvrigt dagbog fra jeg var 13 til 33 år, og jeg tror, at det var med til at styrke og udvikle mit sprog og at det hjalp mig, da jeg begyndte at forme ordene til fiktion. I en periode boede jeg på den anden side af kloden, og her rev og flåede det i mig for at skrive noget konkret om det, jeg så og oplevede. Da jeg så begyndte at notere, opdagede jeg, at det var mig umuligt at holde mig til sandheden, og pludselig vrimlede siderne med underlige væsner og sære personligheder.

Hvad skal man som læser forventende sig af "Legetøj"? Hvilken oplevelse håber du på, at man sidder tilbage med?

Jeg håber, at man har følt sig underholdt. Det er nok mit primære ærinde. Og så håber jeg at sætte gang i læserens fantasi. Det er måske lidt usædvanligt, at der lander en flyveøgler på taget af carporten, eller at der falder en meteorit ned midt i storbyen, men i min fantasi slet ikke umuligt. Verden er i forvejen et fantastisk og underligt sted.

Legetøj er din debut i bogform, men enkelte af novellerne har været trykt før. Kan du fortælle lidt om bogens tilblivelse – hvor længe har den været undervejs, hvordan har samarbejdet med forlaget været og så videre?

Mine historier fandt ret hurtigt et publikum på www.fyldepennen.dk. Jeg opdagede, at der

var andre end mig, der kunne lide muterede edderkopper og andre sære væsner. Skægt nok var der også en del, der forsøgte at tale mig til fornuft og syntes (og vel stadig gør) at jeg virkelig burde skrive noget 'ordentligt'. Ikke så mange flyveøgler og underlige varaner, tak. Roste mig, hvis jeg skrev en historie, hvor persongalleriet ikke blev spist. Mente generelt, at jeg nok skulle skrive mig gennem 'en fase'. Den er så ikke helt overstået endnu, kan jeg mærke. Jeg fik undervejs et par henvendelser om at sende ind til antologier og kom med i flere. En af dem, der fulgte mig på Fyldepennen, var Forlaget Kandor, et relativt nystartet forlag, der selv gjorde sig i 'den slags'. Jeg blev kontaktet og spurgt, om jeg var interesseret i at udgive en samling af mine historier. Samarbejdet har været meget inspirerende og givende, og det har været mindre smertefuldt end ventet at få saksen så hårdt i mine tekster, som det er sket. Jeg er rigtig glad for resultatet.

Du bruger bl.a. Fyldepennen.dk – betragter du dig selv som en del af et særligt litterært miljø?

Ja, det tror jeg. Da jeg opdagede Fyldepennen i sommeren 2007, opdagede jeg samtidig en veritabel skatkiste af undergrundslitteratur. En hel del brugere derinde drømte/drømmer om udgivelse, og hvert år er der også en del, der springer ud med en bog – men en del af miljøet handler egentligt ikke så meget om udgivelse, men mere om processen. Håndværket 'at skrive'. Brugerne giver gode råd til hinanden. Kommenterer, begejstrer og bærer deres favoritter frem. Det er meget opbyggeligt og præget af stor hjælpsomhed at være derinde. Det er et helt unikt forum, som jeg er stolt af at være en del af. Senest har jeg taget initiativ til interviews med forskellige danske bestsellerforfattere, som løfter sløret lidt omkring blandt andet skriveteknik. Det har været inspirerende at interviewe blandt andet Jussi Adler-Olsen.

Flere interviews med andre forfattere er undervejs og bringes fortløbende derinde. Jeg kan kun anbefale alle at kigge forbi. Der ligger mange gode tekster, lige til at kaste sig over, og lige præcis omkring de fantastiske genrer er der både et stort publikum derinde, men også en del brugere, der skriver i genren.

Der er sammenhænge på tværs af de enkelte noveller i *Legetøj* – var det tænkt sådan fra starten, eller opstod det hen ad vejen?

Faktisk sådan lidt hen ad vejen. I starten troede jeg, at når jeg lukkede en historie, så tav de personer, der optrådte i den. Men jeg opdagede, at flere af dem tilsyneladende nærmere havde fået luft i lungerne, og at den lerklump, jeg havde haft i fingrene i, nu selv trak vejret. En gennemgående person i flere noveller er den tyvagtige vicevært Arne Jørgensen, som af en eller anden årsag dukker op i en del historier. Ham er jeg stadig ikke helt færdig med. Den katolske præst Olav Eggerts er en anden gennemgående person, der altid står midt i en livskrise. I reglen koncentreret om hans tro. Han er også med i en anden novelle, jeg lige har skrevet, der skal bruges til en antologi.

I "Hypnotisøren" optræder Anine, en danskgift thailandsk massagepige/hypnotisør, som jeg allerede ved kommer til at spøge i andre historier. Hun forlanger allerede mere plads.

Du bevæger dig inden for de fantastiske genrer – gør du dig nogle tanker om genren og dens læsere, før du går i gang med den enkelte novelle?

Jeg har aldrig været helt klar over, hvad kategorien egentligt hed. Jeg skrev bare. Så var der nogen, der fortalte mig, at jeg skrev sci-fi, og så troede jeg på det en tid. Senere er jeg blevet bekendt med, at det kaldes 'magisk realisme' eller måske er en afart af 'fantasy'.

Jeg har egentlig aldrig tænkt

så meget over målgruppen, men jeg får da hilsner fra alle aldersgrupper. De mere bizarre historier om kannibalisme har så nok et smallere publikum.

Novellen "Veras vaskedag" (om hjemmerøveri), troede jeg fx ville interessere et mere modent publikum, men nu skal den bruges i danskundervisning i folkeskolen. Så det er altid en overraskelse at opdage, hvem historien interesserer.

Hvad synes du er novellens styrke, frem for de længere tekster?

Jeg gik selv i gang med at skrive noveller, fordi det så en del mere overskueligt ud end at skulle knække en hel roman. Men mediet – internettet og bare det at læse noget på skærmen fordrer en anden måde at læse på end tidligere. Synes jeg i hvert fald. Skal en tekst læses på en almindelig computerskærm, kan jeg selv langt bedre overskue en kortere tekst (under 7000 ord), end 30 kapitler anlagt i tunge tekstblokke. Jeg har tit tænkt på, at novellen måske vil opleve en renæssance i disse år, fordi e-bøger og tekster på nettet mere indbyder til den kortere form.

Hvem vil du selv betragte som dine inspirationskilder?

Jeg inspireres af rigtig meget og af mange slags mennesker, men jeg holder også meget af at bore mig ned i internettet og hente inspiration her. Jeg samler på et efterhånden større arkiv af henvisninger og artikeldelen om alverdens forskellige emner. Alt fra artikler om kæmperotter, set i Danmark, til tegn på skarntydeforgiftning, én notits om, at nu kan man hacke pacemakere, noget om kannibalisme, én om, at kun hver 5. dyreart menes at være opdaget endnu, og én om at verdenshistorien er det pure opspind. – Altså lidt af hvert, der hver især gav et kort inspirationsglimt til en mulig historie.

Hvad så nu? Er du i gang med at skrive noget nyt, og kan du i

så fald løfte lidt af sløret for, hvad det er?

Jeg har en kortroman under udarbejdelse. Den har sovet rævesøvn, men nu skal den altså afsluttes. Handler om en karismatisk sektleder, der drømmer om verdensherredømmet, og hvad hans steddatter mener om den sag. Historien om Herbert Prater, som hovedpersonen hedder, ligger i en påbegyndt skitse på nettet og har fået en regn af kommentarer med på vejen. Den historie vil jeg gerne lukke, og så har jeg en del ufuldendte historier, der også mangler det sidste. Lige nu skriver jeg på et bidrag til en fantasy-konkurrence.

Og til sidst: fem gode bøger, som man ifølge Mikala Rosenkilde burde læse efter *Legetøj*?

Jeg synes, der er skudt en skov af rigtig god litteratur op indenfor min favoritkategori i de seneste år. Af ny dansk litteratur, vil jeg gerne fremhæve *Mutagen* af Jonas Wilmann. Den sidder stadig i mig. Hans miljøbeskrivelser betyder, at jeg lige kigger mig over skulderen, når jeg kommer forbi Søerne i København eller passerer Islands Brygge.

Nikolaj Højberg: *Lejlighed 42 og andre mørke fortællinger*. Uhyggelige, realistiske noveller til 'ikke efter midnat'. Mørke, mørke uhyggelige tekster, der sidder i én længe efter endt læsning.

Carina Evytt skrev for et par år siden en skøn monsterhistorie med *Let bytte*. En herlig bog om et nyt dyr, øverst i fødekæden. Den vender stadig tilbage til mig indimellem.

Hvis jeg må nævne to ældre bøger, så hiver jeg tit fat i Michael Crichtons *Jurassic Park* og også efterfølgeren *The Lost World*. Kan de bøger forfra og bagfra, og de er slidt i stykker til løsark, men jeg bladrer fortsat i dem år efter år. De indeholder nogle af mine favoritmonstre, og så holder bøgerne et dejlig højt tempo. Det samme gælder de tidlige bøger af Stephen King.

INTERVIEW: Michael Kamp

Ved Janus Andersen

På *FantastiskeForfattere.dk* bringes interviews med danske forfattere der gør sig inden for de fantastiske genrer. Udvalgte af disse interviews vil også blive trykt her i Himmelskibet.

Michael Kamp debuterede i 2006 med første del i det humoristiske fantasy-epos *Bobs saga*. Siden har han på eget forlag udgivet både horror, humor og faglitteratur med begejstrede anmeldelser til følge. Novellesamlingen *Moln – jorden husker* er hans første udgivelse på et etableret forlag – en række noveller, der alle foregår i den fiktive by Moln og er horror med stor, mørkt H.

Til at starte med: kan du præsentere *Moln*? Hvad er det for en type bog, du har begået denne gang, og hvilken oplevelse håber du, at læseren sidder tilbage med?

Moln er et stemningsbillede fra et fortabt område. En mosaik, der langsomt løfter sløret for, hvad der foregår bag facaderne i det lille samfund og forhåbentlig trækker læseren med ind i bogens univers. Jeg har forsøgt at flette den store historie sammen gennem de forskellige vinkler på ondskaben i *Moln*, og der er flere lag i historierne, så de forhåbentlig er interessante for både voksne og unge.

Men først og fremmest er det en gyser. Rendyrket horror, så godt som jeg kan skrive det.

Jeg var så opsat på, at hver enkelt historie skulle være oprigtigt skræmmende, at jeg gav testlæserne en ekstra opgave, da manuskriptet blev sendt ud. De skulle pege på de to uhyggeligste historier og de to mindst uhyggelige. Jeg havde regnet med at sortere en eller to historier fra, hvis de ikke var skræmmende nok, men jeg blev ret overrasket. Hver eneste historie har været på en testlæseres top-10. Det havde jeg ikke regnet med, men det varmede da, at gysen er solidt til stede.

Sidste gang, du optrådte på Fantastiske Forfattere, var med *Fordærv* fra 2007 – hvad er der sket med forfatteren Michael Kamp i mellemtiden?

Uh, der er sket meget.

Den største forandring er, at jeg er blevet gift og har fået to sønner. Det vender livet på hovedet og ændrer fundamentalt dit syn på verden. Jeg har opdaget en helt ny dimension af rædsel, når det går op for mig, at man kan miste sine børn derude. At der i virkelighedens verden er ting, der er langt mere forfærdelige end noget, jeg kan finde på.

Det tager også meget tid, så min skrivetid derhjemme har fået et ordentligt hug.

Til gengæld har jeg skiftet

karriere i det professionelle liv. Jeg har været skolelærer i otte år, men arbejder nu som nattevagt på et kollegium i KBH. Et kollegium der er oprettet i et gammelt hospital, så der hører en masse historie med til bygningerne. Det betyder, at jeg har væsentlig mere tid til at skrive om natten, hvis der ellers er ro på kollegiet, end jeg har i fritiden, så jeg vender desværre ikke tilbage til skoleverden. Det nye job er simpelthen for perfekt.

Endelig er jeg gået fra at være selvudgivet til at skrive kontrakt med Tellerup, så det er næsten samtlige områder af mit liv, der har ændret sig.

En enkelt af novellerne har været udgivet før. Hvor lang tid har bogen været undervejs – og har den fra starten været tænkt som en sammenhængende novellesamling?

Jeg fik idéen til at skrive en fortælling, der var sammenflettede af flere selvstændige historier i 2007. Konceptet var mere eller mindre lagt fast fra starten, og jeg havde en ret tydelig idé om, hvad jeg ville med bogen. Da jeg så blev inviteret til at bidrage med en novelle til Horror.dk, skrev jeg den første af historierne, "Cornelia". Den var altså helt fra start ment som en del af et større billede.

***Moln* bringer dig flere gange tilbage til folkeskolen – bortset fra, at du er skolelærer, hvad er det så, der er så fascinerende ved det miljø?**

Det er nok en kombination af to ting.

1) Skriv om det, du kender. En grundregel for forfattere, som jeg er meget glad for. At jeg kender miljøet så godt, hjælper mig til at gøre det troværdigt. Jeg ved, hvordan de unge taler, hvad de laver, hvordan snakken går på lærerværelset, og specielt hvordan de unge har det med forældrene.

2) Hvilket bringer mig til nr. 2. Historierne. Der er så mange historier, der er værd at fortælle

fra skolen. Så mange skæbner og forskellige livsforløb. Så mange vilkår de slås med. Dynamikken i en klasse er noget helt særligt, og fordi jeg kender den så godt, kan jeg undgå at gøre eleverne til klicheer.

Hidtil har du selv stået for udgivelsen af dine bøger, men denne gang er du udkommet på Tellerup. Hvordan har den forandring været?

Det er en stor omvæltning. Det er rigtig rart at slippe for al bøvlet med at skaffe kunstnere og redigere manus og hele tiden skulle sælge sig selv udadtil. Alt det står forlaget for, så jeg kan koncentrere mig om at skrive.

Til gengæld skulle jeg lige vænne mig til, at jeg ikke længere selv bestemmer det hele.

Når forlaget skyder en masse penge i en udgivelse, har de også et langt større aftryk på det færdige produkt. Heldigvis er det forløbet meget nemt, og jeg er meget glad for den forside, udgivelsen har fået.

At jeg så også fik en lancering i en boghandel og blev præsenteret på et Tellerup-træf, var jo ren bonus. Netop gennemslagskraften var det, jeg savnede allermest som selvudgivet. Det er svært at gøre sig gældende i det offentlige rum, når man selv skal stå for alt PR.

Tidshorisonten er også helt anderledes, så jeg udgav slet ikke noget 2010, hvilket piner mig lidt. Tellerup har jo en del forfattere i stald, så de kan ikke kaste sig over alt, hvad jeg aflevere lige med det samme.

Dine bøger har antaget meget forskellige former: episk/humoristisk fantasy-serie, letlæst zombie-satire, mere straight horror – og denne gang er det en novellesamling med historier, der hænger sammen. Går du bevidst efter at skifte form?

Nja – jeg kan selv lide mange forskellige genrer, og da jeg skriver meget lystbetonet, så er der en del variation i de forskellige projekter. Jeg vil helst ikke ende

i en bås, men lige nu er jeg fanget solidt i en horror-stime.

Heldigvis er den genre også så bred, at der er rig mulighed for variation. :-)

Du prøver forskellige måder at skabe uhygge på i *Moln* – hvad synes du er novellens styrke frem for romanens i den forbindelse?

Det er klart novellens styrke, at den kan bæres af en enkel idé. En stemning eller en episode, der dukker op i hovedet og virker som godt materiale, kan udforskes i en novelle, hvor romanen kræver en langt mere kompliceret tilgang. Novellen er også så kort, at man ikke når at gå død i historien. Der er ikke plads til en masse løs udenomssnak – fokus er skarpere end i romanen.

Fortællingen skal være stram. Det giver også plads til at eksperimentere med forskellige former.

Ideen med at skabe en fiktiv by som centrum for sine historier er ret brugt i horror – har du et bud på, hvorfor det er så tiltalende (og regner du med at vende tilbage til *Moln* senere)?

Det er praktisk at opfinde en by, for ellers skal du ud og lede længe efter den rigtige. Jeg kender både Roskilde og Holbæk, men deres fortid passer ikke ind, de er for store, og de ligger ved havet. Så er det smartere at konstruere sin egen. Plus der er ikke nogle borgere, der pludselig blive gale på dig, fordi du f.eks. præsenterer Vipperød som en by af kannibaler. :-)

Jeg kan sagtens forestille mig at vende tilbage til *Moln*, enten som fokus i en historie, eller som baggrund i andre. Jeg kan godt lide, når forfattere krydsreferer til deres andre udgivelser, så længe det ikke dominerer historien.

Hvad så nu? Arbejder du på noget nyt, og kan du løfte sløret for noget af det?

Den næste roman (min 10. udgi-

velse) er allerede på vej igennem systemet hos Tellerup. Det er igen horror, men også en anderledes vinkel end de andre.

Jeg vil ikke afsløre for meget endnu, men den foregår under 2. verdenskrig, og jeg holder absolut ikke igen. Der er ingen afvæbnende humor eller kække bemærkninger, kun rå, rendyrket horror.

Mens jeg venter på den udgivelse, skriver jeg selvfølgelig på livet løs på den næste i rækken. Det bliver den tredje horrorudgivelse i træk (fjerde, hvis man regner *Velkommen til Dybet* med), og det er igen-igen en ny vinkel.

Jeg er dog kun ca. halvvejs, så detaljerne må vente, til jeg sidder med færdige manuskript i hånden.

Jeg har heldigvis masser af idéer liggende parat, så jeg bør hele tiden være i gang med et projekt.

Min produktivitet er jo anstændig, så jeg forventer at skrive ca. to romaner om året fremover, men store projekter tager længere tid, og jeg skal lige have forlaget med på dem alle sammen.

Jeg har notater liggende til ca. 10 romaner på computeren, som bare venter på, at jeg får tid til at gå i gang, så der burde komme noget løbende fra min hånd.

Og til sidst: fem bøger, som horrorlæseren burde gribe fat i lige nu ifølge Michael Kamp?

De sorte symboler af Nick Clausen er langt bedre, end lektørudtalelsen giver udtryk for.

Blood Parasites af Jack Yeovil, hvis man er til det mere pulpede horror.

Sort Hul af Charles Burns – en graphic novel med et meget anderledes udtryk.

Dødens Jagt af Joe Hill – det er spændende at følge Stephen Kings søn ud i sin faders håndværk.

Endelig bør alle horror-elskere kaste sig over tegneserien *The Walking Dead* af Robert Kirkman.

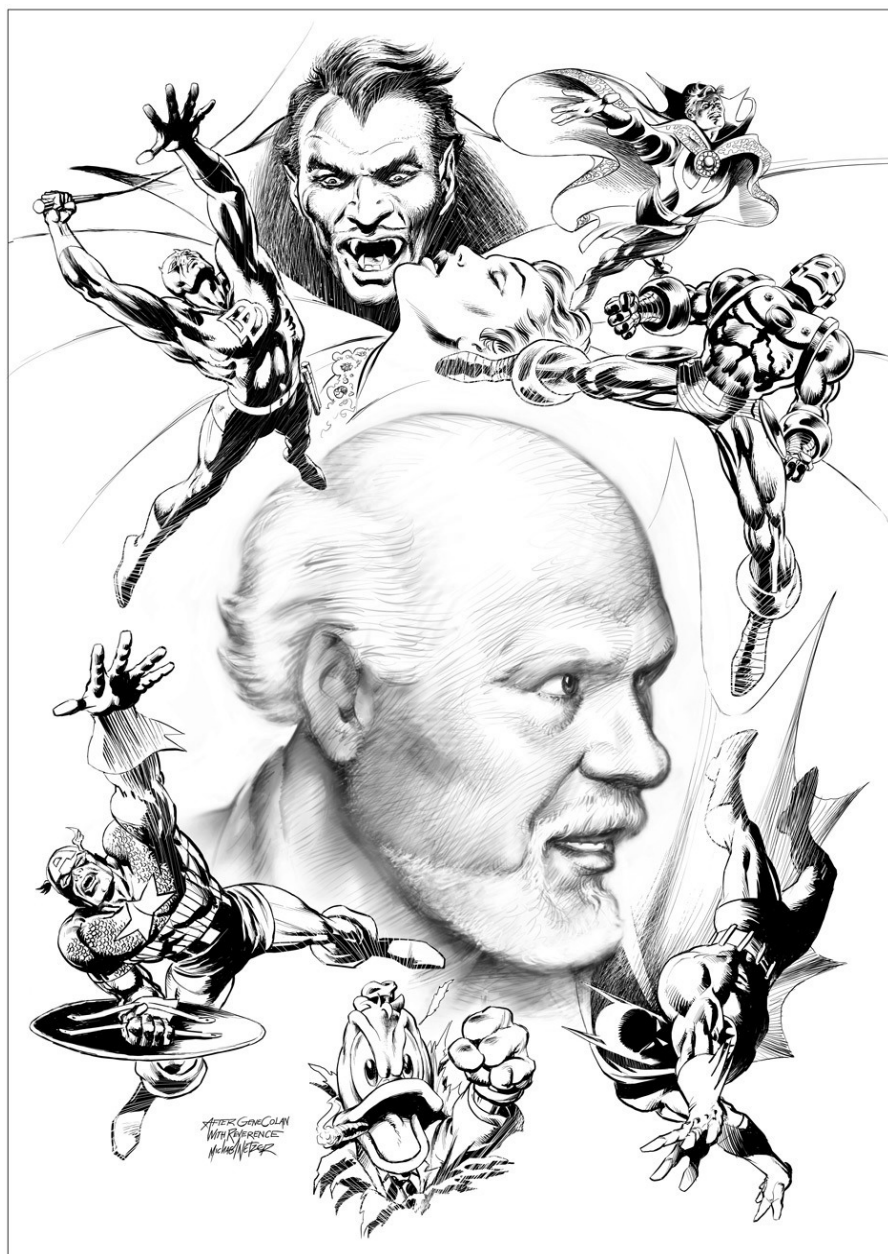
GENE COLAN 1926-2011

Af Tue Sørensen

Den amerikanske tegneserie-tegner Gene Colan er død, 84 år gammel. Colan fik arbejdet i næsten alle afkroge af både Marvel- og DC-universet og havde fra begyndelsen et godt forhold til Stan Lee. Jack Kirby var 'the King', men Gene Colan var 'the Dean', og som sådan en af de gode gamle drenge i velmagtsdagene da Marvels kreative eksplosion var på sit højeste. Colan var en af dem som etablerede Marvels måde at fortælle historier på. Hans havde sin egen spektakulære action-stil, som passede fremragende til superheltegenren og hurtigt kom til at udgøre en del af Marvels 'house style'. Når et projekt havde brug for kompetente hænder, var det ofte Colan der blev indkaldt.

Udover mange mindre forløb må Colans tre store kerneværker siges at være hans 80 klassiske numre af *Daredevil* fra 1966 til 1973, skrevet af Stan Lee, Roy Thomas og Gerry Conway; hans 70 numre af *Tomb of Dracula* (den komplette serie) fra 1972 til 1979, skrevet af Marv Wolfman; og hovedparten af *Howard the Duck* (både farve-serien og det efterfølgende magasin i sort/hvid) fra 1976 til 1980, skrevet af Steve Gerber m.fl. Men Colan kunne tegne mere end én historie om måneden, og lavede i slutningen af 60'erne også *Sub-Mariner/Tales to Astonish*, *Iron Man/Tales of Suspense*, *Captain America* og *Doctor Strange* (de fleste af disse sammen med Stan Lee; *Doctor Strange* dog med Roy Thomas). Efter 1980 arbejdede Colan på en stor mængde mindre projekter (korte perioder på en serie, mini-serier, etc.), inkl. *Batman*, *Wonder Woman*, *Night Force*, *Silverblade*, *Jem – Son of Saturn*, *The Spectre* og *Nathaniel Dusk* for DC og *Black Panther* for Marvel (i *Marvel Comics Presents*). I 80'erne, 90'erne og 00'erne lavede han også en del projekter for mindre forlag, herunder f.eks. albummet *Stewart the Rat* sammen med forfatter Steve Gerber (et udmærket forsøg på at lave en ny *Howard the Duck*-lignende figur) for Eclipse Comics, *Predator* mini-serien *Hell and Hot Water* for Dark Horse og et par

numre af *Buffy the Vampire Slayer*, også for *Dark Horse*. De nævnte titler er selvfølgelig kun et lille udsnit af Colans arbejde; en mere komplet liste over hans lange og brogede karriere kan ses på Wikipedia.

Colans tegnestil udviklede sig

en del i løbet af karrieren. Han startede med en stram, men lidt usikker stil, kun lidt inspireret af Kirby. Stan Lee ville i begyndelsen gerne have Colan til at tegne mere som Kirby, men Colan insisterede på at arbejde i sin egen stil, hvilket han også fik lov

til. Tegnestilen når sit højdepunkt i 1970'erne og kan med nogen ret kaldes flagrende, i det action-scenerne altid indeholder bogstaveligt talt flagrende arme, ben og tøj, så resultatet er meget kinetisk og dynamisk. Colans stil var derfor bemærkelsesværdigt perfekt til 70'ernes tøjmode med hippiernes trompetbukser, uglede hår og spraglede tørklæder. Den fungerede også meget fint til Dracula, som havde en flagrende kappe, og konstant forvandlede sig til en flagermus. I den senere del af karrieren synes jeg personligt at Colans stil blev for flagrende; den blev løs og udflydende, og efter min mening mindre pæn. Nu og da fungerede det dog godt, f.eks. i *Dark Horses* mini-serie *Predator: Hell and Hot Water* (1997, skrevet af Mark Schultz), hvor Colan ikke blev rentegnet, men blot fik sine blyantstegninger smukt farvelagt.

Når Colan i de senere år tegnede en lille Marvel-historie her og dér, var det ren nostalgi for gamle fans. Stan Lees entusiastiske beskrivelser af Marvels action som "mayhem and destruction" blev perfekt billedliggjort af Colan, især når der skulle findes en undskyldning for at Spider-Man eller Daredevil lige skal gøre kål på nogle gadebøl-ler som reelt ikke laver andet end at vælte affaldscontainere eller lignende. Colan kunne få selv så simple scener til at se næsten episke ud; rene energieksplosioner som får læseren til at sidde tilbage med en betagende følelse af edderspændt underholdning.

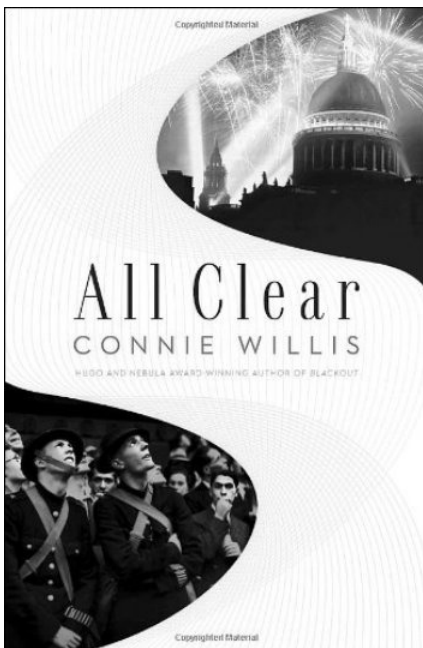
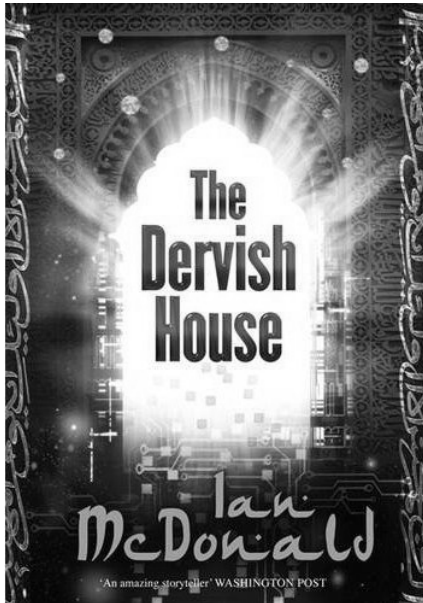
NEKROMANTI- KEREN - ELLER UDSIGTEN

Efter ønske fra forfatteren er novellen ikke tilgængelig i den elektroniske udgave af Himmelskibet.

Af Mikkel Harris Carlsen

NYT OM FANTASTIK

Ved Klaus Æ. Mogensen

Priser

Locus Award, som uddeles på baggrund af en afstemning blandt abonnenterne på *Locus Magazine*, er gået til følgende:

- Sf-roman: Connie Willis for tobindsromanen *Blackout* og *All Clear*
- Fantasy-roman: China Mieville for *Kraken*
- Debutroman: N.K. Jemisin for *The Hundred Thousand Kingdoms*
- Ungdomsroman: Paolo Bacigalupi for *Ship Breaker*
- Kortroman: Ted Chiang for *The Lifecycle of Software Objects*
- Langnovelle: Neil Gaiman for "The Truth Is a Cave in the Black Mountains"
- Novelle: Neil Gaiman for "The Thing About Cassandra"
- Magasin: Asimov's
- Forlag: Tor
- Antologi: George R.R. Martin & Gardner Dozois (red.) for *Warriors*
- Novellesamling: Fritz Leiber (posthumt) for *Selected Stories*
- Redaktør: Ellen Datlow
- Kunstner: Shaun Tan
- Faglitteratur: William H. Patterson, Jr. for *Robert A. Heinlein: In Dialogue with His Century: Volume 1*
- Kunstbog: Cathy & Arnie Fenner (red.) for *Spectrum 17*

British SF Awards gik til:

- Roman: Ian McDonald for *The Dervish House*
- Kortfiktion: Aliette de Bodard for "The Shipmaker"
- Kunst: Joey Hi-Fi for omslaget til Lauren Beukes' *Zoo City*
- Faglitteratur: Paul Kincaid for "Blogging the Hugos: Decline"

Bram Stoker Award for horror er gået til:

- Roman: Peter Straub for *A Dark Matter*
- Debutroman: Pris delt mellem Benjamin Kane Ethridge for *Black and Orange* og Lisa Morton for *Castle of Los Angeles*

- Langnovelle/kortroman: Norman Prentiss for *Invisible Fences*
- Novelle: Joe R. Lansdale for "The Folding Man"
- Antologi: Ellen Datlow & Nick Mamatas (red.) for *Haunted Legends*
- Novellesamling: Stephen King for *Full Dark, No Stars*
- Faglitteratur: Gary A. Braunbeck for *To Each their Darkness*
- Digtsamling: Bruce Boston for *Dark Matters*
- Specialforlag: Dark Regions Press

Nebula Awards, som uddeles af foreningen af amerikanske sf/fantasy-forfattere, er gået til:

- Roman: Connie Willis for tobindsromanen *Blackout* og *All Clear*
- Kortroman: Rachel Swirsky for *The Lady Who Plucked Red Flowers Beneath the Queen's Window*
- Langnovelle: Eric James Stone for "That Leviathan Whom Thou Hast Made"
- Novelle: Pris delt mellem Kij Johnson for "Ponies" og Harlan Ellison for "How Interesting: A Tiny Man"
- Bradbury Award for drama: *Inception*
- Norton Award for ungdomsroman: Terry Pratchett for *I Shall Wear Midnight*

Philip K Dick Award for bedste paperback-original gik til Mark Hodder for *The Strange Affair of Spring Heeled Jack*.

Kunstneren Vincent Di Fate, redaktøren Gardner Dozois, forfatteren Harlan Ellison og tegneserieskaberne Moebius (Jean Giraud) er alle blevet optaget i **The SF Hall of Fame**.

Cordwainer Smith Rediscovery Award, som bliver givet til ældre, ufortjent oversete forfattere eller værker, er gået til Katherine MacLean, som er bedst kendt for den Nebula-vindende kortroman *The Missing Man*.

Mythopoeic Award, som bliver uddelt af den litterære britiske forening for fantasy The Mythopoeic Society, er gået til:

- Mythopoeic Fantasy Award for Adult Literature: *Redemption in Indigo* af Karen Lord, *Under Heaven* af Guy Gavriel Kay, *The Bards of Bone Plain* af Patricia A. McKillip, *A Cup of Normal* af Devon Monk og *Troubled Waters* af Sharon Shinn
- Mythopoeic Fantasy Award for Children's Literature: *The Queen's Thief* series: *The Thief*, *The Queen of Attolia*, *The King of Attolia*, og *A Conspiracy of Kings* af Megan Whalen Turner, *Incarceron and Sapphique* af Catherine Fisher, *I Shall Wear Midnight* af Terry Pratchett, *The Grimm Legacy* af Polly Shulman og *Toads and Diamonds* af Heather Tomlinson
- Mythopoeic Scholarship Award in Inklings Studies: *Planet Narnia: The Seven Heavens in the Imagination of C.S. Lewis* af Michael Ward, *Middle-earth Minstrel: Essays on Music in Tolkien* af Bradford Lee Eden (red.), *Tolkien on Fairy-stories: Expanded Edition, with Commentary and Notes* af Verlyn Flieger & Douglas A. Anderson (red.), *Arda Reconstructed: The Creation of the Published Silmarillion* af Douglas Charles Kane og *The Power of Tolkien's Prose: Middle-earth's Magical Style* af Steve Walker
- Mythopoeic Scholarship Award in Myth and Fantasy Studies: *The Victorian Press and the Fairy Tale* af Caroline Sumpter, *Out of my Bone: The Letters of Joy Davidman* af Don W. King (ed.), *Cheek by Jowl* af Ursula K. Le Guin, *Rhetorics of Fantasy* af Farah Mendlesohn og *Metamorphoses of the Werewolf: A Literary Study from Antiquity through the Renaissance* af Leslie A. Sconduto

David Gemmel Award for heroisk fantasy er gået til Brandon Sanderson for romanen *The Way of Kings*, Olof Erla Einarsdottir for bedste omslag (til *Power and Majesty* af Tansy Rayner Roberts) og Darius Hinks for debutromanen *Warrior Priest*.

Eurocon-prisen, som uddeles af European SF Society, gik til blandt andet Sam J. Lundwall (Grand Master), Alistair Reynolds (forfatter), David A. Hardy (kunstner) og Atilla Németh (oversætter).

Arthur C. Clarke Award for bedste britiske sf-roman gik til Lauren Beukes for *Zoo City*.

Dødsfald

Den amerikanske forfatter **Joanna Russ** er død, 74 år gammel. Russ er især kendt for sin feministiske og ofte lesbiske science fiction, blandt andet **The Female Man** (1975) og flere prisbelønnede noveller. Desuden var hun en kendt kritiker og litteraturforsker.

Joanna Russ

Tegneserietegneren **Gene Colan** er død, 84 år gammel. Læs nekrolog andetsteds i bladet.

Martin H. Greenberg

Redaktøren **Martin H. Greenberg** er død, 70 år gammel. Greenberg var en yderst flittig antologiredaktør med mere end 1000 antologier på samvittigheden, heraf anslået 575 inden for de fantastiske genrer.

Den amerikanske filmproducent **Laura Ziskin** er død, 61 år gammel. Hun er mest kendt for at have produceret *Spiderman*-filmene og *Pretty Woman*, men skrev også filmene *Accidental Hero* og *All About Bob*.

Kunstneren **Jeff Jones** (som efter en kønsskifteoperation i 1998 skiftede navn til Jeffrey Catherine Jones) er død, 67 år gammel. Jones vandt i 1986 World Fantasy Award som bedste kunstner og blev af Frank Frazetta kaldt 'den største nulevende kunstner'.

Tegning af Jeff Jones

Kunstneren **Doug Chaffee** er død, 75 år gammel. Chaffee lavede kunst til bl.a. NASA og spillede *Battletech* og *Magic: The Gathering*.

Skuespillerinden **Elisabeth Sladen** er død, 63 år gammel. Hun er bedst kendt for at have spillet the Doctors sidekick Sarah Jane Smith i flere sæsoner af *Dr. Who* og i sin egen spinoff-serie *The Sarah Jane Adventures*.

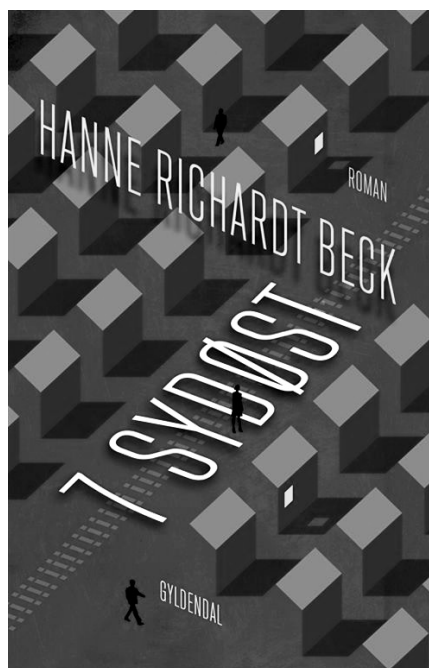
NYT FANTASTIK PÅ DANSK

Ved Janus Andersen

Listen i denne udgave gælder fra januar til og med maj 2011.

CHARLAINE HARRIS

Skønlitteratur, voksne

- *Draculas gæst: en samling af victorianske vampyrfortællinger for feinschmeckere*, redaktør: Michael Sims. Rosenkilde & Bohnhof, 531 sider, kr. 299,00
- *Ned i novellen*. Antologi, redaktør: Mette B. Westergaard. Dansk Lærerforening, 239 sider, kr. 212,50
- Richardt Beck, Hanne: *7 Sydøst*. Gyldendal, 309 sider, kr. 299,00
- Campbell, John W.: *Det kom fra en anden verden*. Science Fiction Cirklen, 246 sider, kr. 248,00
- Dreyer, Peter: *Glitch: Vostok-eksperimentet*. Hovedland, 397 sider, kr. 269,00
- Harkness, Deborah: *Heksenat*. Lindhardt og Ringhof, 731 sider
- Harris, Charlaine: *Alle sammen døde* (Den internationale bestsellerserie om Sookie Stackhouse, nr. 7). Lindhardt og Ringhof, 367 sider
- Hill, Joe: *Horn*. People's Press, 407 sider
- Kamp, Michael: *Moln – jorden husker*. Tellerup, 217 sider, kr. 298,00
- Kock, Erik: *En måne af papir: 12 fortællinger*. Armé, 104 sider, kr. 169,00
- Lagerlöf, Selma: *Kristuslegender*. Unitas, 174 sider, kr. 299,00
- Langstrup, Steen: *Porten til helvede* (Plantagen; 3). 2 Feet Entertainment
- Moriel, Enrique: *Den tidløse by*. Bazar, 439 sider, kr. 299,00
- Thomas, Scarlett: *Vores tragiske univers*. Tiderne Skifter, 445 sider, kr. 299,00
- Poe, Edgar Allan: *Udvalgte digte*. Klim, 105 sider, kr. 179,00
- Rosenkilde, Mikala: *Legetøj*. Kandor, 171 sider, kr. 199,00
- Rushdie, Salman: *Luka og livets ild*. Gyldendal, 227 sider
- Sandemo, Margit: *Ildprøven* (Heksemesteren, 5). Jentas, 221 sider, kr. 129,95
- Sandemo, Margit: *Elverlys* (Heksemesteren, 6). Jentas, 231 sider, kr. 129,95

- Sandemo, Margit: *Værgeløs* (Heksemesteren, 7). Jentas, 229 sider, kr. 129,95
- Wilmann, Jonas: *Mutagen*. Valeta, 198 sider
- Zeh, Juli: *Corpus delicti: en proces*. Samleren, 249 sider, kr. 299,95

Børne- og ungdomslitteratur

- *Ad mørke stier: en novellsamling til Ulvevinter*. Rollespilsforlaget, 124 sider, kr. 150,00
- Adornetto, Alexandra: *Halo*. Politiken, 441 sider
- Andreasen, Margot: *Kampen* (Lias kamp; 3). Forum, 105 sider, kr. 169,95
- Bidstrup, Lise: *Pectus' Sten*. Carlsen, 250 sider
- Blade, Adam: *Dødsbæreren Nixa* (Monsterjagten, 19). Flachs, 110 sider, kr. 168,00
- Borregaard, Grete Wiemann: *Gys til alle*. Dansk Lærerforening, 24 sider, kr. 100,00
- Bugge, Erling: *Et gys fra graven*. CD+Bog, Infoko, 66 sider, Kr. 275,00
- Bødker, Benni: *Åndevejen* (Projekt Kerberos; 6). Gyldendal
- Bødker, Benni: *Skelethæren* (Helvedesporten; 4). CD+Bog AV Forlaget Den Grimme Ælling, 31 sider, Kr. 493,75
- Bødker, Benni: *I de dødes rige* (Helvedesporten; 5). CD+Bog. AV Forlaget Den Grimme Ælling, 31 sider, Kr. 493,75
- Bødker, Benni: *Tordenstrålen*. CD+Bog. AV Forlaget Den Grimme Ælling, 31 sider, Kr. 493,75
- Bøgeholt Pedersen, Lars: *Exit Jorden* (Kampen om Mars; 1). Alinea, 75 sider, kr. 170,00
- James Cameron's *Avatar: i lære som na'vi*. Tellerup, 60 sider, kr. 148,00
- Canavan, Trudi: *Tessia* (Magikerens lærling; 1). Tellerup, kr. 199,95
- Canavan, Trudi: *Invasionen* (Magikerens lærling; 2). Tellerup, kr. 199,95
- Canavan, Trudi: *Opdagelsen*

- (Magikerens lærling; 3). Tellerup, kr. 199,95
- Cashore, Kristin: *Flammes fortælling: en roman i Talention-universet*. Tellerup, 436 s.
 - Cashore, Kristin: *Katsas fortælling: en roman i Talention-universet*. Tellerup, 446 sider, kr. 199,95
 - Cast, P. C.: *Fristet* (Nattens hus; 6). Tellerup, 337 sider, kr. 199,95
 - Cast, P. C.: *Forbrændt* (Nattens hus; 7). Tellerup, 334 sider, kr. 199,95
 - Christensen, Sascha: *Heksens arving*. Rosenkilde & Bagnhof, 287 sider, kr. 199,00
 - Holm, Aase: *Line Langben og Blåhat: gennem de syv riger*. Hyldegården, 24 sider, kr. 149,00
 - Clare, Cassandra: *Urværks-englen* (Djævelske mekanismer, 1. bog). Borgen, 409 sider, kr. 299,00
 - Clausen, Nick: *De sorte symboler*. Tellerup, 185 sider, kr. 298,00
 - Collins, Suzanne: *Oprør* (Dødspillet; 3). Gyldendal, 413 sider, kr. 249,95
 - Condie, Ally: *Matched: Cassias valg*. Cicero, 318 sider, kr. 249,95
 - Dalsgaard, Kim: *Uhyret i skoletasken vender tilbage*. Gyldendal, 79 sider, kr. 145,00
 - Dalsgaard Thomsen, Sissel: *Klub Dracula møder et spøgelse*. Carlsen, 50 sider
 - Delaney, Joseph: *Heksejægerens mareridt* (Wardstenen, bind 7). Carlsen, 331 sider
 - Donbavand, Tommy: *De normale kommer!* (Gysergaden Scream Street; 7). Alvilda, 178 sider, kr. 99,95
 - Dürr, Morten: *13 betyder uheld* (Serien om Harald, 1. bog). Alinea, 23 sider, kr. 103,75
 - Einspor, Henrik: *På gravens rand* (Max Skræk; 2). Løse Ænder
 - Einspor, Henrik: *Korslagte knogler* (Max Skræk; 3). Løse Ænder
 - Feasey, Steve: *Den indre dæmon* (Formskifter). Flachs, 288 sider, kr. 328,00
 - Fitzpatrick, Becca: *Forfulgt af en engel* (Hush, Hush, 2). Tellerup, 365 sider, kr. 199,95
 - Funke, Cornelia: *Reckless*. Politiken, 350 sider
 - Gotthardt, Peter: *Alfernes høje* (Katla & Knøs; 3). Alvilda, kr. 179,95
 - Grønbech Petersen, Nanna: *Magda på dragernes planet*. Em, 113 sider
 - Haller, Bent: *En tordenagtig forelskelse*. Høst, 214 sider, kr. 199,95
 - Hartung Nielsen, Jørgen: *Hjælp – det spøger*. Cadeau, 36 sider, kr. 139,00
 - Hartung Nielsen, Jørgen: *Hjælp – det spøger*. CD+Bog.
 - Jones, Allan Frewin: *Hugos heltefærd* (Himmeløerne; 1. bog). Flachs, 162 sider, kr. 229,95
 - Oscar K.: *Skot og Skrot* (Skot; 4). Gyldendal, 47 sider, kr. 137,50
 - Kaaberbøl, Lene: *Viridians blod* (Vildheks; 2). Alvilda
 - Kaaberbøl, Lene: *Skammerens datter*, samlet udgave, bind 1+2. Forum, kr. 249,95
 - Kaaberbøl, Lene: *Skammerens datter*, samlet udgave, bind 3+4. Forum, kr. 249,95
 - Kjær, Jan: *Heksebogen*. Carlsen, 62 sider
 - Kate, Lauren: *De udstødte* (Fallen, 2). Tellerup, 381 sider, kr. 199,95
 - Laub, Ole Henrik: *Mørkets bæster*. CD+BOG. Infoko, 62 sider, Kr. 275,00
 - Lauridsen, Irma: *En engel under trappen*. Cadeau, 30 sider, kr. 139,00
 - Lorey, Dean: *Monsterinvasionen* (Mareridtsakademiet; 2). Carlsen, 271 sider
 - Lovegrove, James: *Bjergets fyrste* (Smertens 5 fyrster, 1. bog). Flachs, 98 sider, kr. 198,00
 - Lovegrove, James: *Tomhedens fyrste* (Smertens 5 fyrster, 2. bog). Flachs, 113 sider, kr. 198,00
 - Mann, Merlin P.: *Brakkerne* (Alienbergs-agenterne; 2). Alinea, 53 sider, kr. 127,50
 - Messer, Mikkel: *Skyggernes nat* (Giga gys; 1). Elysion, 24 sider, kr. 62,50
 - Messer, Mikkel: *Besat* (Giga gys; 2). Elysion, 24 sider, kr. 62,50
 - Messer, Mikkel: *Besøg fra jordens indre* (Giga gys; 3). Elysion, 24 sider, kr. 62,50
 - Messer, Mikkel: *Dødens tur* (Giga gys; 4). Elysion, 24 sider, kr. 62,50
 - Messer, Mikkel: *Et uhyre i hælene* (Giga gys; 5). Elysion, 24 sider, kr. 62,50
 - Messer, Mikkel: *Jaget af sin egen skygge* (Giga gys; 6). Elysion, 24 sider, kr. 62,50
 - Messer, Mikkel: *Myrekryb*

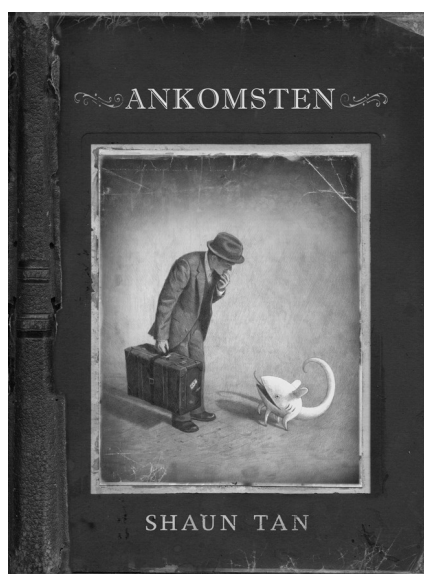

Infoko, 36 sider, Kr. 343,75

- Holck, Susanne: *Dragerne i Eventyrskoven*. CD+BOG. Alinea, 173 sider, kr. 451,25
- Højberg, Jim: *Kampen om de magiske sten*. Vejle Kommunes Skolebibliotek, 117 sider,
- Jansson, Tove: *Mumitrolden – De tre sidste romaner: Det usynlige barn og andre historier, Mumifar og havet, Sent i november*. Carlsen
- Jensen, Jørn: *Spåkonen*. Alinea, 39 sider, kr. 162,50
- Johnsen, Kjetil: *Lazarusfænomenet* (Den fjerde parallel, 1). Høst, 296 sider, kr. 199,95
- Johnsen, Kjetil: *Carrington-katastrofen* (Den fjerde paral-

- (Giga gys; 7). Elysion, 24 sider, kr. 62,50
- Messer, Mikkel: *Den gale doktor* (Giga gys; 8). Elysion, 24 sider, kr. 62,50
- Mogensen, Anders Jørgen: *Virkeligheden er ikke virkelig: fortællinger*. Ostenfeld, 126 sider
- Mogensen, Karsten S.: *Skrig i mørket*. Cadeau, 33 sider, kr. 139,00
- Mogensen, Karsten S.: *Skrig i mørket*. CD+Bog. Infoko, 33 sider, Kr. 343,75
- Noël, Alyson: *Sjælefanget* (En Riley Bloom-bog). Alvilda, 163 sider, kr. 169,95
- Noël, Alyson: *Natstjerne* (De udødelige (Kbh.), 5). Alvilda, 333 sider, kr. 249,95
- Ottesen, Josefine: *Gudløs* (Det døde land; 3). Høst, 281 sider, kr. 199,95
- Rasmussen, Nis: *Kælderens*. Cadeau, 31 sider, kr. 139,00
- Rasmussen, Nis: *Kælderens*. CD+Bog. Infoko, 31 sider, Kr. 343,75
- Rasmussen, Nis: *Heksen*. Cadeau, 29 sider, kr. 139,00
- Rasmussen, Nis: *Heksen*. CD+Bog. Infoko, 29 sider, Kr. 343,75
- Reeve, Philip: *Stjernekrudset eller Muubernes invasion! eller Vores eventyr i den fjerde dimension! en gribende beretning om britisk snarrådighed i rummets og tidens oceaner! 1. del*. Carlsen.
- Reeve, Philip: *Stjernekrudset eller Muubernes invasion! eller Vores eventyr i den fjerde dimension! en gribende beretning om britisk snarrådighed i rummets og tidens oceaner! 2. del*. Carlsen.
- Rodda, Emily: *Troldmanden fra Rondo*. ABC, 344 sider, kr. 279,95
- Rødtnes, Nicole Boyle: *Den sorte skarabæ* (Medaljonen; 1). Facet, 120 sider, kr. 139,00
- Sage, Angie: *Zirene* (Septimus Heap, bog 5). Gyldendal, 613 sider
- Salmson, Jo: *Tams svære prøve* (Drageridderne; 2). Carlsen, 118 sider

- Scott, Michael: *Nekromantikeren* (Den udødelige Nicholas Flamels hemmeligheder). Carlsen, 401 sider
- Singh, Anan: *Loftet*. Forum, 74 sider, kr. 159,95
- Skaarup, Sara: *Helvedes hund og andre gys*. Forum, 77 sider, kr. 169,95
- Smith, L. J.: *Oprindelse* (The vampire diaries – Stefans fortælling; 1). Tellerup, kr. 199,95
- Smith, L. J.: *Midnat* (The vampire diaries; 7). Tellerup, kr. 249,95
- Smith, L. J.: *Den skjulte vampyr* (The night world; 1). Tellerup, kr. 199,95

- Sniegowski, Thomas E.: *Den faldne + Leviatan* (Englen; 1). People's Press Jr.
- Stiefvater, Maggie: *Lidenskab* (Shiver; 2). Gyldendal, 407 s.
- Stroud, Jonathan: *Salomons ring* (Bartimæus). Carlsen, 404 sider
- Taylor, G. P.: *Flugten* (Dopple Ganger-fortællingerne; 1). Fokal, kr. 249,95
- Weinreich, Jacob: *De dødes nat* (Monsterjægerne; 11). Alvilda, 140 sider, kr. 229,95
- Westerfeld, Scott: *Specials* (Uglies; 3). People's Press Jr., 296 sider
- Wooding, Chris: *Havoc*. Flachs, 383 sider, kr. 348,00

Tegneserier

- Azumi, Ryo: *Manga mosebøger*. Bibelselskabet, 282 sider, kr. 99,95
- Bendis, Brian Michael: *Udbrud* (De nye Avengers, vol. 1). G. Floy Studio, 140 sider
- Burns, Charles: *X'et ud*. Fahrenheit, 56 sider, kr. 149,50
- Delzenne, Philippe: *Tjener-smølferne*. Cobolt, 46 sider, kr. 148,00
- Hermann: *Fifty-fifty* (Jeremiah, 30). Faraos Cigarer, 46 sider, kr. 128,00
- Lindgren, Astrid: *Den store tegneseriebog om Pippi*, bind 1. Gyldendal
- Lööf, Jan: *Jan Lööfs serier*, bind 1. Cobolt, kr. 328,00
- Adam O.: *Ruiner*. Fahrenheit, 46 sider, kr. 129,50
- Parme, Fabrice: *Panik på Atlanterhavet* (Et ekstraordinært eventyr med Splint & Co.). Cobolt, 64 sider, kr. 198,00
- Parthoens, Luc: *Journalist-smølferne*. Cobolt, 46 sider, kr. 148,00
- Rosa, Don: *Pertwillaby-fortællingerne*. Afart, 221 sider, kr. 320,00
- Tan, Shaun: *Ankomsten*. ABC Forlag, 126 sider, kr. 269,95
- Van Hamme, Jean: *Thorgal magnum*, bind 1. Cobolt

Fag- og anden litteratur

- Hyllested, Pierre: *Antoine de Saint-Exupéry og hans tankeverden*. Green, 165 sider, kr. 200,00
- Lindboe, Ole: *Erindringens album: Ole E. Petterson og maleriet*. Artpage, 72 sider, kr. 150,00
- Meyer, Stephenie: *Twilight-sagaen – den officielle illustrerede guide*. Carlsen, 559 s.
- Sahl, Nina: *Astrid Lindgren*. Gyldendal, 32 sider
- Sahl, Nina: *H.C. Andersen*. Gyldendal, 32 sider
- Sandemo, Margit: *Livsglæde*. Jentas, 333 sider, kr. 299,95
- Sinkjær, Bjarne: *Tharos: en udvidelse til Ulvevinter*. Role-spilsforlaget / Books on Demand, 56 sider, kr. 120,00

ISMÅNENS RÆDSLER

1. DEL

Af Martin Schjönning

Martin Schjönning er 29 år, uddannet litterat fra SDU Odense, og bosiddende i Tåstrup på Sjælland. Han debuterede med weird tale-novellen "Anonymt Bidrag" i horror-antologien *Velkommen til Dybet* i januar 2011. Når han ikke skriver, læser han og sluger i øjeblikket al den uhygge han kan komme i nærheden af, fra det ældste til det nyeste. Han er også en ivrig live-rollespiller, frådende musiknørd, hyggegastronom og far til en krudtugle på syv år, der af en eller anden grund tegner bunker af zombier og spøgelser.

På grund af denne novelles længde, bringer vi den i to dele. 2. del kommer i næste nummer.

På hver side af ham ulmede dybvandskulturtankene. Deres grønlige, flaksende lys var kraftigt nok til at Basekommandoen havde udelukket andre lyskilder. Det filtrede fletværk af alger kastede skygger på gangbroens metalgulv – dannede silhuetter af mytologiske kæmpeslanger, hvis konturer blev forstærket af den skarpe kontrast mellem de dødgrå, pletvist reflekterende stålflader og det liv den lysegrønne lyskilde omgav sig med, som en glorie om en helgen.

Tankene var enorme søjler af indkapslet liv. Tre etager under ham stod deres fundamenter, hvorfra dioder blinkende berettede om hver plantes tilstand. Tre etager over ham var tankenes top forbundet med mineral-sluser og forureningsfiltre. Gummimembraner fyldt med rensed urinsyre, pulserende som bankende hjerter, var koblet til talrige gevind langs tankenes sider, så fordelingen af næringsstoffer blev så ensartet som muligt.

En meter fra tankene begyndte mørket at snige sig ind på det grønne lys. Det Hydroponiske Værks vægge fortabte sig ude i dette mørke et sted. Når han stod der, midt på gangbroen, i hjertet af det kolossale rum, fik han altid fornemmelsen af at svæve. En mild afart af agorafobi rørte på sig i hans hoved – en frygt for at stå alene midt i en uendelig nat, et surrealistisk rædselsscenario hvor han flød i det tomme rum, stående på gangbroen, mens han med manisk styrke klamrede sig til gelænderet.

Som sædvanligt blev han trodsigt stående indtil angstim-pulsen var blevet slået tilbage af fornuft. Værket lå dybt. Mange hundrede meter under den golde overflade hvor livsopretholdelsesfaktoren, uden for Niflheim-basens få øvre sektorer, var under nul. Det var nærmest så langt fra det tomme rum som man kunne komme på den her modbydelige måde. Han var dog på vej endnu dybere ned.

Han betragtede de sammenkrøllede GMO-spirulinaer i Tank 32. Antallet af mutationer kunne

tælles i milliarder og afvigelsen fra originalarten var mageløs. Det der engang havde været mikroskopiske cyanobakterier lignede nu deciderede tangplanter. Disse eksemplarer var snart klar til at blive høstet og yderligere forædlet til en smagsmæssigt neutral, men proteinrig pasta.

Andrew vidste ikke særligt meget om hele processen eller om den hyper-evolution man havde udsat algerne for. Men Majella gjorde.

Hun stod i overvågningsrummet for enden af gangbroen. Her skiftede lyset fra det behageligt optimistiske grønne, til et blegere blå skær fra en snes skærme, indfattet i den konkave væg til venstre for indgangen. Belysningen strakte dog til rent faktisk at oplyse hele lokalet. Andrew følte altid en mærkværdig lettelse når han trådte inden for – som om Tankrummet, med dets usynlige grænser, var et grusomt hav og overvågningsrummet en redningsbåd han kunne klatre op i.

Majellas øjne var uden pupiller. De var selvlysende hvide og derfor skarpt aftegnet i hendes ibenholtssorte ansigt. Bittesmå sorte symboler kravlede, som forrykte myrer, over det hvide. Hun var sluttet direkte til bundtet af individuelle maskiner der kontrollerede Værket. Hendes øjen- og neokorteks-implantater gav hende mulighed for at styre dem med neural, intuitiv præcision – noget ingen maskine indtil videre havde fået lov at gøre efter.

Hun holdt en hånd i vejret – en gestus der betød at hun havde opdaget ham – og han lænede sig op ad dørkarmen og beundrede hende. Han virkede upåvirket af den myriade af data der flød ind og ud af hendes hjerne. Stod der bare, på receptorfeltet foran skærmene og opdaterede system efter system, aflæste tusindvis af resultater fra måleinstrumenter i tankene, justerede vandtemperaturer og mængden af tilsætningsstoffer for hver levende mikroorganisme i det gigantiske økonetværk. Hun var så smuk når hun arbejdede. Opfyldt af total ro og virkelyst. Hun

virkede hel og lykkelig.

Men skærmenes blege skin havde fået hendes hud til at falme. Den havde mistet sin glød og var blevet matsort som tilso-det cement. Hendes runde kvin-delighed var visnet ind, så man nu kunne se hendes ribben gen-nem hendes tætsiddende dragt af varmeisolerende kunststof. Hendes hofter var også blevet langt mere markerede på det sidste. Hendes bryster var blevet mindst to skåle mindre, hvilket var det der gjorde Andrew mest bitter. Hendes bryster havde væ-ret perfekte – en smule større end hvad hans hænder kunne gribe om, så han altid skulle gri-be mere end én gang for at tage ordentligt fat. Hans hænder måt-te nærmest æde sig ind på dem. Og hun elskede det. Hun havde nærmest voldeligt følsomme bryster.

Han sukkede. Hans gryende erektion krøllede sig sammen. Livet på – eller rettere under – Titus havde taget alt for hårdt på Majella; hårdere end de havde forventet da de tog herud.

Hendes øjenlåg gled lang-somt ned og hun stod et sekund med lukkede øjne. Da hun åbne-de dem igen var det hendes egne øjne der mødte hans. Majellas øjne var brune som mørk rom, men også sørgeligt blodskudte. Hun smilede til ham med sine kridhvide tænder og trådte ned af receptorfeltet. De gik hinan-den i møde og mødtes i et var-mende kys.

“Et år, to måneder, 26 dage,” sagde han. Det var blevet en tra-dition. Han opsøgte hende her når hans var på vej til sit mor-genskitte og ajourførte hende. Hun glemte ofte tiden når hun arbejdede i lange skift, hvilket hun altid gjorde. Der var kun én anden hydrobotanisk ingeniør på basen og han havde fået rum-kuller efter kun et enkelt års tje-neste.

“Det er jo ikke så længe som det har været,” svarede hun, og opretholdt dermed sin del af tra-ditionen. De havde en seksårs-kontrakt med firmaet. De kunne snart åbne deres femte flaske årsdags-champagne.

“Du ser træt ud. Meget træt. Det bekymrer mig,” sagde An-drew. Han kiggede op og ned af hende. “Du taber dig og sådan,” sagde han og synes selv det lød dumt.

“Jeg trænger til lys. Rigtigt lys. En sol,” svarede hun og fulg-te hans undersøgende blik. Hun grinede på en overbærende måde og førte sine hænder op under sine bryster, så de strut-tede. “Er det dem du savner?” spurgte hun drillende.

Han greb hende om livet og trak hende langsomt til sig. “Ja,” sagde han, “også dem.” Hans hænder fandt hendes baller – “og dem her.”

Hun grinede højt, ikke længe-re overbærende, men muntert og ikke så lidt lystent. Hun kyssede ham sultent, hurtigt, og nussede ham hårdhændet i nakken. An-drew følte hvordan hans var-medragt havde svært ved at til-passe sig mens hans lem vokse-de. Det ville ikke være første gang de havde nået et hyggeknald i overvågningsrummet, men det var godt nok længe siden sidst. Det var i det hele taget længe siden sidst. Hans vej-rtrækning blev hurtigt heftigere. Hendes læber var pludselig på hans hals, hendes tænder greb i hans muskler. Som at blive kil-det med englevinger og angrebet med en kædesav samtidigt.

Han skulle lige til at flå hen-des varmedragt ned over hendes skuldre da lyset bag hendes øjne tændtes igen. Han måtte vende blikket bort fra hendes ansigt for ikke at blive blændet. De sorte myrer spurtede ned over det hvi-de lys. Hun gispede, men slet ikke på samme måde som et par sekunder tidligere.

Hun skubbede sig væk fra ham og stavrede tilbage til re-ceptorfeltet. Han bandede ind-vendigt. En alarm i det store vækstsyste-m måtte være gået. Hvorfor nu? Hvorfor i hede hule helvede lige skide nu? Hun stod igen rank foran skærmene. For helvede hvor han elskede hende. Efter nogle minutter kobledede hun ud igen, men da var øjeblik-ke-t for længst spildt. Den energi der havde drevet dem frem mod

hinanden var nu brændt midler-tidigt ud.

“Der er uregelmæssigheder,” sagde hun da hendes øjne var blevet menneskelige igen. “Ure-gelmæssigheder i mineraltilførs-len. Ingen af filtrene melder fejl. Heller ikke pumperne eller indsugningstragtene. Alle andre komponenter er stabile.”

“Hvad betyder det?” spurgte han. Han havde bange anelser.

“Det betyder at uregelmæs-sigheden er i kildematerialet. Din afdeling.” Hun sagde det ikke på nogen bebrejdende måde, men han følte sig alligevel skyldig i et eller andet.

“Jeg går ned og kigger på det,” sagde han. De udvekslede et hurtigt kys der ikke besad en brøkdels af den lyst de havde følt lige før. De var vendt tilbage til deres praktiske personaer, vi-denskabskvinden og borebissen. Kysseset efterlod en sur smag i munden, forekom det ham.

Han gik gennem serviceslu-sen, modsat døren til Tankrum-met. Det havde altid været en omvej at gå igennem Det Hydro-poniske Værk, men en velkom-men omvej, der sikrede ham et par minutter mere med konen hver dag. Serviceslusen førte ham ind i det labyrintiske sy-stem af gange, skakter og rør der gik på kryds og tværs af hele basen. Han havde været med til at konstruere det meste af dette system og kendte det ud og ind. Alligevel tog det sin tid at kom-me helt ned til Carlos kontor.

Carlo sad i sin kontorstol da Andrew trådte ind. Stolen så ud som om den smeltede under Carlos anseelige vægt og forme-de sig efter hans næsten kugler-unde krop. Carlo var bleg som en mide og havde været det alle-rede før de blev sendt ud. Hans hud var simpelthen kalkhvid. Blå øjne, dybt inde i de fedtposer der dannede hans ansigt, afslørede at han ikke var albino, men sim-pelthen bare utroligt bleg. Hans lyse hår havde fået lov at gro si-den de ankom og havde nået en naturlig maksimallængde halvt nede af den konstant skuttede ryg. Hans skæg var et viltet bu-skads, så det samlede indtryk af

ham var en usædvanligt overvægtig hulemand.

Han befandt sig som regel også i en hule når Andrew mødte ham. Carlo var basens exoseismolog. Firmaets planetologer havde frygtet at Titus, som så mange andre ismåner havde hyppige kryovulkanske udbrud. De tog fejl. Carlo havde nu kedet sig i sit kontor, ude af stand til at varetage de andre højt specialiserede opgaver på basen, i næsten fem år.

“Godmorgen,” sagde Carlo, som altid hæs efter at have været tavs længe. “Ved du, at du er det eneste der gør at jeg kan skelne den ene dag fra den anden?”

Det vidste Andrew udmærket. Carlo havde sagt det samme mindst 50 gange før. Hans hjerne havde taget tydelig skade af alt for mange sansefilm og tilsvarende mængder af ensomhed. Det var et under at han endnu ikke lå indlagt for rumkuller på infirmeriet endnu.

“Godmorgen Carlo. Er du begyndt at sikre udstyret endnu?” sagde Andrew og så sig i det spejl som Carlo åbenbart var masochistisk nok til at have hængende. Andrews kinder var indfaldne og han havde vist glemt at barbere sig de sidste fem dage. Han havde markante grå stænk i hår og øjenbryn der ikke havde været der før de blev sendt ud.

“Til hvad nytte?” sukkede Carlo, “Kan vi ikke bare lade kontoret stå her?”

Den Seismografiske Station var basens nederste rum, og ville altid være det. Det var placeret umiddelbart over fjernboringerne for at sikre så pålidelige resultataflæsninger som. Det betød at hver gang fjernboringerne rykkede et niveau ned, fulgte stationen efter. Skakten som stationen befandt sig i fungerede som et gammeldags hejseværk, med store tandhjul på stationens ydersider, der bed sig fast i hulskinner i skakten. Hver gang stationen skulle flyttes måtte Carlo pakke alt udstyret ind i tætsluttende bobleskum – en opgave der syntes mere menings-

løs for hver gang.

“Nej, det ved du godt,” sagde Andrew pædagogisk. “Jeg bliver nødt til at flytte dig i starten af næste uge.”

“Ok,” sagde Carlo mut, som et irttesat barn, og Andrew så hvordan den store mands øjne blev blanke da en ny sansefilm startede i hans hjerne. Andrew løftede det store isobetondæksel der sad midt i gulvet. Temperaturen faldt markant. Han trak hættens ned over hovedet og aktiverede varmemåbåndene i den. Regulatoren foran hans mund brummede da den begyndte at varme op.

Han sprang ned på platformen under Den Seismografiske Station. Den var nederdrægtigt glat, som altid, og belagt med et tyndt lag af is. Over ham lukkede lemmerne af sig selv med et brag. Mens han fumlede med selerne og så ned i det sorte dyb under platformen legede han med tanken om at komme væk. Væk fra Titus og basen.

Han bildte sig ind at han kunne opfange Majellas duft i sengetøjet. Han drejede sig altid over på hendes plads når hun stod op og tog på arbejde. Så lå han der og savnede hendes varme. Men han kunne intet dufte. Eller smage for den sags skyld. Hele basen havde for længst udviklet en ensartet hørm af indelukket og jordslået tøj. Luftfugtigheden var enorm. Basen var billedligt set en dypkoger i et gigantisk bundfrossent badekar. Nogle gange hang dampen så tæt i de dårligt isolerede korridorer, at man måtte bruge infolyserne over døre og målere som et brødkrummespor gennem tågen. Og så var der tusmørket.

Der var aldrig lyst på basen. Ikke rigtigt. Men der var heller aldrig helt mørkt. Nødbelysning og markører af fluorescerende tape, dioder i skærende primærfarver. Det var så meget stjernehimmel man havde hernede. Og så var der maden.

Lige meget hvad basens diætister og læger sagde føltes det som om man manglede noget. Han erkendte at systemet med algerne var genialt, men

lige meget hvor mange kosmetiske additiver basens kokke pøsede ud over dem var det bare ikke det samme som rigtig mad. Han ville gøre mangt og meget for en portion dampende gullasch. Og så var der...

Han fik endelig selen fri. Dens metalspænde var frosset fast til den tre meter tykke borekerne af keramisk argonbehandlet stål der stod som en endeløs søjle midt i boreskakten. Platformens spil var solidt fæstnet på undersiden af Carlos kontor, men gik hele vejen rundt om den glatte søjle, for at den ikke skulle pendulere rundt i dybet. Spændet ramte ham hårdt over hånden da det endelig kom fri.

“Satans,” bandede han og rystede sin hånd. Han lagde selen omkring sig, spændte den med et klik og strammede den tæt ind til kroppen. Så trykkede han på ned-knappen.

Platformen bevægede sig øjeblikkeligt ned i mørket. Der syntes ingen ende at være på det. Inde i den store stålsøjle kunne han høre den skrumlende lyd af hovedboret der roterede. Langt over ham, i de allerøverste dele af basen stod den enorme motor der drev boremaskinen – og havde drevet den uden stop siden de ankom. Der var langt ud til skaktens vægge. Mindst tre-fire meter til den råslebne diamantagtige sorte ismur. De var kompakte nok til at holde sig selv oppe.

Han fortsatte nedad. Efter en halv time aktiverede han trykudligningsinstrumenterne i hans dragt. Hans ører poppede og han følte den sædvanlige stikken i brystet. Han fandt brillerne frem fra sin bæltetaske. Da han tog dem på groede de sammen med dragtens hætte via semiorganiske fibre. Snart var hans ansigt dækket af en hel maske.

Han kunne ikke længere skimte lyset fra Den Seimografiske Station. Lyset på platformen forstærkedes automatisk og var nu på højeste styrke. Der var stadig intet syn af bunden. Han lænede sig tilbage og halvsov mens platformen stadig fortsatte.

Han dagdrømte om sollys og grillbøffer. Han planlagde hvad han ville bruge sin hyre på. Han kunne købe et hus sammen med Majella. Måske endda i nærheden af Jorden. Med en lille have hvor man kunne slikke sol og høre fuglene synge. Når de var kommet ud af Rego-klinikken vel at mærke. Det skulle blive rart at tabe de tyve år man uvægerligt ældedes af seks år på en terraformingsbase.

Platformen stoppede med et brutal ryk, og han priste sig lykkelig over selen. Han havde været helt væk i sine drømmerier. Platformen var nået ned til bunden af boreskakten. Dragten beskyttede ham imod larmen fra boret, der jævnlige krydsede 170 Db. Han tændte alle lamperne på platformen og så ned på det mekaniske uhyre der langsomt åd sig gennem Titus' dybfrosne skorpe. Maskinen var på størrelse med et hus og kunne bore gennem de fleste kendte materialer. Den var tolv meter i diameter, men fra hvor han stod kunne han kun se bagsiden af den. Den var næsten 30 meter lang, fra spidsen af boret til den bagerste kværn – der var direkte forbundet med den keramiske stålsøjle. Søjlen bestod af to rør: et der førte boret nedefter og et der transporterede is opad mod overfladen. Undervejs sørgede et utal af mikrobarder for at sortere mineraler ud af isen. Disse mineraler blev sendt direkte til Tankrummet. Strømmen af mineraler var af en eller anden ukendt grund stoppet.

Andrew fostrede en hemmelig, men håbefuldt idé om at mineralmanglen skyldtes at boret endelig havde nået Titus' grundfjeld. Han rodede i bæltetasken og fandt sin håndholdte analyseenhed frem. Han holdt den op imod datapunktet der stak ud af boremaskinens bagende. Den flimrede kortvarigt og begyndte så at formidle.

Det tog ham ingen tid at fastslå at boret ikke længere bevægede sig nedad. Dets fremgang blev målt ned til mikrometer. Det havde ikke flyttet sig i næsten tre timer. Selvom det

ikke var sket siden fjernboringen gik i gang for flere år siden, kunne der alligevel være et utal af forklaringer. Maskinens egen autonome computer ville stoppe boret fremdrift hvis det stødte på en noget der var for hårdt, hvis temperaturen ændrede sig mere end to grader over tyve meter, eller af et væld af andre årsager. Han bad analyseenheden om en mere indgående forklaring.

“Ukendt obstruktion. Antal af ubekendte faktorer overstiger maksimalkvote angivet af primære sikkerhedsregulativer,” stod der på skærmen.

“Sært...,” mumlede han for sig selv. Han frigjorde sig fra selen og kravlede ned gennem et hul i platformens gulv. Han lod sig dumpe den sidste meter ned og stod så på selve boremaskinen. Rystelserne fra den enorme tingest forplantede sig til hans ben og videre op gennem hans krop. Han måtte selv ind og tjekke hvad der var i vejen. Det var åbenbart noget helt uforudset, eftersom computeren ikke kunne relatere problemet til noget i dens ikke uimponerende database.

Andrew bed sig i læben mens han trak i det manuelle stophåndtag. Det tog flere timer at starte den op igen. Endnu længere hvis den nåede at blive kold. Det ville tære en smule på maddepoterne, ganske marginalt, men nok til at det kunne bekymre folk. Uplanlagte pauser i hverdagen gav folk angstanfald herude. Maskinen gav sig – spjættede nærmest – da dens tertiære motor satte ud. Over han kunne han de hundredvis af sekundære hjælpemotorer i stålsøjlen standse, en efter en. Snart ville den kæmpemæssige primære motor i reaktoren på overfladen langsomt stoppe – og folk ville begynde at undre sig.

Han fik bakset indgangslugen til boremaskinen op. Den var tung og havde givet sig, så den næsten sad i spænd. Han tændte for lyset i den smalle tunnel han kom ned i. En endnu smallere lejder førte ned i selve maskinrummet. Det var en særdeles

ubehagelig klatretur, fyldt med skæve vinkler og udragende motordele som han konstant slog sig på. Nogle steder gik han i zigzag, hvor placeringen af motorsektioner ikke tillod en direkte vej. Der var pludseligt ulideligt varmt omkring ham, og der stank af gammel olie, sod og snavs. Alt var dækket af et sort, fedtet lag af skidt.

Da Andrew endelig nåede frem til det forreste kontrolrum havde han to store buler i hovedet, et dunkende knæ og et par maste fingre. Han bandede maskinens designere langt væk. Kontrolrummet var den næstyderste del af maskinen, placeret lige bag det enorme bor. Han satte sig på det skidtindsmurte klapsæde og kobled sig ind i maskinens system. Skærme lyste op under tykke lag af skidt, som han irriteret forsøgte at fjerne med ærmet. Små lamper tændtes efterhånden som alle undersystemerne aktiveredes. Computeren leverede en præliminær rapport af de sidste seks måneders boring – intet usædvanligt at bemærke.

Han aflæste de forskellige censorer og sansespektre indtil han begyndte at få en idé om hvad der var sket. Maskinen var stødt på et hulrum. Det gibbede i ham da han så hvor stort det var. Der var mindst en kilometer ned til bunden, fortalte sonaren ham. Han sad lige oven over dette gab. Efterhånden som de automatiske billedforbedringsprocesser forfinede sonarbilledet opdagede han dog at hulrummet ikke var hult. Det var bare langt fra så kompakt som isen omkring det. Der var lommer af luft der nede, fanget mellem et utal af uidentificerbare objekter. Snart lignede sonarskærmen et græstæppe af svagt optegnede streger, der krydsede ind og ud mellem hinanden.

Han forsøgte at sende sonder ned i hulen, men de kunne ikke aflæse andet end at luften der nede var tung af metan og nitrogen. Han mumlede for sig selv. Maskinen var ikke udstyret med kameraer. Der var kun én måde at finde ud af det på.

Han kravlede helt frem i rummet og rakte en hånd frem mod håndtaget til yderdøren. Han trak den til sig igen. Så sikrede han sig at masken og brillerne sluttede helt tæt. Han rakte ud igen og så sin hånd ryste svagt. Han bemærkede helt hvor ubehageligt tyst det var blevet omkring ham. Hvor alene han var hernede, i basens dybest beliggende udpost. Maskens kunststof gned sig generede op af hans tørre læber og hans øjne kløede. Bulerne i hans hoved pulserede.

Han skubbede døren op, og så ned langs en af de mange svære borespidser. Han baksede med en af de tunge lommelygter der stod ved udgangsdøren. Den sad fast bag den tykke trykregulerende dørkarm. Han vendte den ned mod spidsen af boret og tændte for lyset.

Det var uvirkeligt for Andrew at tænke over hvor mange millioner af år siden det mon var at der sidst havde været lys på dette sted. Det groteske ansigt der stirrede op på ham var frosset fast i en evig grimasse og kunne ikke svare ham.

De måtte være øjne, de seks store skinnende halvkugler der sad i en krans. De sad, ækvidistant placeret rundt om et bundt af omkring 60 voluminøse gevækster der lignede en snegls følehorn. Ansigtet – hvis man overhovedet kunne betegne det som et ansigt – var blegt, som en maddike, men omkranset af en mørkere lag af membraner, der lå om hele den synlige del af væsenet. Kroppen var ti meter lang, så vidt Andrew kunne bedømme i det dårlige lys og den tilsvarende dårlige vinkel. Noget der lignede kødfulde finner stak ud af membranen med jævne mellemrum ned langs den tykke krop. Det forreste bor stak ind i kroppens bagerste halvdel. Varmen fra bordet havde tøet dele af den op, og der var sprøjtet et langt spor af grødet lavendelfarvet slim op ad det rillede metal. Under og omkring det spiddede væsen lå flere af dets artsfæller, foreviget i diverse sammenkrøllede former.

Andrew rystede nu for alvor. Hans forstand var helt lammet. Væsenet i dybet gloede tomt og dødt op på ham. Mennesket havde stædigt og grundigt koloniseret over 200 større himmellegemer og han anede ikke hvor mange mindre drabanter og asteroider. Ingen havde nogensinde fundet ikke-menneskeligt liv af denne kaliber.

Lamslået satte han sig op igen, ved siden af udgangsdøren, og lænede sig overvældet tilbage med ryggen mod en maskindel der allerede, knitrede, var ved at være kølet ned. Et uoverskueligt rod af tanker væltede rundt i hans hoved. Mest af alt det tilbagevendende spørgsmål: Hvorfor ham? Han var dømt til berømmelse nu – den sidste ting han ønskede sig overhovedet.

Med rystende hænder etablerede Andrew kontakt til basens centralbibliotek via analyseenheden. Den simple enhed var ikke beregnet til den slags og forbindelsen var langsom og hullet, men efter nogle minutter lyste skærmen op. Centralbibliotekets regleringer indeholdt ingen retningslinier eller hypoteseskemaer over hans situation. Der var simpelthen ingen filer om emnet. Den astrobiologiske database begrænsede sig – så vidt han kunne forstå – til uavancerede livsformer. Det måtte være derfor boret standsede. Den indbyggede molekyledefinitor var ikke forberedt på store mængder af fremmed organisk stof.

Han bad analyseenheden begrænse søgeresultatet til deciderede regulativer. Det første på listen var: "Indsaml et suffICIENT antal eksemplarer af den nyfundne art som testmateriale." Han skulle bruge vævsprøver. Måske basens læger kunne bruge det medicinske udstyr til at studere arten med.

Han begyndte igen, besværet af den ugennemtænkte indretning, at rumstere rundt inde i den store maskine. Der hang et værktøjsskab oppe ved indgangen, som han kravlede op til. Manglen på lyde var ved at gøre ham paranoid. En stemme, udover hans egen gradvist mere

meningsløse indre monolog, ville have gjort underværker. Andrew fandt et langt nylonreb og en håndfuld karabinhager i skabet. Han fastgjorde rebet om et af de tunge stempler der drev boret og førte det gennem den ottetalsformede abseilbremse i hans bælte. Før Andrew satte fra i siddende stilling, fra udgangsdøren, iførte han sig en pandelampe. Så hang han på rebet, højt over den ukendte afgrund, og firedede sig meget langsomt ned. Rebet knagede en anelse, men så ud til at holde fint. Selvom han havde rapellet i mørke mange gange var han aldrig kommet sig over synet af hans fødder. Når han så ned på sine støvler lyste pandelampen deres reflektive områder op, men uden om dem var der sort og endeløst. Det var den samme frygt der ramte ham når han stod oppe i Tankrummet og ikke kunne se hverken gulv eller loft.

Han så med stigende skepsis på rebet. Det forekom ham mere og mere spinkelt. Pandelampen lyste boremaskinens brutale forende op. De mange tunge sneglebor hang ned fra dens beskidte facade, som spiralformede stalaktitter af sortnet kulstofstål. Under ham udvidede landskabet sig for hvert faldende ryk han foretog. En ubehagelig varm dirren løb op ad hans rygrad da han så hvor titanisk hulen var. Og væsenerne lå der, krop mod krop, i tusindvis, millioner måske. Glinsende, gennemfrosne kæmpekroppe i dyngevis, som et veritabelt bjerg af enorme seksøjede mider, holdt i stasis under Titus' nådesløse isstorme i æoner. Deres bulnende glatte øjensfærer så ud i intetheden. Deres polypagtige mundtentakler pegede i alle retninger, som ledte de efter et bytte der, ligesom dem, var låst fast i tiden.

Andrew havde tænkt sig at nå ud til det yderste bor, der hvor blodet – eller hvad det nu var – var sprøjtet op. Hvis han kunne nå derud inden metallet kølede helt af kunne han måske få en prøve af det med. Ellers måtte han knække en af tentaklerne af. Han forsøgte at tænke på alt

andet end bunken af monstre under ham. Han overvejede allerede hvordan han skulle fortælle om sit fund til resten af basen. Hvem skulle vide det først? Hvem havde beføjelsen i sådan en situation?

Han rakte sin hånd ud efter det yderste bor. Det var mindst en meter derhen, hvilket gjorde forsøget en anelse latterligt. Han var lige over væsenet nu. Det gloede indifferent op på ham, men alle mundens fangarme så ud til at være rettet mod ham. Han begyndte at rykke sig frem og tilbage i rebet, som en fisk der er hjælpeløst kroget. Efterhånden som rebet kom i svingninger begyndte han så småt at pendulere fra side til side. Snart gyngede han ordentligt, og boret kom nærmere og nærmere indtil han til sidst kunne gribe fat i det med sin behandskede hånd.

Han skreg af smerte da den lavendelfarvede grødis, med en hastighed der trodsede kemiens love, ætsede sig gennem handsken og ind i hans håndflade. Det føltes som om rødglødende kul blev mast ind i Andrews hånd. Hans smertehyl blev hensynsløst kastet frem og tilbage i hulen, til det til sidst lød som et kor af forpinte sjæle i helvede. Han trak øjeblikkeligt hånden til sig. Rebet gyngede i voldsomme buer nu, på grund af hans maniske sprællen. Det vikled sig en enkelt gang om det yderste bor, hvor det kom i kontakt med slimmen. Det knækkede næsten øjeblikkeligt med et lydeligt smæld. Andrew greb i rendyrket panik ud efter hvad som helst. Hans raske hånd fik fat i en af væsenets tentakler. Han knugede fingrene så hårdt sammen at det føltes som om hans knoer sprang ud af led. Langsomt tippede hele uhyret ned imod ham. Heksagonen af sorte perleøjne så i et forrykt øjeblik spotske ud, som om Andrew blot var et offer for en spydig vittighed. Med en tør knasen, som bark der giver sig i frostvejr, begyndte tentaklens fundament at smuldre. Andrew spærrede munden op i endnu et skrig, denne gang af

ren dødsangst. Hans eneste fysiske forbindelse til livet gav efter for hans vægt. Tentaklen knækkede. Andrew faldt frit, mens han passede gennem et vertikalt rædselskabinat af udstående insektøjne og døde, hårde kroppe.

Der var varmt omkring ham. Han følte det ikke, men vidste det. Varmen var en rent intellektuel tilstedeværelse i hans sind. Sansningen udeblev. Han blev gradvist klar over flere ting. Hans hud var ikke længere indkapslet i den temperaturbeskyttende dragt. Han var iført et par bukser med elastik i kanten, som han vidste strammede lidt om hofterne, og en t-shirt som han vidste havde et irriterende vaskeskilt i nakken.

Det var som om han fik alt dette at vide af en anden person. Han oplevede ikke noget af det på første hånd, men blev blot opdateret om sin forfatning. Det gik op for ham at hans øjne var åbne, men at hans syn var forstyrret af et eller andet. Der lå noget på hans ansigt. Noget blødt. Stof.

Han kunne høre lyde. Fra den anden side af stoffet. De blev lidt uldne, men var tydelige nok. Han kunne høre en sagte klukken, som af dråber der rammer vandoverfladen, hastigt efter hinanden. Han kunne høre en lavmælt, men kontinuerlig brummende bastone. Han kunne med jævne mellemrum høre en bippende lyd fra et sted længere væk, fra den anden side af en væg måske.

Han prøvede at bevæge sine hænder og arme. Han ville gerne have stoffet af og se sig omkring. Han havde en idé om at være kommet til skade. Intet reagerede. Arme og hænder lå ubevægelige hen. Han prøvede at hæve sine knæ. Heller ikke det lykkedes. Der var simpelthen ingen kontakt til hans lemmer.

Med stigende bekymring forsøgte han nu at tale. Han ville råbe efter hjælp. Nogen havde anbragt ham her. Nogen havde

skiftet tøj på ham. Han ville kalde på dem. Bede dem hjælpe ham. Ikke en lyd kom over hans læber. Ingen luft blev trykket op i hans svælg, selvom han prøvede at skribe af alle kræfter.

Han var blevet lam. Det slog ham som en tordenkile fra himmelen. Noget havde ødelagt hans rygsøjle, hans nervesystem – hans førlighed! Han ville hulke, men kunne ikke. Han ville slå vildt omkring sig og højlydt forbande alting, men hans krop lå helt stille.

En dør gik op. Han hørte – henover lyden af sine egne bitre tanker – den susende lyd af en selvåbnende dør. Broget baggrundsstøj fra lokalet bagved skyllede ind i lokalet. Folk der talte sammen, lyden af maskiner der arbejdede, noget der lød somammerslag.

Skridt nærmede sig. Adskillige personers skridt. Han havde lyst til at brække sig over sin egen hjælpeløshed. Hvem var de? Hvad ville de? Han kunne jo intet stille op! De kunne gøre hvad som helst ved ham, og han ville bare ligge, lam og ubrugelig.

Stemmer nu. Først en mandestemme, som han havde hørt før. En smule nasal, med en irriterende overklassedialekt, men samtidig varm.

“Jeg er altså meget ked af det her, men som jeg sagde, så står det i reglerne. Du er nødt til at gøre det her, før jeg kan ... afslutte sagen.”

Der lød et gennemtrængende og vådt snøft – inderligt og med så meget dybde at man skulle tro vedkommende havde holdt vejret i længere tid. Det var en stemme som han aldrig kunne tage fejl af.

“Jeg ... jeg ... jeg vil helst ikke afslutte noget... Jeg er helt forvirret. Åh, for helvede...,” sagde Marjella. Hun lød helt ødelagt, som om livet ingen mening havde længere.

“Jeg ved det er meget svært. Især på grund af de lidt... mærkelige omstændigheder. Men du er altså nødt til det. Ok?”

Marjella snøftede ind et par gange. Hendes stemme lød rus-

ten og gennemtæret.

“Ok,” fremhakkede hun.

Der gik et par sekunder, så blev klædet endelig løftet fra hans ansigt. En stor lampe pegede direkte ned i hans ansigt, men det skarpe lys generede ham ikke spor. Han var ligesom immun over for den blændende effekt. Manden med den nasalt varme stemme og den irriterende dialekt viste sig at være Tarik, basens øverste medicinske autoritet. Tarik kiggede på ham. Lægen havde små brune øjne, venlige, men meget bestemte; en smal, men stærk hage; og store øjenbryn – et ansigt man automatisk fandt ganske behageligt, men som man næppe fandt på at sige imod.

“Ja,” sagde Tarik og holdt en lang pause før han fortsatte, “her er han så.”

Marjellas ansigt kom til syne i udkanten af hans helt stationære synsfelt, smukkere end en gudinde, med den natsorte hud og de ædle træk. Hendes øjne var helt røde omkring iris. Hun havde grædt. Længe. Hun så hjerteskrærende ulykkelig ud. Hun kiggede længe på ham, uden at sige noget. Så nikkede hun. Et enkelt klynk helt nede fra halsen. Hun vendte sig bort.

“Ok,” sagde lægen, “jeg er altså frygteligt ked af at du skulle gøre det. Men nu er alt helt i tråd med reglerne. Nu kan jeg erklære ham død.”

Marjellas skuldre begyndte at hoppe op og ned i takt med en stigende hulkende gråd. Hun havde ryggen til og gik nu hovedrystende ud af Andrews synsfelt. Tusind tanker brød ud i en eksplosiv diskussion i Andrews hoved på én gang, men en af dem overdøvede hurtigt alle de andre:

“Jeg er skindød! De tror ikke jeg er levende! De tror jeg er død!”

Teknisk set burde det være umuligt. Lægevidenskaben kunne simpelthen ikke lave den fejl. En hurtig scanning med et håndholdt apparat ville afsløre hjerneaktivitet. Han lå jo for fanden og tænkte!

Tarik kom ind i synsfeltet.

Han så oprigtigt trist ud. Han kiggede sig omkring, som for at se efter om nogen holdt øje med ham.

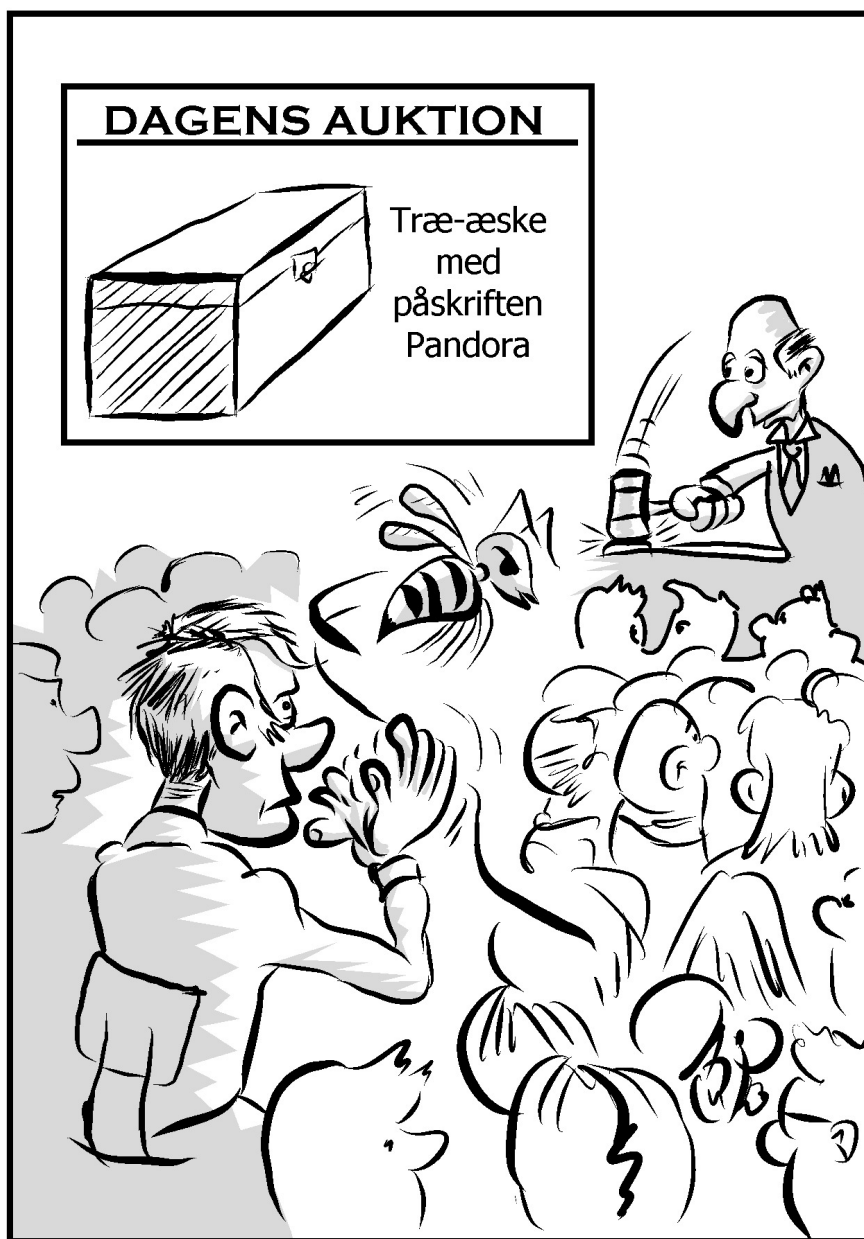
“Du kommer helt sikkert med i historiebøgerne,” sagde lægen til liget og rystede en kende på hovedet. “Du bliver berømt nu... Som om det skulle være en trøst.”

Så lagde Tarik igen det hvide stof – ligklædet! – over ham. Verden forsvandt i en ugennemtrængelig hvid tåge. Andrew kæmpede i hovedkulds, uoverskuelig desperation for at ytre en lyd, løfte en finger, bare give et eller andet livstegn fra sig. Hans krop lå som den hele tiden havde ligget: stille.

Han kunne høre to par støvleklædte fødder nærme sig og træde ind i rummet. Tarik rømmede sig og sagde, i et påtaget professionelt toneleje: “Kør ham ned til Laboratorium 3. Ind i det store fryserum. Find Nicole. Bed hende klargøre bordet i laboratoriet.”

“Ok,” sagde en hæs kvindestemme, akkompagneret af en tilkendegivende strubelyd fra en mand. Støvlefødderne forsvandt igen. Lægens skridt forsvandt i samme retning. Døren blev lukket. Tilbage var kun den insistende klukken og den lavfrekvente buldren.

Fortsættes i næste nummer

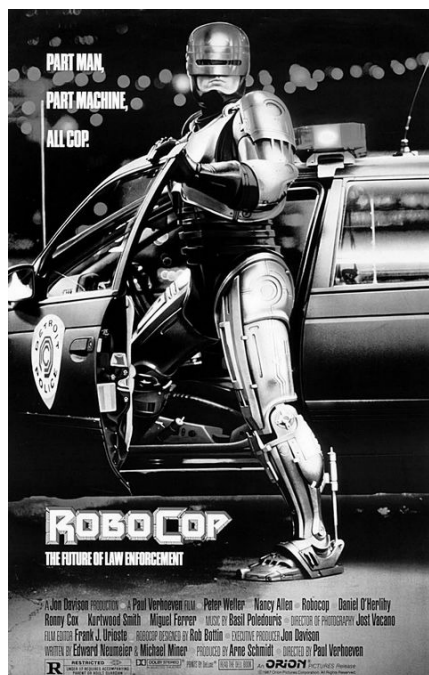

- På grund af en hveps ændrede Larrys liv sig dramatisk

Tegning: Preben Pedersen, Idé: Thomas Winther

KALENDER

Arrangementer arrangeret af eller med interesse for Fantastik.

Fantastik caféaften

TID: d. 2. og 20. hver måned kl. 19.00

STED: Café Asta, Valby Langgade 62, København (medmindre andet er aftalt via caféforummet på www.fantastik.dk). Kaffe, øl, mad og hyggesnak i afslappede omgivelser.

Gratisbiograf: Laterna Magika

TID: Sidste onsdag i hver måned kl. 20.00

STED: Blågårdens Bibliotek, Blågård Plads 5, København N
Gratis filmforevisning arrangeret af foreningen Fantastik og Blågårdens Bibliotek.

31.08.2011: *Robocop* (1987)

28.09.2011: *Nausicaä of the Valley of the Wind* (1984)

26.10.2011: *Beetlejuice* (1988)

31.11.2011: *Equilibrium* a.k.a. *Cubic* (2002)

28.12.2011: *The Prophecy* a.k.a. *God's Secret army* (1995)

Læs mere på:

www.lamagika.wordpress.com

Renovation, the 2011 World Science Fiction Convention

TID: 17-21/8 2011

STED: Reno, Nevada, USA

Årets internationale sf/fantasy-festival.

Æresgæster: Ellen Asher, Tim Powers, Boris Vallejo, Bill Willingham, Tricky Pixie
www.renovationsf.org

Fantasycon 2011

TID: 30.09-2.10.2011

STED: Royal Albion Hotel, Brighton, England

Stor britisk fantasy-festival.

Æresgæster: Brian Aldiss, Gwyneth Jones og John Ajvide Lindqvist

www.fantasycon2011.org

DM i Star Trek

TID: 15.10.2011 kl. 12.30-20.30

STED: Vanløse Kulturhus, Frode Jakobsens Plads 4, 1.

Det årlige Danmarksmesterskab i Star Trek-viden. Man skal ikke være medlem af trekkies.dk for at deltage, hverken i mesterskabet eller som publikum. www.trekkies.dk.

Star Wars Weekend

TID: 22/23.10.2011

STED: TBA

I år holdes en ekstra Star Wars Weekend i oktober. Mere information kommer når den kendes. Se www.danskstarwarsloge.dk.

World Fantasy Convention

TID: 27-30.10.2011

STED: Town and Country Resort Hotel, San Diego CA, USA

Årets internationale fantasy-festival.

Æresgæster: Neil Gaiman, Graeme Base, Parke Godwin, Shawna McCarthy og Connie Willis.

www.wfc2011.org

Fantasticon Pulp 2011

TID: 05/11 2011 kl. 10-17

STED: Valby Kulturhus, Valgårdsvej 4-8

Fantasticon finder i år sted lørdag 5. november i Valby Kulturhus med "Pulp" som det overordnede tema. Fantasticon varer denne gang en enkelt dag i stedet for de sædvanlige to, til gengæld bliver Fantasticon 2012 på hele tre dage. Temaet er pulpfiktion. Æresgæster vil blive annonceret når de er endeligt bekræftet.

www.fantasticon.dk

Chicon 7: The 2012 World Science Fiction Convention

TID: 30.08-3.09.2012

STED: Hyatt Regency, Chicago IL, USA

Næste års internationale sf/fantasy-festival.

Æresgæster: Mike Resnick, Rowena Morrill, Story Musgrave, Peggy Rae Sapienza, Jane Frank og John Scalzi.

www.chicon.org

World Fantasy Convention 2012

TID: 1-4.11.2012

STED: Sheraton Parkway Toronto North Hotel, Suites & Conference Centre, Toronto, Canada

Næste års internationale fantasy-festival. Tema: Northern Gothic Fantasy og Urban Fantasy.

Æresgæster: Elizabeth Hand, John Clute, Richard A. Kirk, Gary K. Wolfe og Tanya Huff.

<http://wfc2012.org>

FANTASTICON

5. NOV. 2011 - VALBY KULTURHUS

PULP

Festivalen for de
fantastiske genrer
hylder i år PULP -
Beware!

Science fiction -
Fantasy - Horror

WWW.FANTASTICON.DK